XXXI. ÉVFOLYAM, 40. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1975. OKTÓBER 2.

— Tessék anyukám, én megszültem az unokádat, a többi igazán a te dolgod!

Várnai György rajza

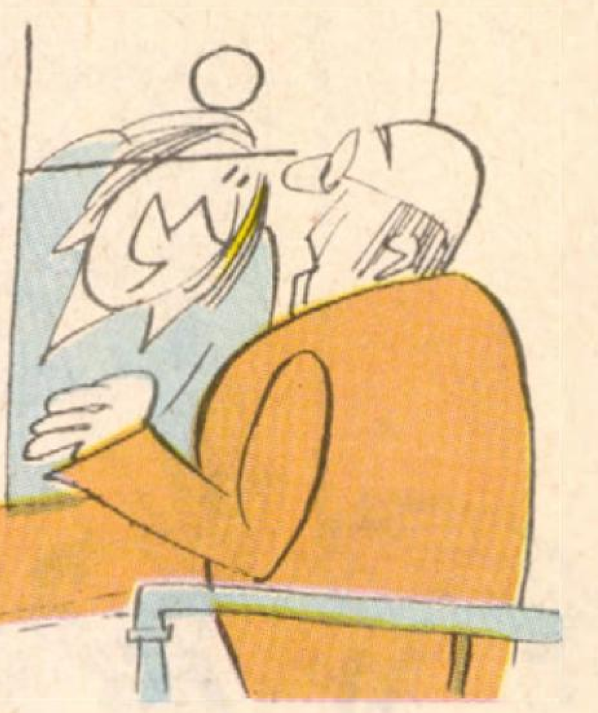

KEDVES LUDAS!

ÚJRAOLTÁSI BIZONYÍTVÁNY NEM KELLETT

Örökkön füstölgő miskolci barátom legújabb panaszát — bár nem valami világrengető dolog — érdemes közreadni. Majdnem azt mondtam: közkincsé tenni, pedig sokkal inkább köznevetség lehetne, ha nem okozna kisebb-nagyobb bosszúságot azoknak, akik éppen érdekeltek benne. Miről is panaszkodott hát miskolci barátom? Erről:

— Hozzátartozóm elérte a nyugdíjas kort. Megkapta a Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól a szükséges papírokat, határozatot, miegymást, többek között egy igazoló kartonlapot, sőt már megkapta az első két hónapra járó nyugdíját is. Szeptember közeledtére leballagott a Miskolci Közlekedési Vállalat bérletpénztárához, hogy korábbi bérlete helyett az olcsóbb, a nyugdíjasokat megillető kedvezményes bérletigazolványt és magát a bérletet kiváltsa. Magával vitte a személyi igazolványát, meg a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság papírjait, közte az igazolványt. A pénztáros mindezt nem tartotta elégnek. Mondta, menjen haza, s hozza magával a nyugdíj postai utalványának szelvényét is, mert a nyugdíjas bérlet csak annak alapján állítható ki. A nyugdíjas eleinte vitázni próbált, de mert sokan álltak mögötte, s türelmetlenkedtek, meg „a szabál az szabál" a villamosvasútnál is, hazabandukolt a szelvényért. Kicsit csodálkozott, miért van szükség erre a szelvényre, hiszen a személyi igazolványából,

meg a Nyugdíjfolyósító Igazgatóságtól kapott igazolványból nemcsak személyi adatai tudhatók meg, hanem az is, hogy milyen törzsszám alatt tartják nyilván mint nyugdíjast. A szelvényen viszont nem szerepel a neve sem. Miért éppen ez a papírszeletke kell hát a jogosultság elismeréséhez? Meg is kérdezte a pénztárostól, aki csak annyit tudott válaszolni, hogy neki ezt a rendeletet adták ki, és ha ő most valóban nyugdíjas, akkor korábban dolgozott, hát tudhatja, hogy a főnökség rendeleteit végre kell hajtani, s ha kíváncsi, hát kérdezze meg a vállalat igazgatóságától. Ebben igaza van. Később hallottuk, hogy más nyugdíjasok is méltatlankodtak emiatt, mert az utolsó csekkszelvényért többen tették meg kétszer az utat.

Ennyi a történet. Barátom még megkérdezte tőlem, vajon mire jó a személyi igazolvány, amiről húsz évvel ezelőtt, amikor bevezették, azt mondtuk, minden igazolványt pótolni fog, mire jó a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság igazolványa, amin rajta van a törzsszám?

Válaszolni ugyan nem tudtam, csak annyit mondtam, hogy bizonyára azért kérik még külön ezt a cetlit is, hogy a nyugdíjast megkíméljék a bürokráciától történő hirtelen elszakadás okozta esetleges megrázkódtatástól, meg egyébként sem olyan veszélyes az egész, hiszen újraoltási bizonyítványt nem kértek, s a házbizalmi véleményezésére sem tartottak igényt.

Benedek Miklós

HAMAR MUNKA SOSE JÓ...

A XII. kerület Böszörményi út 44—46. számú házban hajdan orvosi rendelő működött. Két esztendeje kezdtek hozzá a tatarozásához, de máig sem fogadhat betegeket. Pedig sokan örülnének, különösen az idősebbek, ha nem kellene a távoleső és túlzsúfolt Kiss János altábornagy utcai rendelőbe bandukolniok.

A páciensek az orvosokkal együtt nagy figyelemmel kísérték a munkák menetét. Volt is mit figyelni! 1973 decemberében költöztették ki az orvosokat a rendelőből. A következő évben sűrű csend honolt a Böszörményi út 44—46-ban. Az idén januárban végre lendületet vettek a munkálatok. (Nem maguktól, hanem a tanács, a sajtó és a televízió hatására.)

Aki manapság arra jár, első pillantásra láthatja, hogy a tatarozás befejeződött. De az ajtón még mindig lakat éktelenkedik.

Egy gázboyler bekötésén, egy gázóra felszerelésén múlik már hosszabb ideje a rendelő megnyitása.

A XII. kerületi IKV-nak két hosszú esztendő sem volt elegendő erre a munkára? Azt mondják: az idő pénz. Sajnos, úgy tűnik, nem mindenütt.

(f. i.)

KERÜLJ, KERÜLJ, ASZTALKÁM... DE MENNYIBE? ÉS HOGYAN?

Az ember azt hinné, hogy ha új asztalra van szüksége, bemegy a bútorüzletbe, kiválasztja a megfelelőt, kifizeti és haza szállíttatja. Ámde hogyan történik ez a valóságban?

— Feleségemmel rászántuk augusztus utolsó hetét arra, hogy vásároljunk egy asztalt — meséli a barátom. — Nem valami különlegességre gondoltunk, csak valami egyszerű darabra, de hírből tudtuk, hogy azt sem könnyű elcsípni.

— Öt délután jártuk Pest bútorüzleteit, amíg végül a Főbuha Rákóczi úti áruházában (az Otthonnal szemben) találtunk egy majdnem megfelelőt. Majdnem, mert ez négyzetalakú volt, mi pedig téglalapalakúra gondoltunk. Ilyen háklis emberek vagyunk. Kérdeztük hát az eladót, nincs-e olyan. „Ez van" — mondta ő, s már ott sem volt. Körülnéztem, megakadt a szemem egy szimpatikus eladónőn. Ő kedvesen fölvilágosított, hogy a lőrinci raktárban van olyasmi, amit keresünk. Kérdeztük, hogy tudnak-e mutatni arról rajzot, vagy fényképet. Jólneveltségének köszönhettük, hogy nem kacagott körül bennünket, sőt előkereste az asztal kartonját, amelynek alapján leelőlegeztük 500 forinttal.

— Ez péntek délután volt, szombaton a lőrinci raktár zárva, így csak hétfő délután jutottunk ki röpke egy óra alatt. Ott kértük, hogy mutassák meg az asztalt. A raktáros fölmutatott egy polcon levő csomagra, hogy nézhetjük. Szó szót követett, majd hála Dózsa György képmásának (készítette a Magyar Nemzeti Bank), kivett a pakkból egy lábat. „A többi is ilyen, ezek kerülnek a négy sarkára" — mondta, és udvariasan elköszönt.

— Ekkor visszamentünk a Rákóczi útra, hogy kifizessük az asztalt (1650 Ft). A pénztáros azonban nem fogadta el az előlegnyugtát, mert előleget csak ötezer forinton felüli vásárlásnál lehet fizetni. Ezt pénteken még nem tudta. Tehát a megfelelő adminisztrálás és cédulák kiállítása után visszafizette az 500 forintot, amelyet ugyanő megtoldva vissza is vett megfelelő adminisztrálás és cédulák kiállítása után.

— Megkaptuk a számlát, és mehettünk a Fősped-Expressz helyi megbízottjához, aki készségesen vállalta az expressz szállítást másnapra, komputer hiányában csupán azt nem tudta közölni, hogy a nap melyik órájában érkeznek a lakásunkba. „Az a helyes, ha egész nap otthon tetszenek tartózkodni." Nekünk ez nem tetszett.

— Inkább honoráltuk a gondnokot, aki átvette az asztalt és honoráltuk természetesen, a szállítókat is.

Fontos, hogy megvan az asztal. Került, amibe került.

S. L.

KÖZPONTI UTASÍTÁS?

Esztergom, szép, napos vasárnap délelőtt. Várjuk az autóbuszt, hogy Dorogra utazzunk. Alig vagyunk 30—40-en, s ez itt nem nagy szám. Begördül elénk az autóbusz, rajta a tábla: Esztergom—Bajna—Zsámbék—Budapest. Ez jó nekem, állapítom meg, mert Dorogot érinti. A kalauz azonban nincs ezen a véleményen. Erélyesen kijelenti, hogy csak Dorogon túl utazókat hajlandó felvenni.

Meglepődve kérdezzük: miért? Hiszen a kocsiban csak három személy van és Dorogon úgy is megállnak. A válasz csak ennyi: központi utasítás!

Az ajtó becsukódik, a motor felzúg és mi dermedten nézzük, ahogy az autóbusz három utasával elrobog. A következő busz 20 perc múlva indul. A menetirányító közli velem, hogy a budapesti járat nem a 18-as Volánhoz tartozik. A „központi utasításról" ő is hallott, de bővebb felvilágosítást nem tud adni.

Vajon a Volán nem hallott az országszerte hangoztatott takarékossági intézkedések fontosságáról? Vagy talán a Volánnak mindegy, hogy három utassal, vagy harminc utassal tesz meg egy adott távolságot az autóbusz? Miközben ezen gondolkodom, beáll egy autóbusz a megállóba. A menetirányt jelző tábla letakarva papírral. Kérdésünkre a kalauznő közli, hogy Lábatlan felé mennek. Felszállunk, mert Dorogra az is jó. Az utasok, mivel a tábla le van takarva, kénytelenek kérdezgetni felszállás előtt: hova megy a busz? A kalauznő egy darabig válaszolgat, a nyolcadik utasnál már elfogy a türelme és rászól egy alacsony, kis nénikére: „Ott van lent a menetrend, nézze meg, ha kíváncsi!" A kis nénike megszeppenve áll az ajtóban. Nem tudja mire vélni az ingerült hangot.

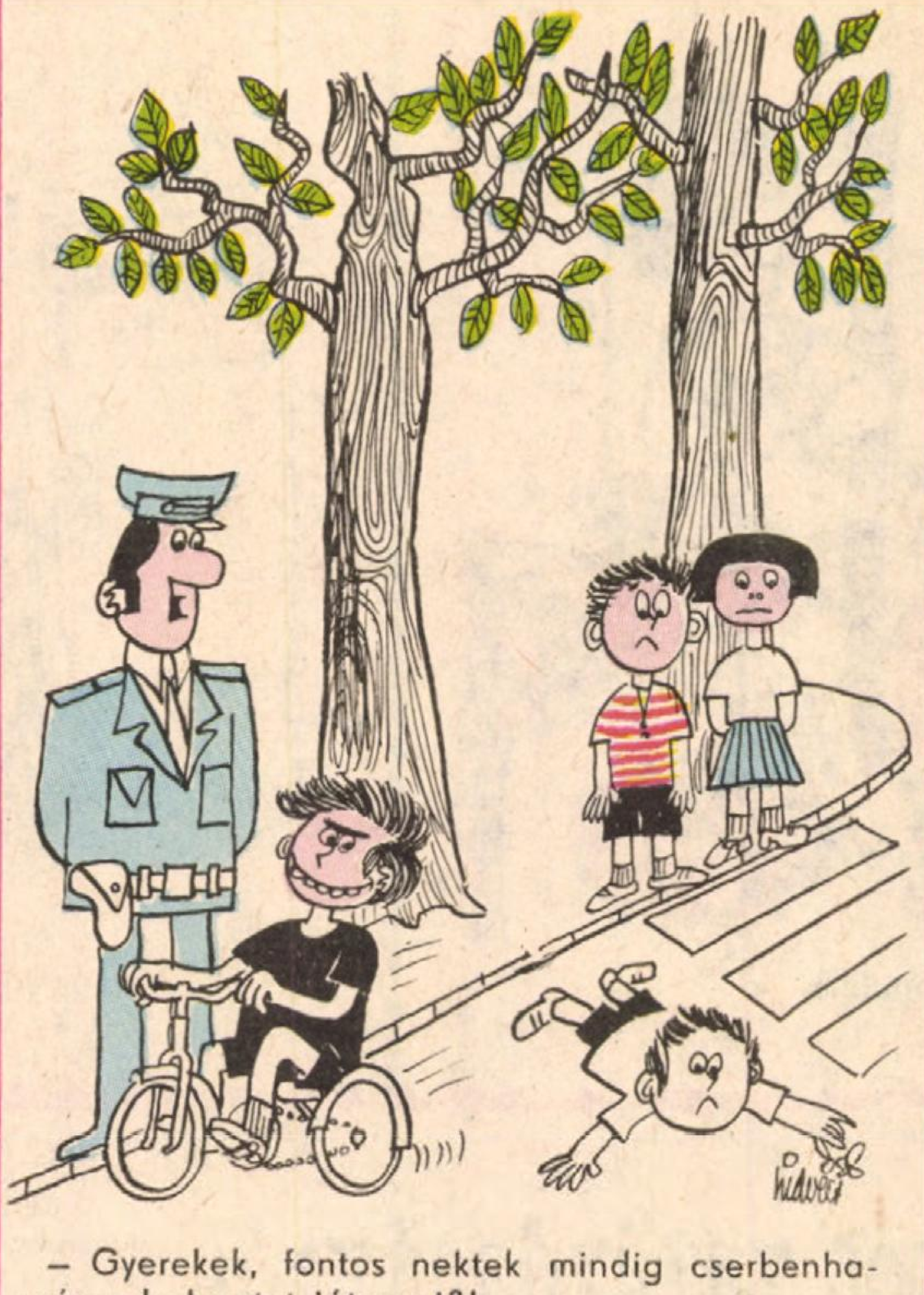
Már Dorog felé járunk, amikor szóváltásra leszek figyelmes. Egy középkorú hölgy vitatkozik a kalauznővel. A kalauznőnél százassal akart fizetni az utas. A kalauznő közölte, hogy nem tud visszaadni. (Miért is tudna?) A százast magánál tartja és majd másnap a kedves utas átveheti a forgalmi irodában a visszajáró 96 forint 20 fillért. A buszban kialakult közhangulat, az indulás előtti incidensek miatt, nem volt éppen Volán-párti, ezért hamar összejött a 3 forint 80 fillér útiköltség apróban, közadakozásból. Ezek az események egy óra leforgása alatt történtek: az utasokat otthagyó busz, a letakart úrirányt-jelző tábla, a kalauznő viselkedése! Mindez központi utasítás lenne? Nem hiszem. A Volán illetékesei felléphetnének az egyre jobban elharapódzó és a „központi utasítások" mögé bújó rossz, embertelen szemléletek ellen!

Szakács Miklós
Dorog, József A. út 12.

JOBB KÉSŐN, MINT SOHA

A KÖZLEKEDÉSI PARKBAN

– Gyerekek, fontos nektek mindig cserbenhagyásos balesetet játszani?!

ELÉGEDETLENSÉG

– Az a tragédiám, hogy mire én húszéves leszek, ez a nő már negyven lesz!

Egy mozinéző vallomása

Amikor moziba megyek — egyedül —, tulajdonképpen három jegyet kellene vennem.

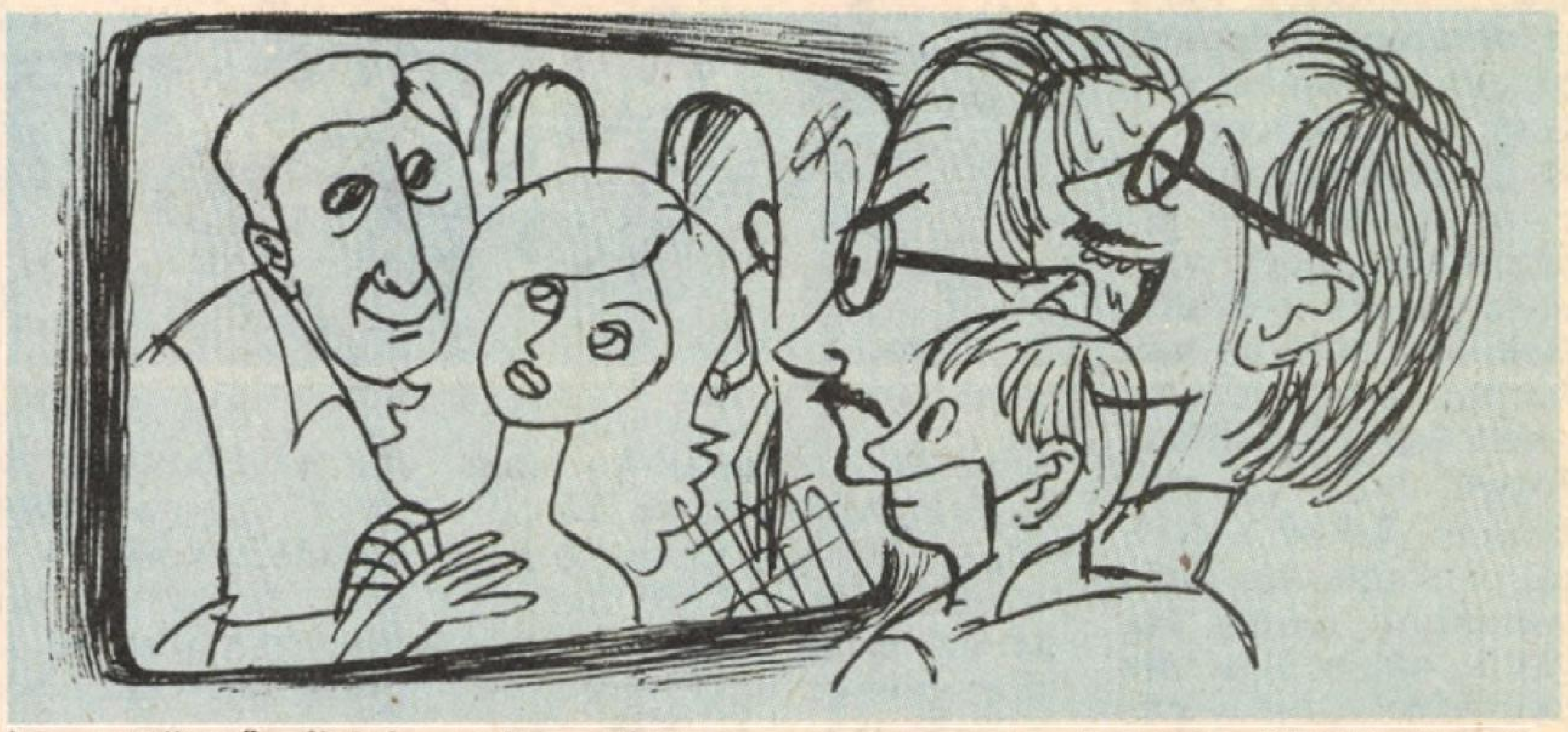
Egyet magamnak, a negyvenhat éves újságírónak, aki már sok filmet látott életében és — mi tagadás! —, nagyon igényes, ha moziba megy.

Egyet ugyancsak magamnak, de nem az újságírónak, hanem a hét éves gyereknek, aki álmélkodva nézi, hogy a vásznon mozognak az emberek.

A harmadik jegyet is magamnak kellene vennem, mert amikor bemegyek a moziba, az a primitív alak is velem jön, aki szintén én vagyok, és akinek csak akkor tetszik a film, ha cselekményes, fordulatos, ha van benne szerelem és bunyó és szép nő és szép táj, meg minden.

Tehát hárman vagyunk. Hárman nézzük a filmet és időnként vitatkozunk egymással.

Az igényes újságíró, aki rendszeresen olvassa a filmszaklapokat és sokat foglalkozott film-esztétikával, szégyelli azt az együgyű fickót, aki tátott szájjal, álmélkodva, nagy gyönyörűséggel figyeli a cselekményt: hogyan csábítja el a gróf a leánya nevelőnőjét, a frigid Mabelt.

Az együgyű fickó pedig gúnyos megjegyzéseket tesz rám: „Veled se jövök többé moziba, te sznob! Nézzél állandóan művészfilmeket!" És közben ott ülök, mint gyerek és unom a felnőtteket, vagyis engem, mert zavarnak a dumájukkal, én a filmet szeretném látni, a csodát, amely ámulatba ejt: a bácsikat, a néniket, akik úgy mozognak, mintha élnének, pedig nincs is testük, teljesen laposak. Úgy ülök ott, mintha egy nagy, megelevenedett, színes mesekönyvet néznék és izgatottan rágom a körmömet.

Ülök a moziban: mi hárman. Két felnőtt és egy gyerek és azért drukkolok, hogy a jegyszedő észre ne vegye, egy jeggyel ülünk ugyanazon a széken.

— Micsoda marhaság! — mondom én, az igényes újságíró

— De szép! — mondom én, az együgyű mozinéző, akinek teljesen mindegy.

— Klassz! — mondom én, a srác — Irtó klassz! Holnap megnézem még egyszer!

— Gyerünk innen! — szólok rá magamra. — Ez időpocsékolás!

— Nem megyek egy tapodtat sem! — tiltakozom. — Most jön a java! A detektív felmegy a gyilkos nő lakására!

— Klassz! — gondolom magamban. — Irtó klassz! — És nem értem, mit csinál a bácsi a nénivel, de nem merem megkérdezni önmagamat, mert unottan és izgatottan figyelem a filmet és türelmetlenül dobolok a szék karfáján és kigúvadt szemmel lesem, bámulom a film hőseit és nem tudom, mit fogunk mondani a filmről, ha kimegyek a moziból, de nem megyek ki, juszt se megyek ki, ilyen klassz filmet már régen láttam, este majd elmesélem a fiúknak, részletesen.

Hárman ülök egy széken: az igényes újságíró, a primitív fickó, a hét éves gyerek. De van olyan film is, amikor magammal hozok egy érzékeny lelkű, fehéredő hajú, sírásra hajlamos vénkisasszonyt, aki szívesen pityereg a szívszaggató filmeknél.

Pszt! Senkinek egy szót sem! Az is én vagyok.

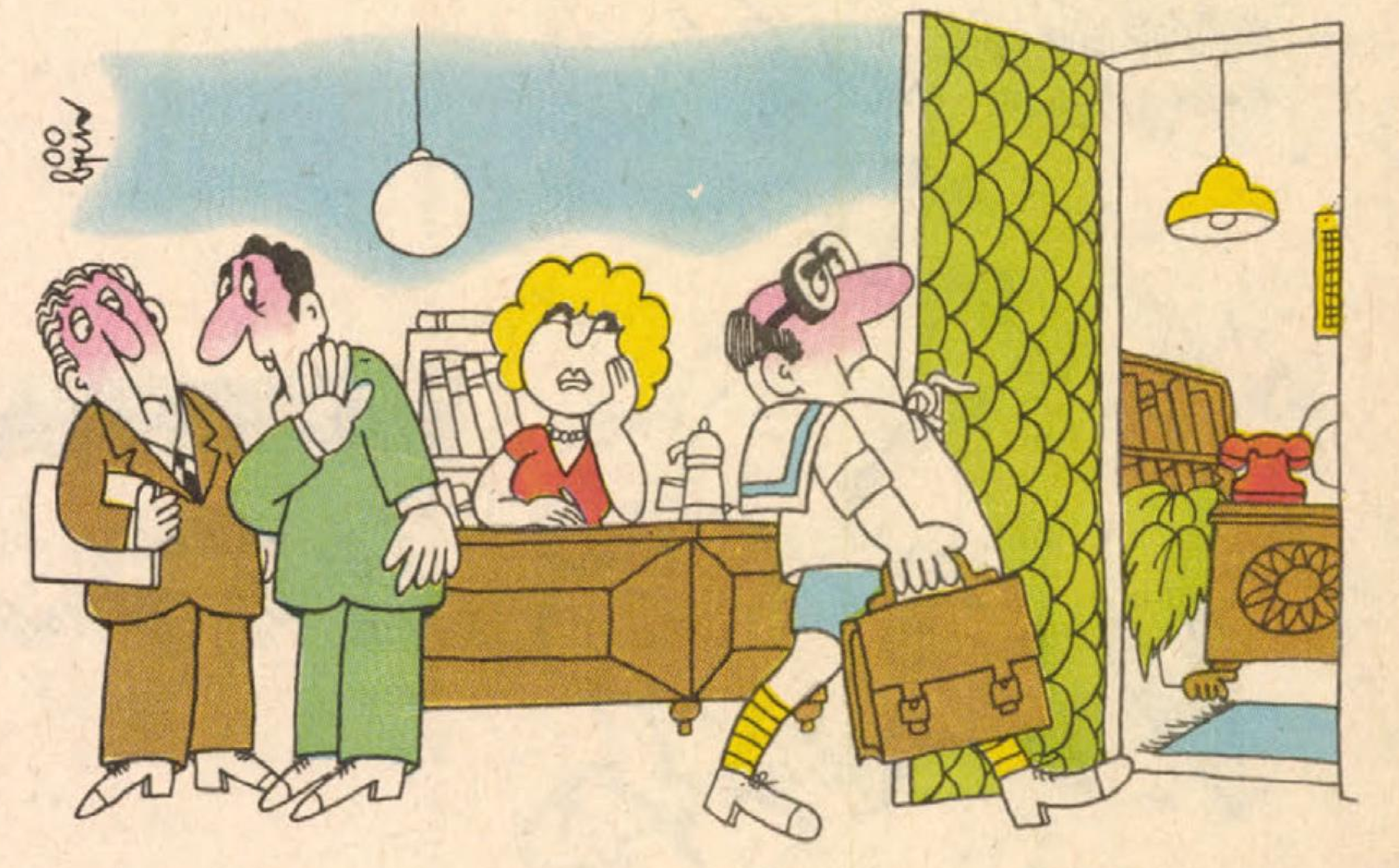
Mikes György

HIBAJEGYZÉK

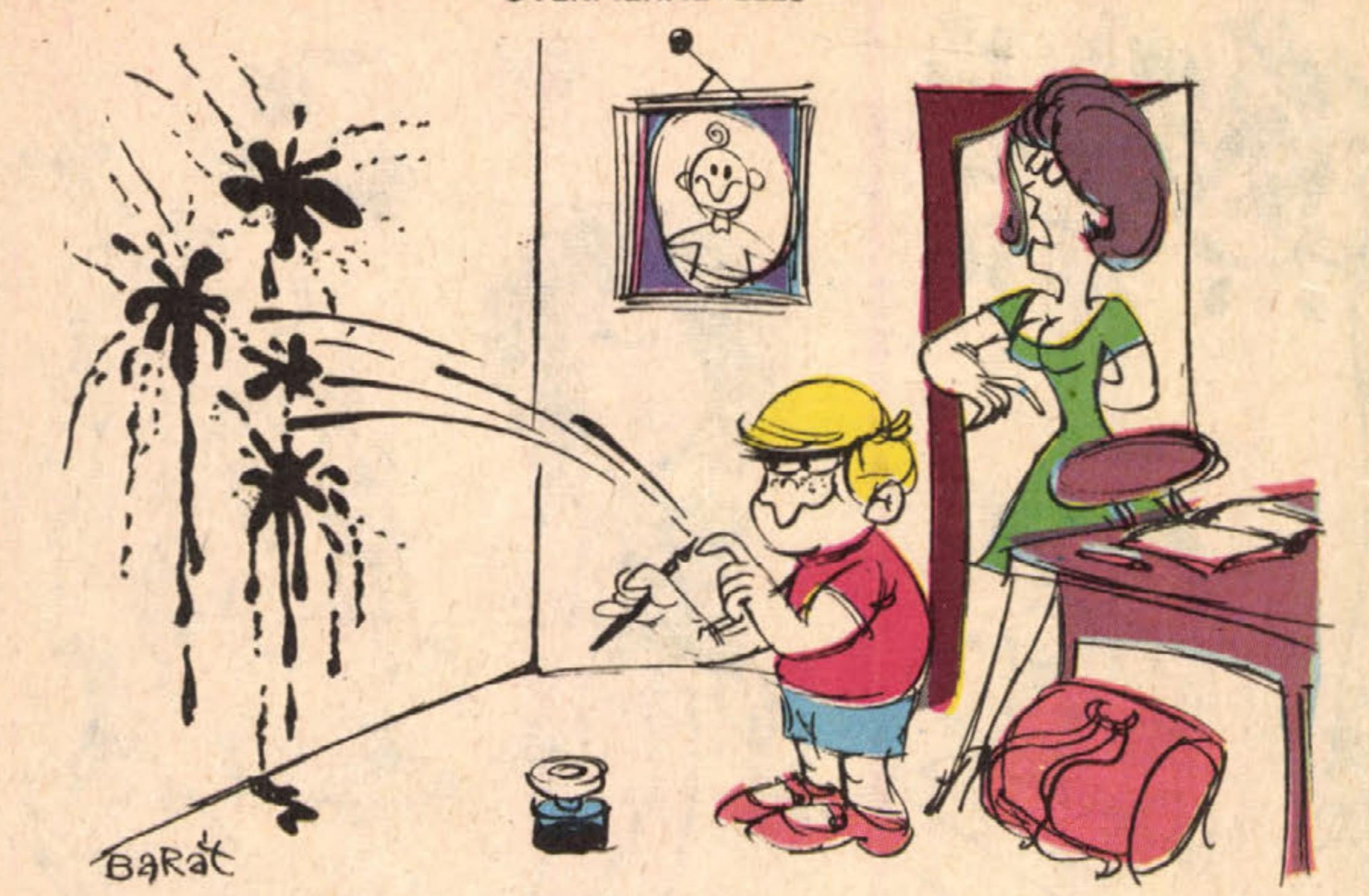

– De lakótárs, ön csupa jót írt. Miért?
– Nincs akkora papírom, amire a hibákat feljegyezhetném.

AZ IDŐK SZELE

– Úgy látszik, végre a főnök is megértette, hogy szükség van fiatalításra a vállalatnál...

– Nem bánom, de utána leülsz tanulni!

– Akár hiszi, akár nem, én ezt egy bolhából csináltam.

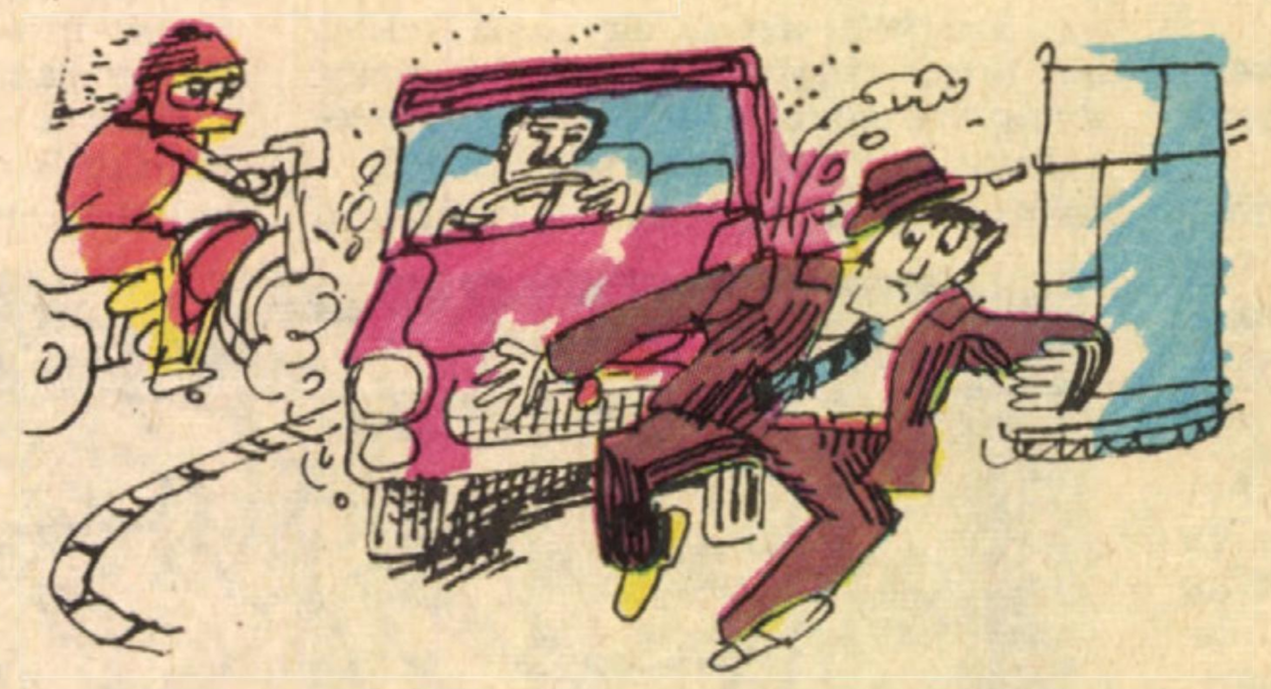
Levélváltás egy autós garázdaságról

Kedves Szerkesztő úr!

Az Esti Hírlapban olvastam, hogy egy autós (foglalkozására nézve gépjárművezető-oktató) egy gyalogos arcába öklözött. Kifogásolta ugyanis, hogy a gyalogos szólt az oktató közelben motorozó nőismerősének, hogy ne vezessen italos állapotban. A bántalmazott gyalogos, félve a további tettlegességtől, futni kezdett. Ez annyira felbőszítette az autóst, hogy Zsigulijával üldözőbe vette a rémült férfit, még a járdára is felhajtott utána, már alig volt közöttük másfél méter távolság, amikor a ***menekülő nagy nehezen fél****reugrott, és megindult visszafelé. Az autós megpróbálta követni, de a nagy forgalom következtében lemaradt. A gyalogos rendőrt hívott, így került az ügy a bíróság elé. Az autóst garázdaságért és közúti veszélyeztetés bűntettéért héthónapi börtönbüntetésre ítélték és három évre eltiltották a vezetéstől. Az ítélettel nem vitatkozom, de kíváncsi vagyok arra, hogy a gépjárművezető-oktató vajon mire oktathatta a nála tanuló autóvezető-jelölteket?*

Kedves Olvasónk!

Megbízható ismereteim nincsenek arról, hogy a garázda oktató a KRESZ óriási anyagán kívül még mire oktathatja tanítványait. Az bizonyos azonban, hogy sem az oktatónak, de még az egyszerű autósnak sem szabad se az autójával, se anélkül garázdálkodnia. Az oktató magatartásából arra következtetek, hogy mindenekelőtt kiadós edzésekkel igyekezett megtanítani tanítványait arra, milyen erővel kell úgy megöklözni a gyalogost, hogy az meg ne sántuljon. Ennél a tantárgynál ugyanis az ütés ereje rendkívül fontos. Ha túl kicsit üt, akkor nem lesz elég tekintélye. De túl nagyot sem szabad ütnie, mert hogy ha a gyalogos nem tud elfutni és az ütéstől a járdára csuklik, akkor fuccs az üldözésnek. Pontosan akkorát kell tehát öklözni a gyalogos szeme közé vagy az állára, hogy féljen és futni kezdjen. Ezután jöhet a második lecke, amire a gépjárművezető-oktató a rábízott tanítványait feltétlenül meg kellett, hogy tanítsa. Ez pedig a gyalogos üldözése autóval. A gyalogjáró ugyanis az olyan esetben, amikor gyenge az idegzete és a fizikuma, a további ökölcsapásokat nem várja be, hanem menekül. Az üldözéshez nagyfokú elszántság és autóvezetői talentum kell. Olyan ügyesen és ötletesen kell az áldozatot üldözni, hogy akár a járdára szalad, akár az úttestre, vagy az út másik sávjába, esetleg a túloldali gyalogjárdára menekül, az üldöző az autójával mindenhová követni tudja. A jó gépjárművezető-oktatónak az autóvezető-jelöltet meg kell tanítania tehát slalomozni is. Pontosan úgy, ahogyan ezt az ügyességi autóvetélkedőkön a televízióban láthattuk. Azaz, cikcakkban üldözni a gyalogjárót, anélkül, hogy elgázolná. (Nem úgy, mint a kém- és bűnügyi filmekben, ahol az áldozat rendszerint nem menekülhet!)

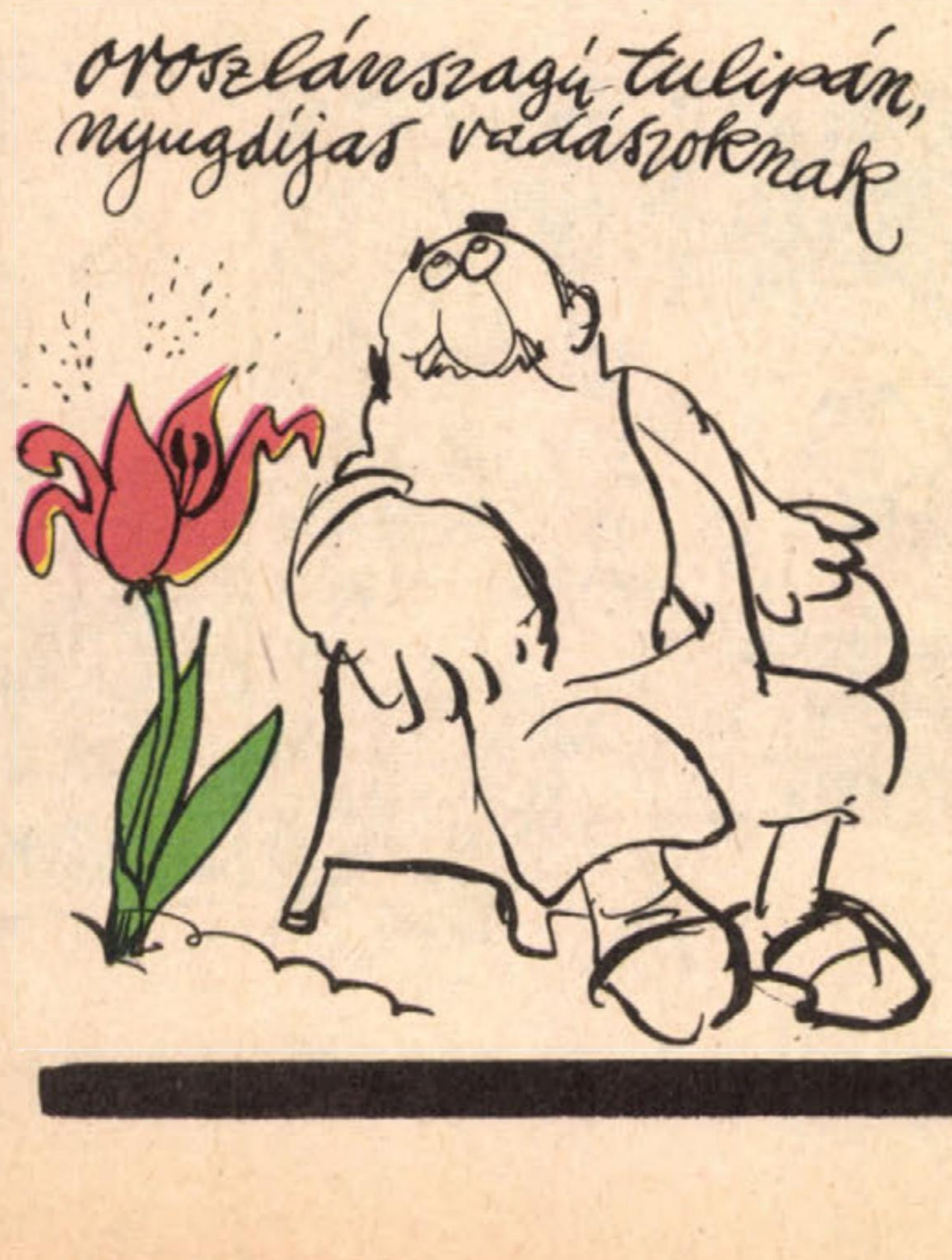

A járművezető-oktató bizonyára elméleti előadásokat tartott a tanítványainak arról, hogy italosan is vezessenek. Ha esetleg egy-egy vakmerő gyalogosnak van annyi bátorsága, hogy jóindulatúan figyelmeztesse a motorvezetőt (vagy autóvezetőt!), aki az italboltban a szeme láttára felhajt néhány kupica kevertet, köszönet helyett rúgja bokán. Ez hatásosabb, mint az öklözés! Sikeres rúgás után a gyalogos nem tud elszaladni, tehát az autós mentesül az üldözés fáradalmaitól. (Igaz, hogy az élvezetétől is!)

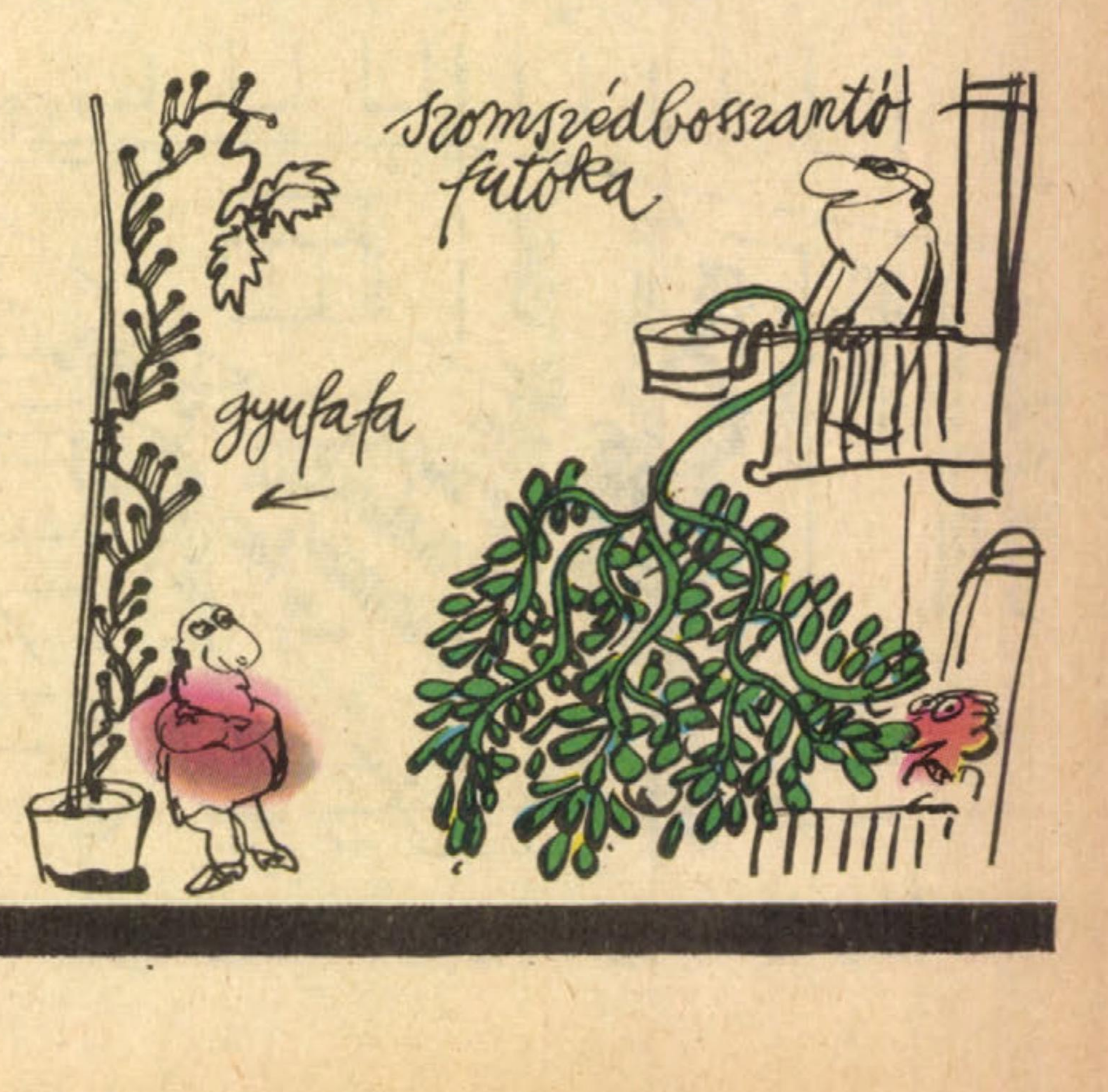
Amiként egy sikkasztó pénztárost nemcsak azért kellene elítélni, mert megkárosította a társadalmi tulajdont, hanem *külön* büntetésben kellene részesíteni azért is, mert visszaélt a bizalommal, ugyanúgy a gépjárművezető-oktatót sem csak a garázdaságért és az életveszélyes üldözésért ítéltem volna el. Külön büntetést róttam volna rá azért, mert nem becsülte meg azt a bizalmat, amelyet mint gépjárművezető-oktató élvezett.

Földes György

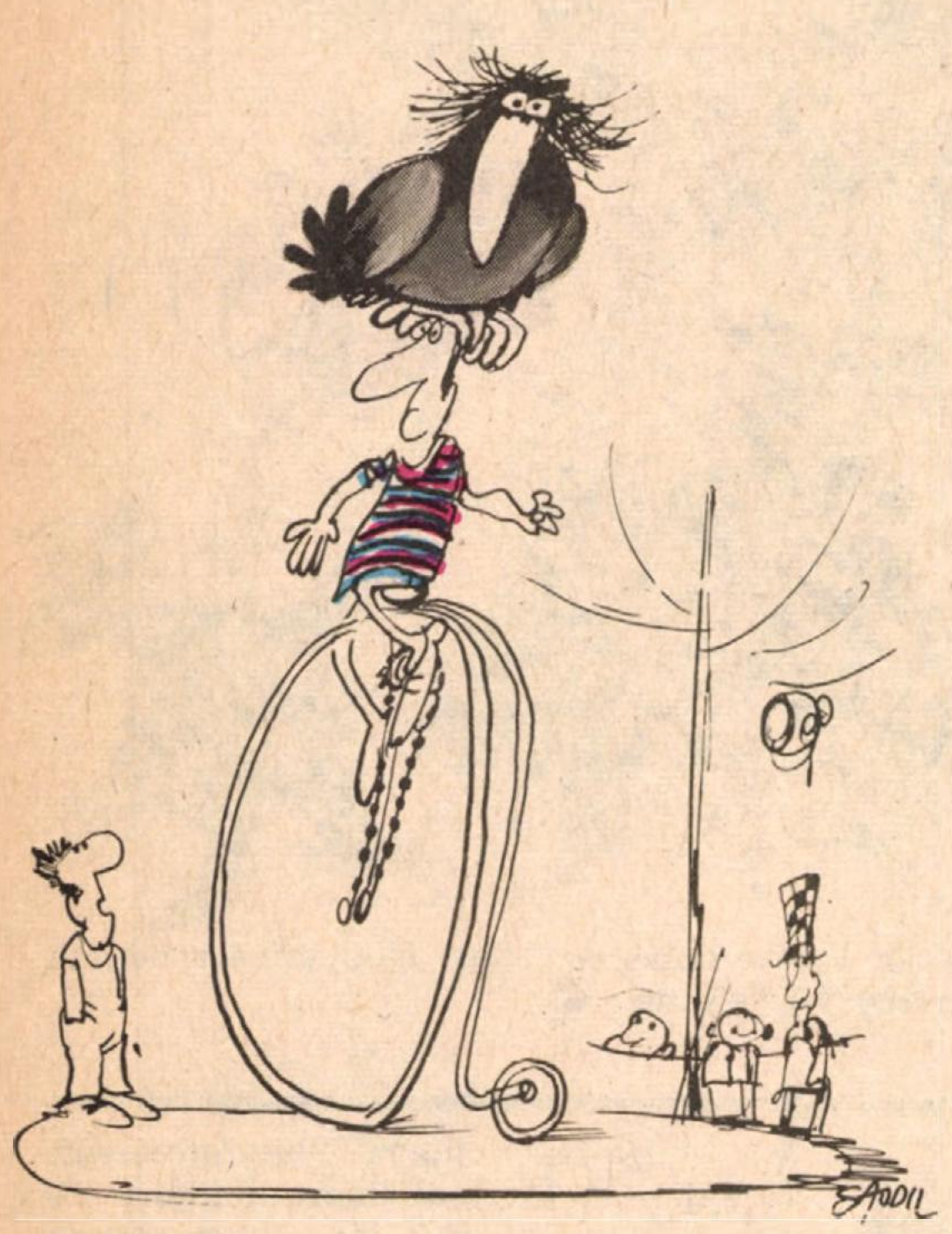
SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD NÖVÉNYEIBŐL

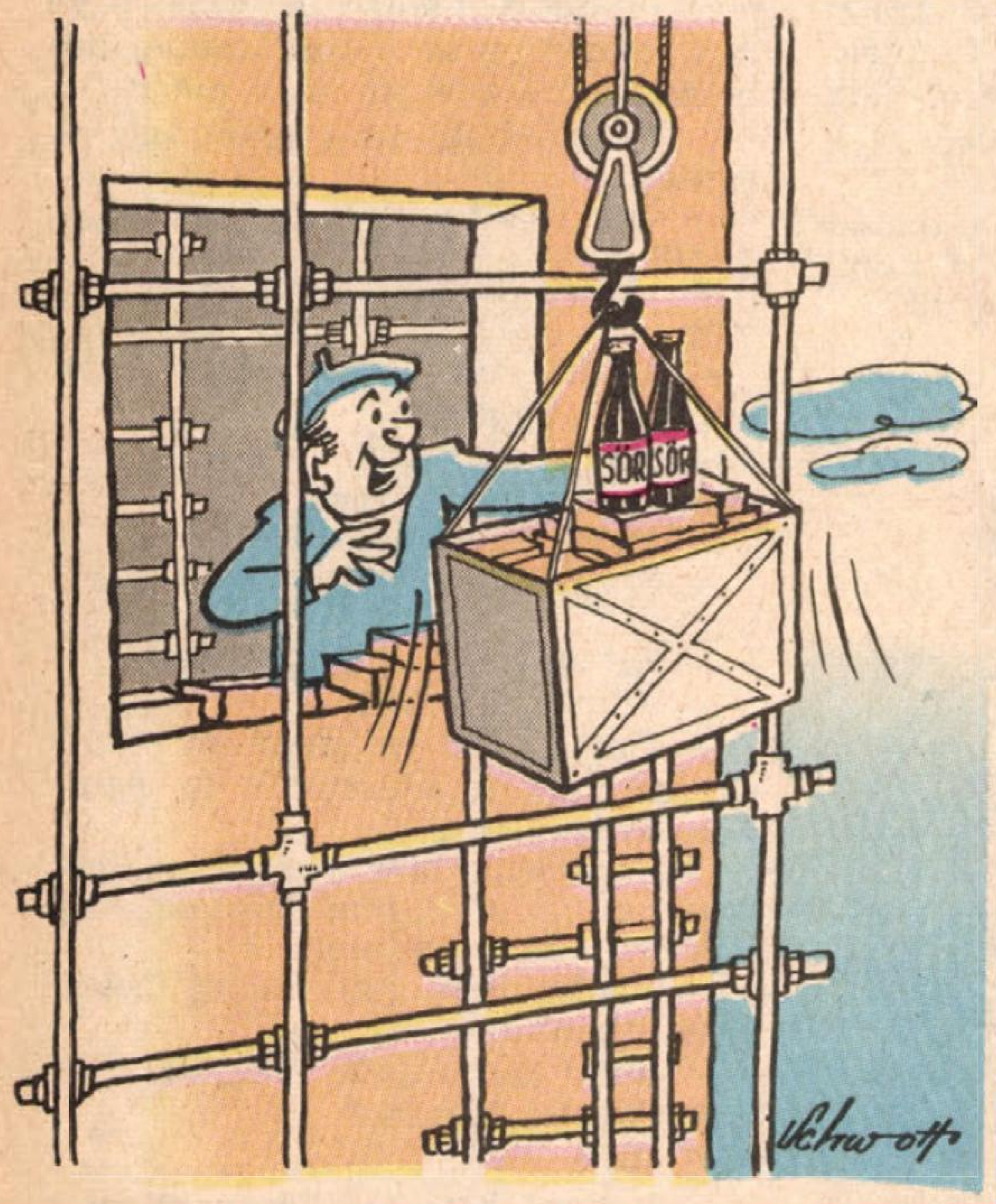

SZAKMAI ÉRZÉKENYSÉG

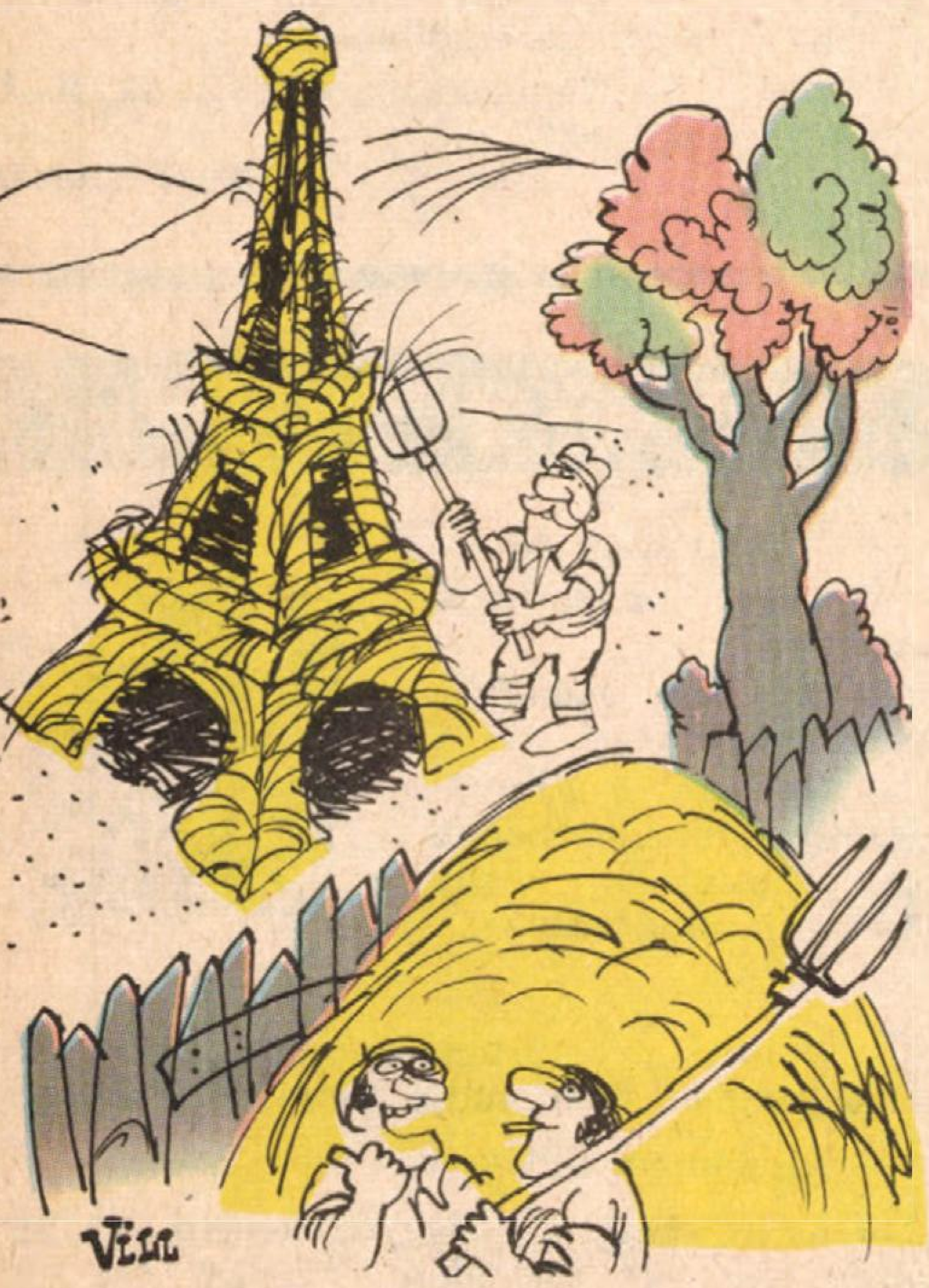

– Azt mondják a kollégák, hogy ezzel a produkcióval nevetségessé teszed a szakmát...

TÖKÉLETES ANYAGELLÁTÁS

KAZALRAKÓK

– Most jött az öreg Párizsból...

MINŐSÉGRONTÁS

Infor Máté, a Reggeli Harsona szerkesztője kíváncsian fordult a szobájába belépő látogatóhoz.

— Fő Kázmér a nevem — mutatkozott be a vendég —, a Becsali Béka üzletvezetője vagyok. Azé a Becsali Békáé, amelyről az elmúlt héten cikk jelent meg az ön által szerkesztett lapban, mely szerint mi hígítjuk a bort, sőt a pálinkát is, rossz a kiszolgálás és az ételekbe nem az előírt minőségű nyersanyagot tesszük.

— Most már emlékszem. A riporterünk többször ebédelt a Becsaliban, míg elkészült a cikkel. Talán valami hiba volt a cikkben, és most helyreigazítást kér?

— Nem kérem, mert minden úgy igaz, ahogy megírták, sőt egy kicsit elnézőek is voltak.

— Akkor miben lehetek szolgálatára?

— Szeretnék én is panaszt tenni és szeretném, ha az én észrevételeimet is megírnák. Mert nekem is vannak panaszaim.

— Mire?

— Például az ön által szerkesztett Reggeli Harsonára. Mert az sem fenékig tejfel.

— Ne mondja! És mi nem tetszik a lapban?

— Az, ami önöknek a Becsali Békában. Az, hogy hígítják — no nem a bort vagy a pálinkát —, hanem a cikkeket, hogy rossz a kiszolgálás és a cikkekbe nem az előírt minőségű információkat teszik. Itt van például a mai lap — nyúlt a zsebébe, és elővette a Reggeli Harsona aznapi számát. — Vegyük először a vezércikket.

— A terjedelem ellen nem lehet kifogása — tiltakozott a szerkesztő. — Az előírt mennyiség megvan. Elegendő.

— Sok is, mert ilyen hosszú vezércikket ma már senki nem olvas el. De nemcsak hosszú, híg is, pedig az elején van két rangosabb idézet Gorkijtól és Bálint Györgytől, de aztán vége. A többi üres locsogás és felelőtlen ígérgetés. Fel van hígítva, mint a rizlingem.

— Tiltakozom!

— Ne tiltakozzon, mert folytatom. Néhány ténybeli hiányosságra hívnám fel a figyelmét. Az időjárás-jelentésben például azt írják, hogy napos, meleg idő várható. Hát én vártam is. És mit kaptam helyette? Esőt, szelet, zúzmarát.

— De a Meteorológiai Intézettől ezt kaptuk!

— És a belföldi hírek között miért kevés a bűnügy? Ha a tévében nem lenne Kék fény, azt hihetnénk, hogy nálunk nincsenek bűnügyek. Pedig vannak, csak az olvasók elől elspórolják úgy, ahogy az itt következő humoreszkből a poént. Igen, mert a szerző a poént saját céljaira fordítja: háromfelvonásos vígjátékot ír belőle egyik színházunknak. Marad a sportrovat, de az is évről évre gyengébb. Azelőtt mindig győzelemről számoltak itt be. És mi van ma? Vereség, diszkvalifikálás, a legjobb esetben döntetlen. Hát ez kérem a Reggeli Harsona, itt van aztán igazán minőségromlás, nem a Becsali Békában. Ezt írja meg a lapjában — mondta Fő Kázmér üzletvezető.

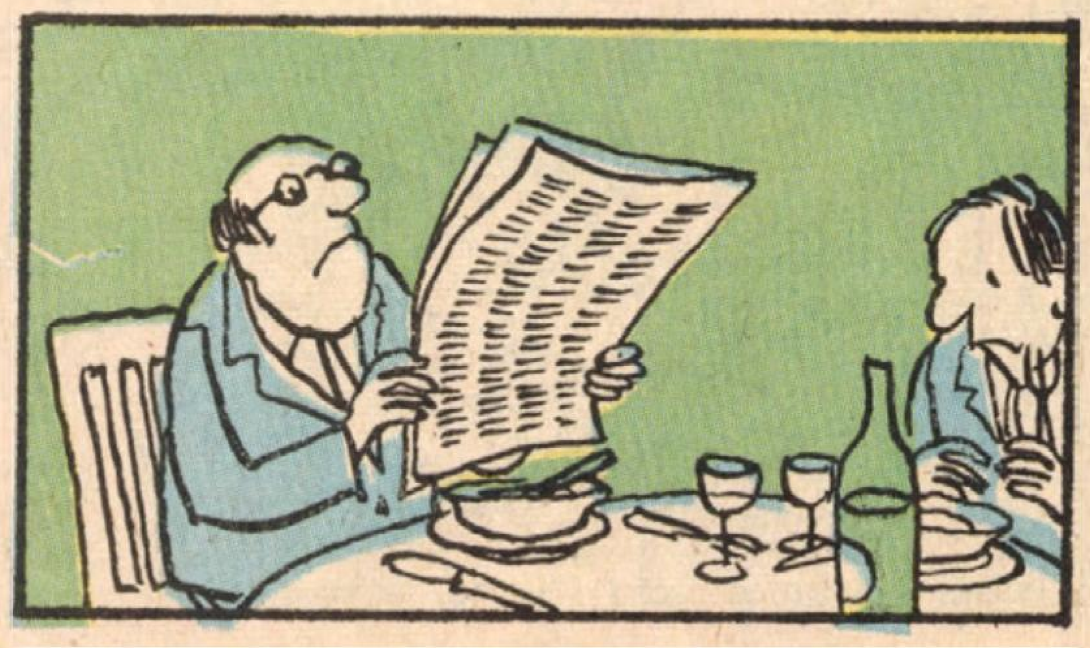
— Tudja mit? — szólt Infor Máté. — Írja meg maga az étlapjában. A viszontlátásra.

— Meg is írom — mondta az üzletvezető, és becsapta maga mögött az ajtót.

*

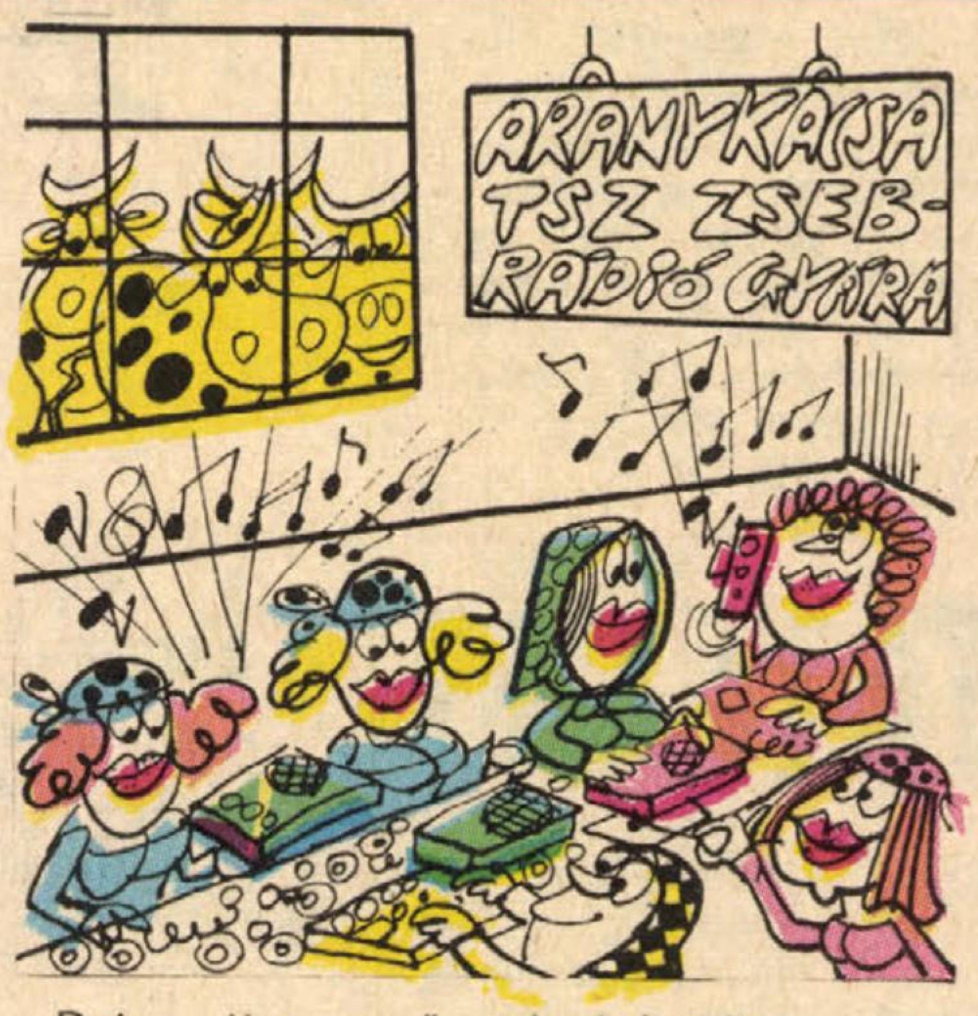
Rövid hír a Becsali Béka étlapjából, a készételek és a zöldség-köretek között: „A Reggeli Harsonában hígítják a cikkeket és a cikkekbe nem az előírt minőségű információkat teszik."

Miklósi Ottó

KEDVCSINÁLÓ

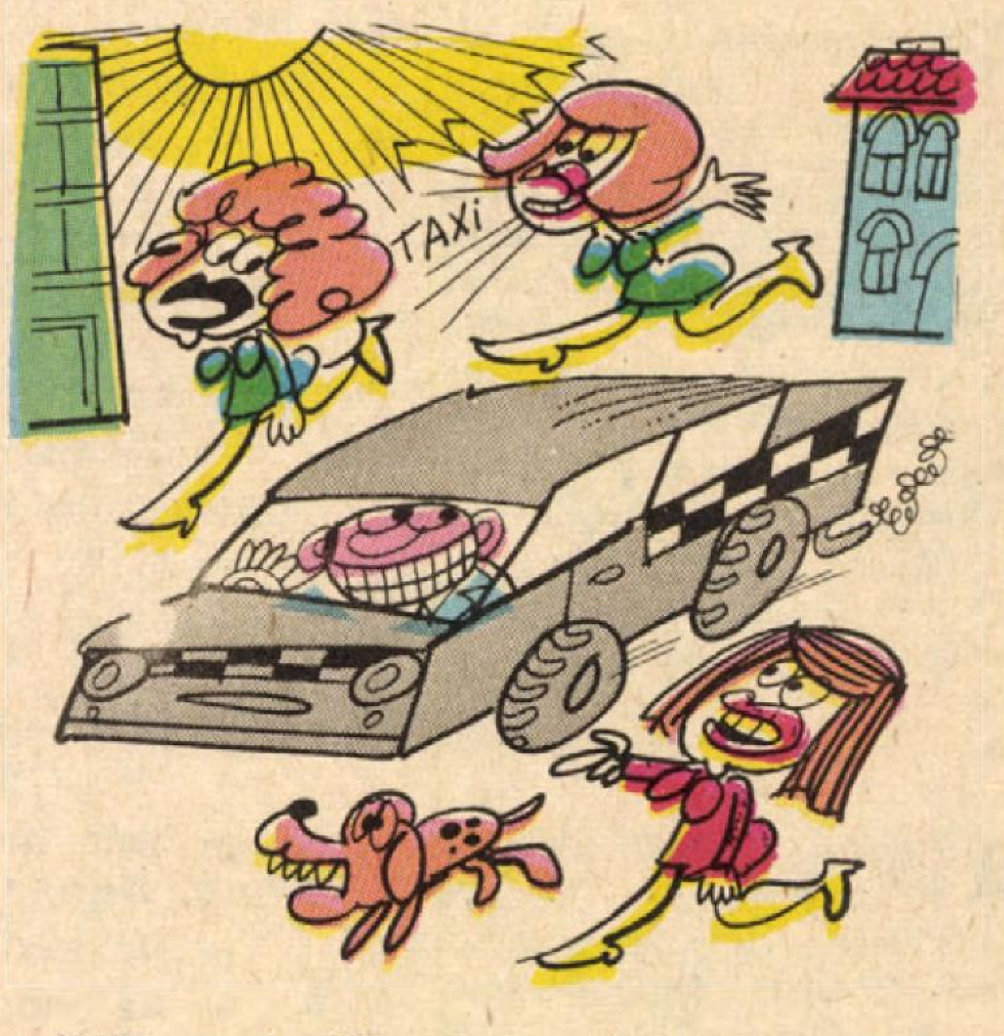
Fülöp György rajzai

Dolgozzék a mezőgazdaságban! Könnyű és szórakoztató!

Aki nem sietős természetű, megtalálja helyét a szolgáltató iparban. Csendes munka, megbecsülés!

Jöjjön taxisofőrnek, nem bánja meg! Ragyogó nők futnak majd ön után!

Példamutató takarékosság

Az Országos Takarékpénztár fiókintézeteiben a pénztárosnők minden hónapban egy-egy szappant kaptak. Sok pénzt kezelnek, a bankjegyek és az érepénzek sok kézen keresztülmennek, így valóban nagyon fontos, hogy a pénztárosnők naponta többször kezet mossanak.

A pénztárosnők nagy meglepetésére a fiókintézetekben nemrég felolvasták a központ írásbeli utasítását, amely szerint a havi egy szappan (értéke 3—4 forint) kiadását, a takarékosságra való tekintettel, beszüntetik.

(p. l.)

FÖLDES GYÖRGY KÖSZÖNTÉSE

Földes Györgyöt, lapunk főszerkesztő-helyettesét, 70. születésnapja alkalmából szeptember 24-én köszöntötték az MSZMP Központi Bizottságának székházában. A Központi Bizottság üdvözletét Győri Imre, a KB titkára adta át.

TRIBÜN

Forest Hills híres teniszpályájáról eltűnt a fű, műanyag-szőnyeg került a helyére. Owen Sheridan, aki negyvenhárom esztendeje gondozta a pálya pázsitját, szomorkásan fogadta a változást.

— Sajnálom a füvet — mondta. — Hiszen együtt nőttünk fel.

*

A Grazer AK — szurkolói megdöbbenésére — új kapust szerződtetett. A meglevő kettő mellé, harmadiknak. A legokosabb rajongó aztán mégis rájött a rejtély nyitjára.

— Én tudom, miért csinálták — magyarázta. — Hát, hogy ha az egyik kapus gólt kap, a másik kettő a kispadon elmesélhesse egymásnak, milyen könnyedén ki lehetett volna védeni.

*

Max Schulenburg, a kitűnő nyugatnémet FIFA-bíró hétről hétre részt vesz a helybeli klub kétkapus edzésein, barátságos mérkőzésein. Hiába, a játékvezetőnek is szüksége van egy kis állóképességre.

Az ügy érdekessége: Schulenburgot a múlt héten kiállították. Megsértette a bírót. Pandúrból lesz a legjobb betyár?

*

Kétoldalú megállapodás jött létre az Olaria és a Vasco da Gama csapatai között, Brazíliában.

1. Az Olaria elveszti a két klub ifimeccsét, hogy a Vasco kislegényei bekerülhessenek a junior kupa döntőjébe.

2. Cserébe az első csapatok mérkőzését az Olaria nyerheti, mert így megmenekül a kieséstől.

Az Olaria teljesítette, amit vállalt, a Vasco da Gama első csapata azonban becstelen módon megnyerte a mérkőzését. Mert az utolsó pillanatban a másik kiesőjelölt Portuguesa többet fizetett nekik.

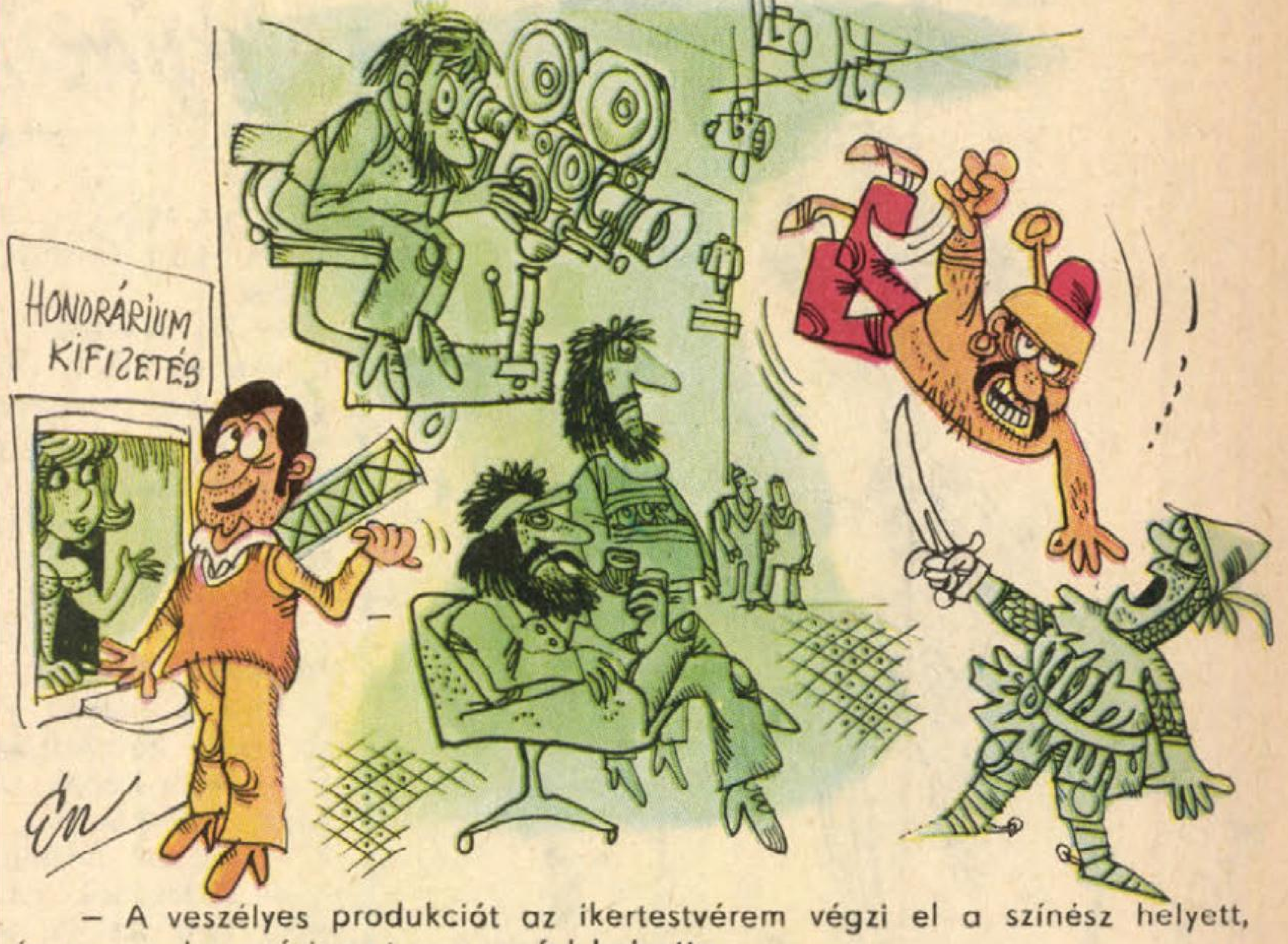
— A bírósághoz fordulunk — tajtékzott az Olaria elnöke. — A Vasco magatartása nemcsak súlyos sportszerűtlenség, hanem az üzleti erkölcsök lábbal tiprása is egyúttal!

(p. p.)

LÁTÓKÖR

DUBLŐRÖK

— A veszélyes produkciót az ikertestvérem végzi el a színész helyett, én meg a honoráriumot veszem fel helyette ...

Hárman a vonalban

Figyelsz rám?

— Az isten áldjon meg Nusikám, persze, hogy figyelek.

— Mert olyan furcsán hallgatsz.

— Hogy lehet a telefonban furcsán hallgatni? Hallgatlak.

— Szóval Éva azt mondja, hogy Jenő igenis Cilivel ült az eszpresszóban és az asztal alatt egymás kezét szorongatták. Biztos, hogy Cili volt az a nő. Mialatt szegény Feri a mellékállásában gürcöl, azalatt a kis...

— Légy szíves, ne mondd ki!

— Jó, úgyis tudod. Figyelsz rám? Szóval Éva megesküszik...

— Halló, Karola?

— Kicsoda?

— Azt kérdezem, hogy Karola?

— Hogy lennék Karola, nem hallja a hangomról, hogy férfi vagyok? Különben lépjen ki a vonalból, beszélünk.

— Én is beszélek.

— De maga orvul beszél, harmadiknak.

— Mi az, hogy orvul? Szabályosan tárcsáztam a 193-981-et.

— Oszkár! Kivel társalogsz műsoron kívül?

— Valami hülye bekapcsolódott a beszélgetésünkbe.

— Hülye a kedves nénikéje.

— Mondd meg neki Oszkár, hogy lépjen ki.

— Már megmondtam.

— Halló, Karola?

— Már mondtam, hogy nem vagyok Karola.

— De egy nő is beszél.

— Az sem Karola.

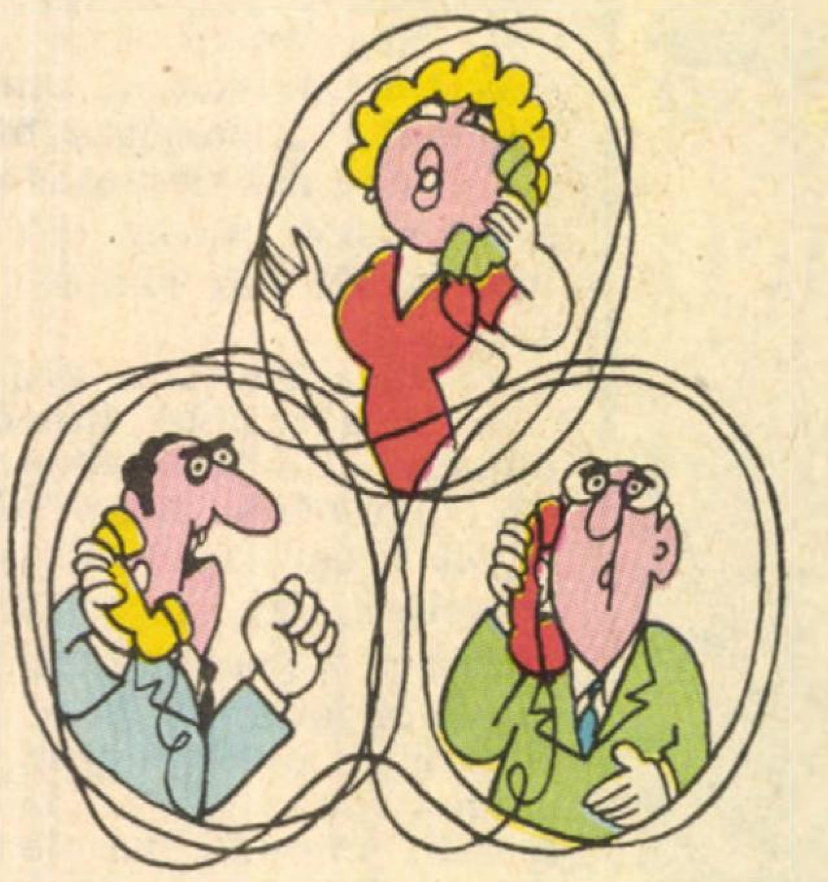
— A hangja egészen olyan.

— Honnan veszi? Magának annyi hangérzéke sincs, mint egy fajdnak. Az előbb engem tartott Karolának.

— Oszkár szólj már rá, hogy lépjen ki!

— Halló, Karola! Miért csinálod ezt a viccet? Tudom, hogy te vagy!

— Lépjen már ki, maga őrült!

— Kivel beszélsz? Egy férfit is hallok. Ki az a férfi?

— Hallod, Oszkár, ez tisztára megbolondult! Kihallgatja a magánbeszélgetésünket.

— Karola, ki az a férfi? Tudni akarom!

— Hallja, maga telefonbetyár, lépjen ki azonnal, mert a fejére lépek! Nem vagyok Karola és semmi közöm magához. Fontos beszélgetést zavart meg. Nem szégyelli magát?

— Azonnal válaszolj, ki az a férfi!?

— Ide figyeljen! Most már elegünk van magából! Húzza le a rolót, mert rendőrt hívok! A fene egye meg magát, már azt se tudom, mit beszélek. Oszkár, itt vagy még?

— Persze, hogy itt vagyok. Bár ne lennék.

— Ott tartottam, hogy Éva felismerte a nőt...

— Halló, Karola! Az isten áldjon meg...

— Fogja már be a száját! Még mindig hallgatózik?

— Addig maradok, míg meg nem mondod, ki az a férfi.

— Hülye, hülye, hülye!

— A szeretőd? Valld be, a szeretőd?

— Ez tényleg megbolondult.

— Tudni akarom!

— Hát jó. Ha mindenáron tudni akarod, az! A szeretőm! Te pedig nem érdekelsz többé.

— Sejtettem. Már régóta gyanakszom. Én most... most azonnal odamegyek. Máris indulok.

— Gyere csak, úgysem változtathatsz semmin.

— Majd meglátjuk. Megyek.

— Oszkár hallasz?

— Igen.

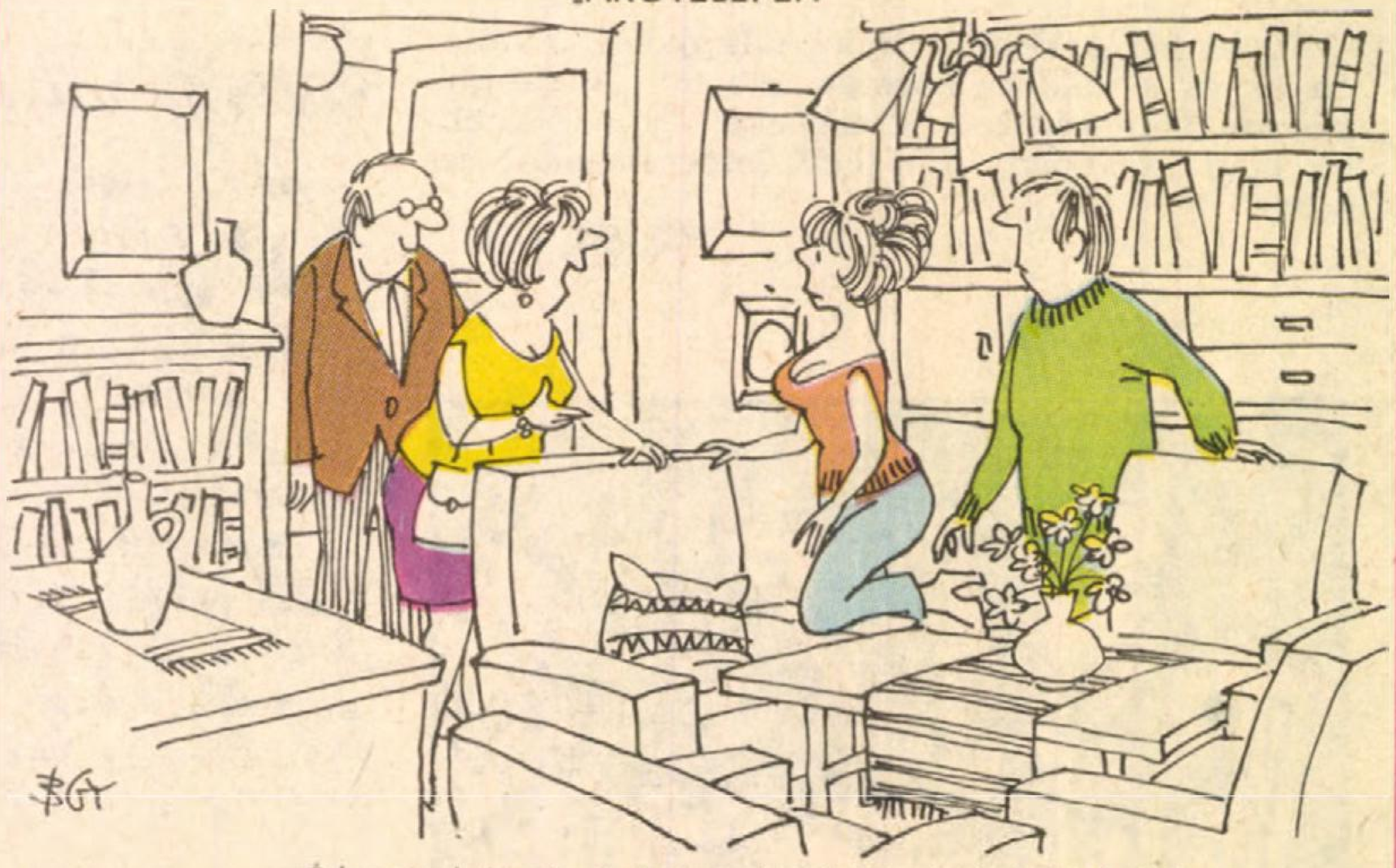
— Valami kattant. Végre kilépett a vonalból az a szörnyeteg.

— Mi volt ez? Azt mondtad neki, hogy szeretőd van?

— Nem nekem, Karolának. Ki beszél ott?

Turi András

LAKÓTELEPEN

— Édesen laknak a butoraitok! De hol laktok ti?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Miért ítéltek el?

— Mert nagyothalló vagyok.

— Ezt nem mondhatod komolyan!

— De igen. A páncélszekrény fúrása közben nem hallottam, hogy jönnek a rendőrök.

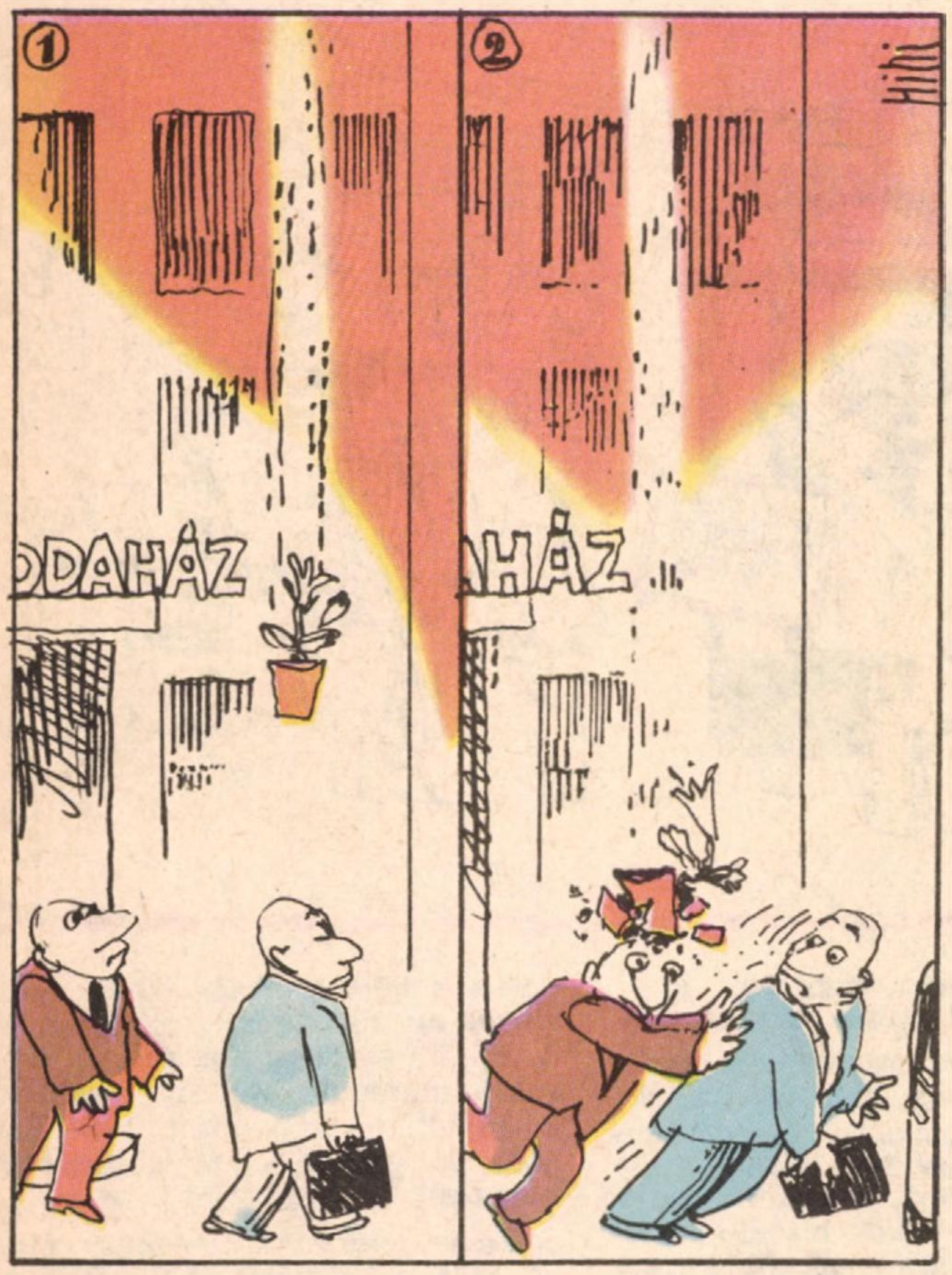
*

— Doktor úr, rettenetes dolog történt a feleségemmel. Nem tudja kinyitni a száját.

— Alighanem állkapocs-görcs.

— Lehet, hogy az. Nagyon kérem, ha jövő héten lesz egy kis ideje, ugorjon fel hozzánk!

TÖKÉLETES BEOSZTOTT

OSZTÁLYÉRTEKEZLET

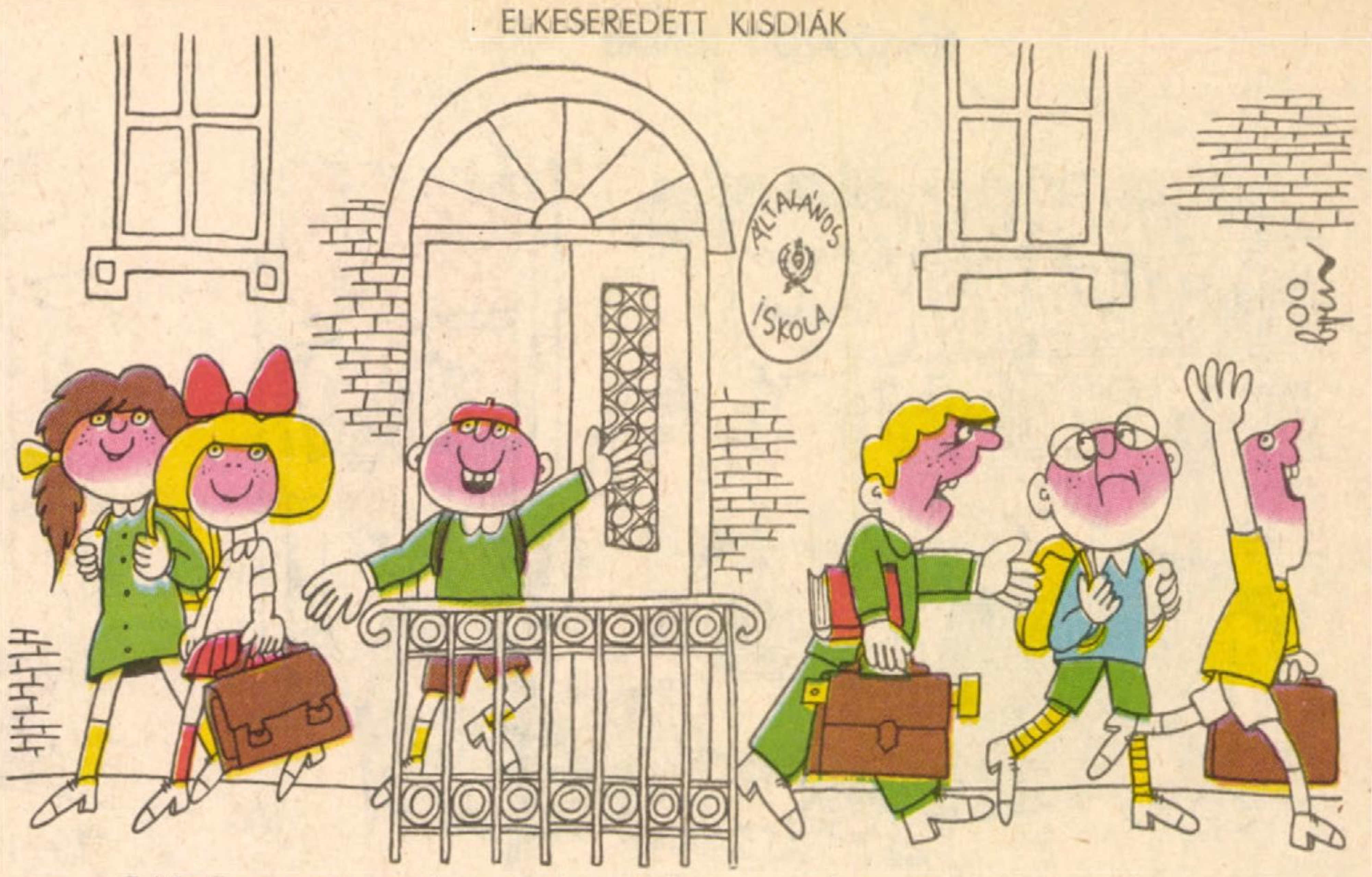
– Kérem Kovács kartársat, hogy ismertesse a munkaerővándorlás ellen hozott határozatokat.

– Kovács kartárs két hete kilépett!

ABSZOLÚT LÁBTÖRÉS

ELKESEREDETT KISDIÁK

– Esküszöm, annyira túl vagyunk terhelve, hogy lassan már a szerelemre sem jut időnk...

FÓTRA, KUTYAÜGYBEN

Szia Pörkölt!

Remélem, emlékszel még rám, hiszen én sem felejtettelek el Téged. Igaz, csak néhány percet beszélgethettünk ott Fóton, a szociális kutyaotthon kerítése mellett, de e rövid idő alatt a megértésnek s a barátságnak olyan légköre alakult ki köztünk, aminő csak kutya és ember között lehetséges.

Aztán előszaladt az otthon többi négylábúja és olyan mohó vágyat mutatott egy darab háztartási keksz, egy röpke fülvakargatás, meg egy odavetett jó szó irányában, hogy el kellett mennem, mert elfacsarodott a szívem. Érzelmi lények vagyunk, Te megérted ezt, Pörkölt.

Annyit mindenesetre megígértem Neked, hogy időnként beszámolok a kutyaélet eseményeiről, úgyis ritkán kaptok friss híreket odakinn, a szeretetotthonban.

Hát, kérlek, voltam a Nemzetközi Kutyakiállításon. Nagyon érdekes volt, rengeteg kutyaszépség tette magát, pop-sztárok, divathölgyek, mágnások, meg minden. Mondok Neked valamit, Pörkölt: ne sajnáld, hogy nem lehettél ott. Nem érezted volna jól magadat.

Kérlek, vettem negyvenért egy prospektust, abban benne volt a teljes névsor. Bálanyáké, nyitópároké, elsőbálosoké, mindenkié. Mintha a góthai Almanachot, vagy a hajdani Magyar Úriasszonyok Lapjának társasági rovatát olvasta volna az ember. Képzeld csak, ilyen neveket találtam: Florestan von Schönek, Carlos von Löwenbruch, Annuschka von Aschenbach, Csókahegyi Csilla Kirké, Etelközi Sámán Cleopatra, Sugovicai Cinci Hella, Szittya-magyar Pötyi Bogár... hogy csak néhányat említsek.

Tudod, komám, az évek során eljutottunk a maximális türelem állapotába, lehet, hogy ez is a korral jár. De hiszen világos: nem a név számít, senki sem tehet arról, hogy hová született. De gondold csak meg, hogyan érezted volna magad ebben a nemes csengésű társaságban a becsületes, egyszerű, proletár neveddel, öreg cimborám, Pörkölt?

Aztán versenyek is voltak, szépségversenyek. A gazdiknak, meg a kutyusoknak körbe kellett szaladgálniuk a zsüri előtt. Jó sokáig kellett szaladgálniuk, és ezen rém nagyot nevettem. Tessék, hát mégis rá lehet venni őket a kocogásra. Aztán előkerült a centiméter, meg a szakértelem, és akkor megint Rád kellett gondolnom. Te itt labdába se rúghattál volna, komám. A teljesen kusza származásoddal? A felemás füleddel? A kajla lábaiddal? Ugyan már, Pörkölt! Jó, én tudom, hogy a szemedből mélységes értelem sugárzik, és egész csapzott lényed tele van szeretettel, humorral, boldogsággal. De hát értsd meg végre, Pörkölt, egy bizonyos jövedelmi szinten felül ez mit sem számít. Ott más paraméterek döntenek. Marmagasság, a tagok aránya, fog, köröm satöbbi...

Találkoztam egy régi haverral is odakint. Egy jóképű terriert hozott, de borúlátóan nyilatkozott az esélyeiről.

— Macskázott a csavargó — mondta. Nézd, tiszta dagadt a feje, mert belekarmoltak a pofájába.

Ez egy kicsit felvidított. Jó, a versenyre fel kell készülni, de mi ketten tudjuk, Pörkölt, néha nagyobb öröm egy karom a képünkbe, mint egy szalag a nyakunkba.

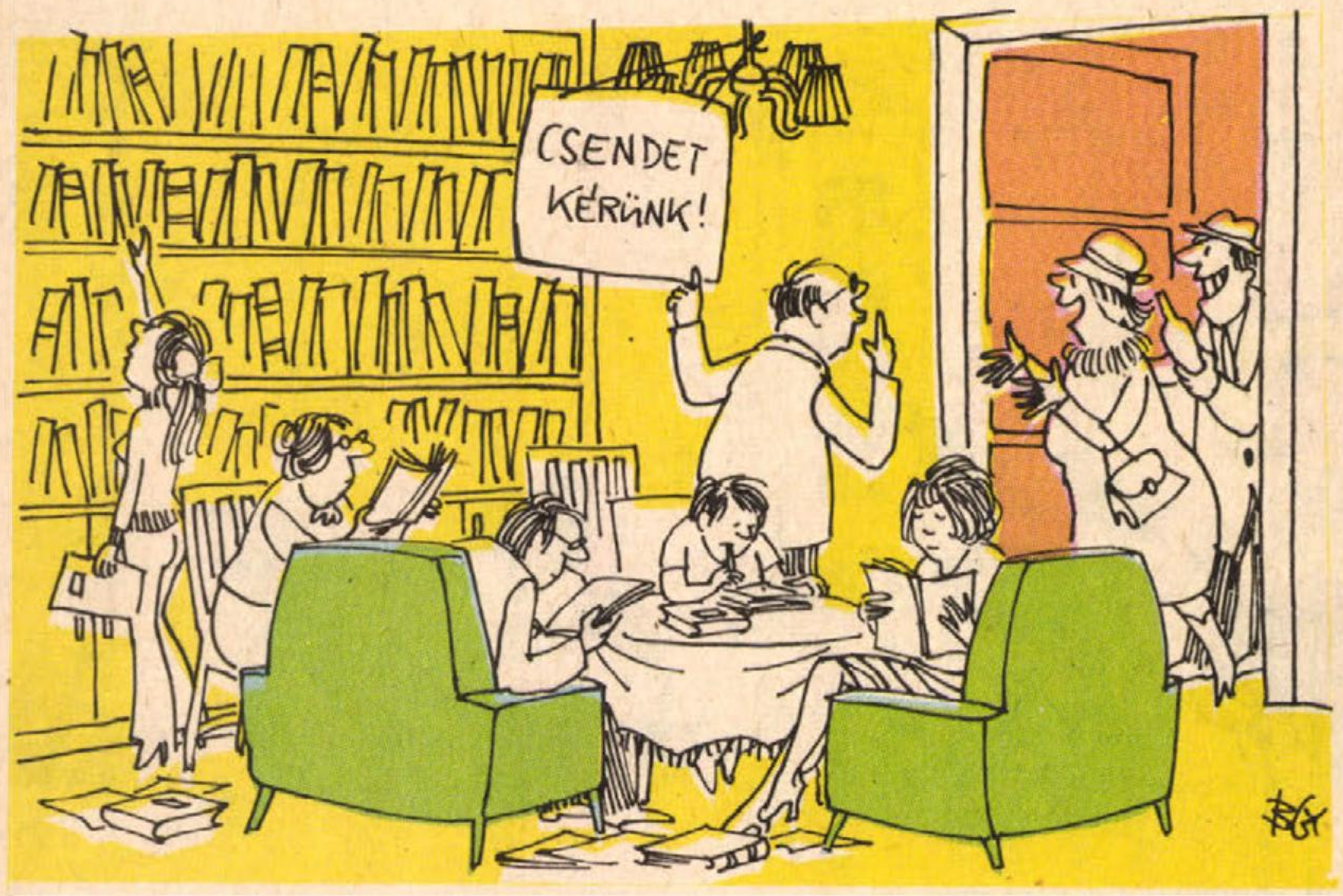
Aztán volt kutyaétlap, ötféle menüvel. (Ti ott a menhelyen sorbaálltok egy kiflivégért.) Az egyik sarokban pici agárkölykök nyávogtak, teljesen cicamódra. Arra kellett gondolnom, hogy reggelenként jön hozzájuk a macska-Fräulein, mert a gyereknek nyelveket kell tanulnia. (Ti, ott a szeretetotthonban a fél életeteket adnátok egy kedves szóért.) Benn, a bokszban egy csinos ifjú hölgy, csinos, ifjú spanieljének a fülét tupírozta. És valahányszor végighúzta a drótkefét, egy-egy puszit is odacuppantott a tetejébe. Lehet, hogy Nektek, odakint ilyesmiben sincs részetek? Tudod, mire gondolok, Pörkölt? Azt hiszem, valami nem stimmel a kutyajavak elosztása körül.

Most búcsúzom, öreg. Lehet, hogy nemsokára meglátogatlak Fóton. Viszek egy darabka májat, aztán, ha van kedved, énekelhetünk egy kicsit a teliholdra. Harsányan, szívből, hamisan. Persze: versenyen kívül.

Peterdi Pál

BEISKOLÁZOTT CSALÁD

IDEGENFORGALMI SZEZON

MARAD A TERI

Volt idő, nemcsak nálunk, hanem az egész világon, amikor minden, úgynevezett úri házban volt cseléd, vagy finoman mondva: háztartási alkalmazott. Így volt ez valamikor régen Árkay doktoréknál is. Egy répcelaki fiatal özvegyasszonyt fogadtak fel, aki a férje halála után egyedül maradt és feljött Pestre cselédnek. Jó helyet talált Árkayéknál, megbecsülték, szép fizetést kapott és jó néhány hónapig nem volt vele semmi baj. De egyik este, amikor Árkay hazament a klinikáról, a feleségét könnyek közt találta.

— Mi baj? Mi történt? — kérdezte.

— Képzeld, a Teri felmondott.

— Felmondott? Miért?

— Merthogy most jön a tavasz és neki nincs itt senkije. Mégis jobb lesz otthon Répcelakon, ott inkább akad neki valaki, mint itt Pesten, ahol a sok szép fehérnép között észre sem veszik.

— Nem csodálom. Elég csúnya szegény.

— És én most megint futkoshatok, míg egy rendes lányt találok.

— Ilyet, mint Teri, bajosan — mondta elgondolkozva a doktor.

— Aki nem csal a háztartási pénzzel, aki rendes és tiszta és jól tud bánni a gyerekekkel...

— Bizony, bizony — hümmögte a doktor. — De hát mit csináljunk? Bele kell nyugodnunk. Joga van felmondani.

— Tudod, mit gondoltam? — mondta kis szünet után a doktorné. — Nekünk kellene gondoskodni valakiról, aki foglalkozník vele. Mert folyton csak azt hangoztatta, hogy valakije csak kell hogy legyen az embernek.

— Ugyan. Csacsiság. Hogy gondolod? — mosolygott fanyarul Árkay.

— Tudod, kire gondoltam? Az a Frédi, akit te beprotezsáltál a Szvetenay utcába hullamosónak. Úgy tudom, az legényember, látod, az jó volna.

— Nem hiszem én, hogy az udvarolna egy ilyen öreg nőnek. Pesti gyerek a Frédi, annak jobb gusztusa van.

— Próbáljuk meg. Elsejéig van még két hetünk, talán itt tudjuk tartani Terit. Ti férfiak, nektek fogalmatok sincs róla, mit jelent a házban egy ilyen cseléd. Ezer közül, ha egy akad.

— Na jó, — mondta Árkay doktor és másnapra odarendelte magukhoz Frédit azon a címen, hogy fesse ki a konyhát, mert Frédi azelőtt szobafestő volt. Frédi el is jött, ott téblábolt két napig, de Terivel sehogy sem tudott összebarátkozni. Mikor Teri — akinek nem volt ellenszenves ez a bajuszos, sovány ember — szóba hozta, hogy vasárnap délután szívesen sétálna a Városligetben, Frédi kijelentette, hogy ő vasárnap délután ramslizik a kollégáival és esze ágában sincs a ligetben sétálni. Szóval nem értették meg egymást, ezt a doktorné búsan konstatálta, ez a remény lehervadt.

A doktorné már elkezdte járni a cselédszerzőket, érdeklődött a barátnőinél is, de eredményre nem jutott. Ugyanilyet keresett, mint

Teri, ilyen korút, ilyen vidékit, nem holmi ugri-bugri, flangérozó pesti kisasszonyt: olyat, akire rá lehet bízni a házat, a gyerekeket, aki mellett el lehet menni színházba, társaságba, hetenként egyszer a Dunacorso-kávéházba römizni, hogy a főzésről, takarításról, mosásról ne is beszéljünk. Nem talált megfelelőt. Esténkint ezzel traktálta a férjét, aki nem tudott mást, mint hümmögni, sajnálkozni.

Egyik este, mikor Teri behozta a vacsorát, Árkay doktor valami isteni sugallatnak engedve, megveregette az arcát.

— Hát itthagy bennünket, Terikém?

— Csak elsején, nagyságos úr — felelte Teri laposan mosolyogva.

— Jó lesz, ha meggondolja, Terikém. Pesten is vannak férfiak, nemcsak Répcelakon — mondta Árkay, és ahogy Teri odahajolt elszedni a tányért, megszorította a nyakszirtjét: — Úgy bizony!

— Ó, nem azért, de tessék elhinni, mondtam is a nagyságos asszonynak, valakije csak kell hogy legyen az embernek.

És somolyogva, kissé riszálva magát, vitte ki a tányérokat.

— Az szent — mondta a doktorné nevetve —, ha te udvarolnál neki, biztosan maradna. Szerintem szerelmes beléd. Azt a boldogságot, mikor megfogtad a nyakát!

— Gondolod? — nevetett a doktor is. — A cél érdekében én feláldoznám magam.

— És én, esküszöm, nem lennék féltékeny. Mert ilyet, még egyet nem találunk. Aki ilyen jól tud bánni a gyerekekkel. Hallod?

A szomszéd szobából behallatszott a labda-mondóka, ahogy Teri dalolta és a két gyerek vele:

— Egy előre, két kettőre, három hatra, hat kilencre, tőtsd ki tízre, ez elejtő, ez felkapó, ez jó hátba pufogtató, teljes tizenkettő — és utána nagy vihogás, ugrándozás.

Másnap, harmadnap folytatódott a Teri dolga. Sok idő nem volt, már csak tíz nap, elsejéig. Árkay doktor igyekezett. Ha Teri elment mellette, megcsípte az arcát, ráveregetett a vállára, sőt egyszer, kissé félénken ugyan, rácsapott a fenekére is. Teri, aki az elmúlt hetekben többnyire hallgatag és rosszkedvű volt, most gyakran nevetett, sőt mosogatás közben dalolt is, és kereste az alkalmat, hogy a doktorral találkozhassék. Okkal, ok nélkül bement a szobájába, hol a háta fájt, hol fülzúgása volt, hol tanácsot kért szorulás ellen, egyszóval ott nyüzsgött Árkay körül. A doktor és doktorné, mikor magukra maradtak, halálra nevették magukat. A felmondást Teri egy hónappal eltolta, aztán megint egy hónappal és végül jövő tavaszra.

Árkay doktornak már éppen elege volt a színjátszásból, amit a gyerekek és a feleség kedvéért vállalt, és nevetve mondta: hogyha ez sokáig így megy, akkor ő mond fel.

A Baross utca 6-ban, ahol laktak, egy éjszaka felverték Árkay doktort, mert Hoffmanné, a házmester felesége rosszul lett, ahhoz hívták. A szegény asszonynak szívrohama volt, nem lehetett rajta segíteni. Ekkor már ősz volt és Terinek gyakran le kellett menni a pincébe fáért. A megözvegyült házmester segített neki a fáskosarat felvinni.

Egyik délelőtt aztán, mikor Árkay doktor a klinikán volt, Teri bement a doktornéhoz és így szólt:

— Nagyságos asszony, szeretnék valamit mondani.

A doktorné megrémült. Te jó isten, megint felmondás? Az utóbbi napokban ugyanis észrevették, hogy Teri már nem kacérkodik a doktorral, de azt hitték, véletlen. És most jön, hogy mondani akar valamit!

— Tessék, Teri. Mi az? — mondta.

— Tessék megmondani a doktor úrnak, hogy én összebarátkoztam Hoffmann úrral, a házmesterrel és kérem a doktor urat, hogy ne kerülgessen. Tudom, hogy ez majd rosszul esik neki, mert nagyon oda van értem, de éppen azért szólok a nagyságos asszonynak, mert már furdalt a lelkiismeret, és tessék őt megvigasztalni, ne búsuljon. És ne tessék neki szemrehányást tenni emiatt, mert a szívnek parancsolni nem lehet.

— Hát mi van itt? Azt a hét meg a nyolc...

A doktorné felemelte a kagylót: az urát kereste.

— Te vagy az, Berci? Képzeld, a Teri felmondott.

— Felmondott?

— Igen, de csak neked — mondta a doktorné és szívből nevetett.

Balázs Sándor

Megkérdeztük rajzolóinkat:

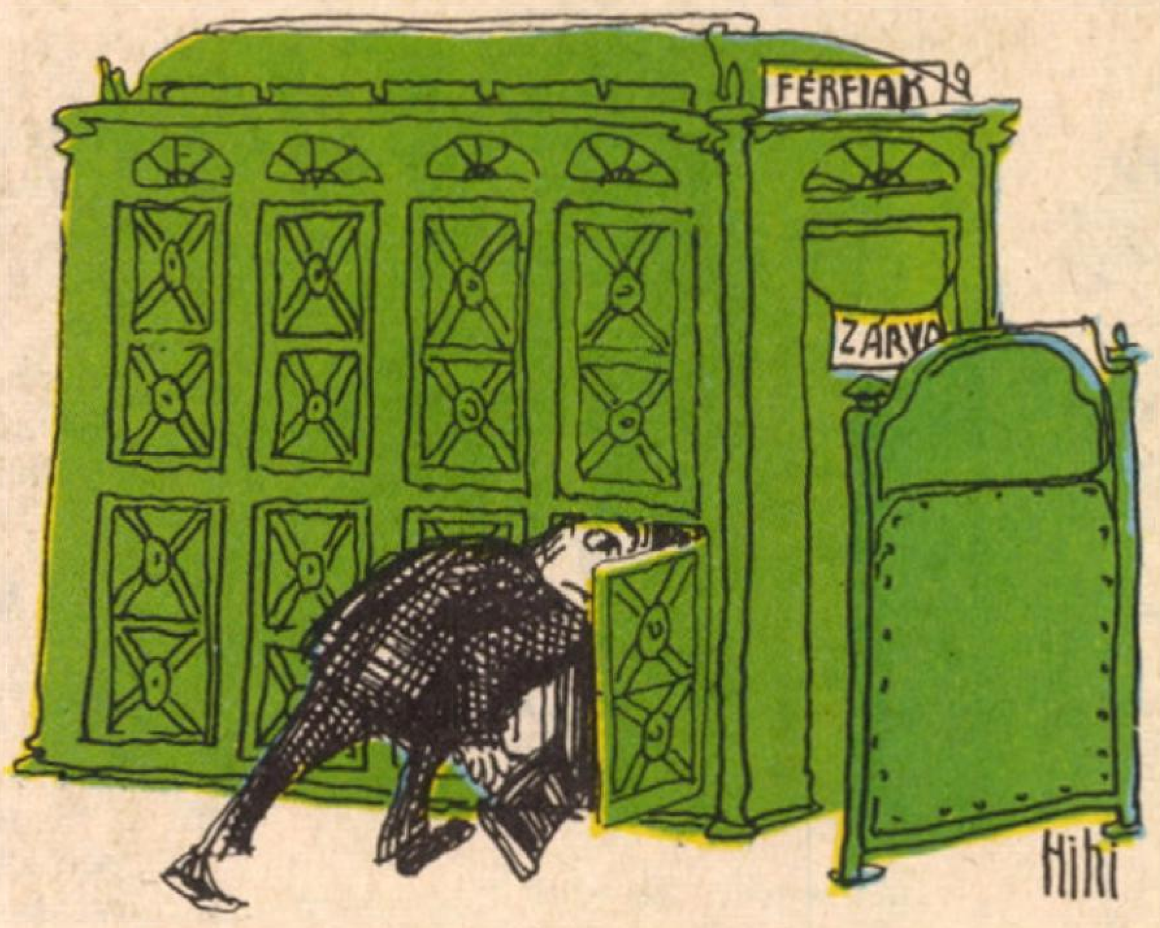
MIRŐL ISMERIK FEL A ZSENIT?

Dallos Jenő:

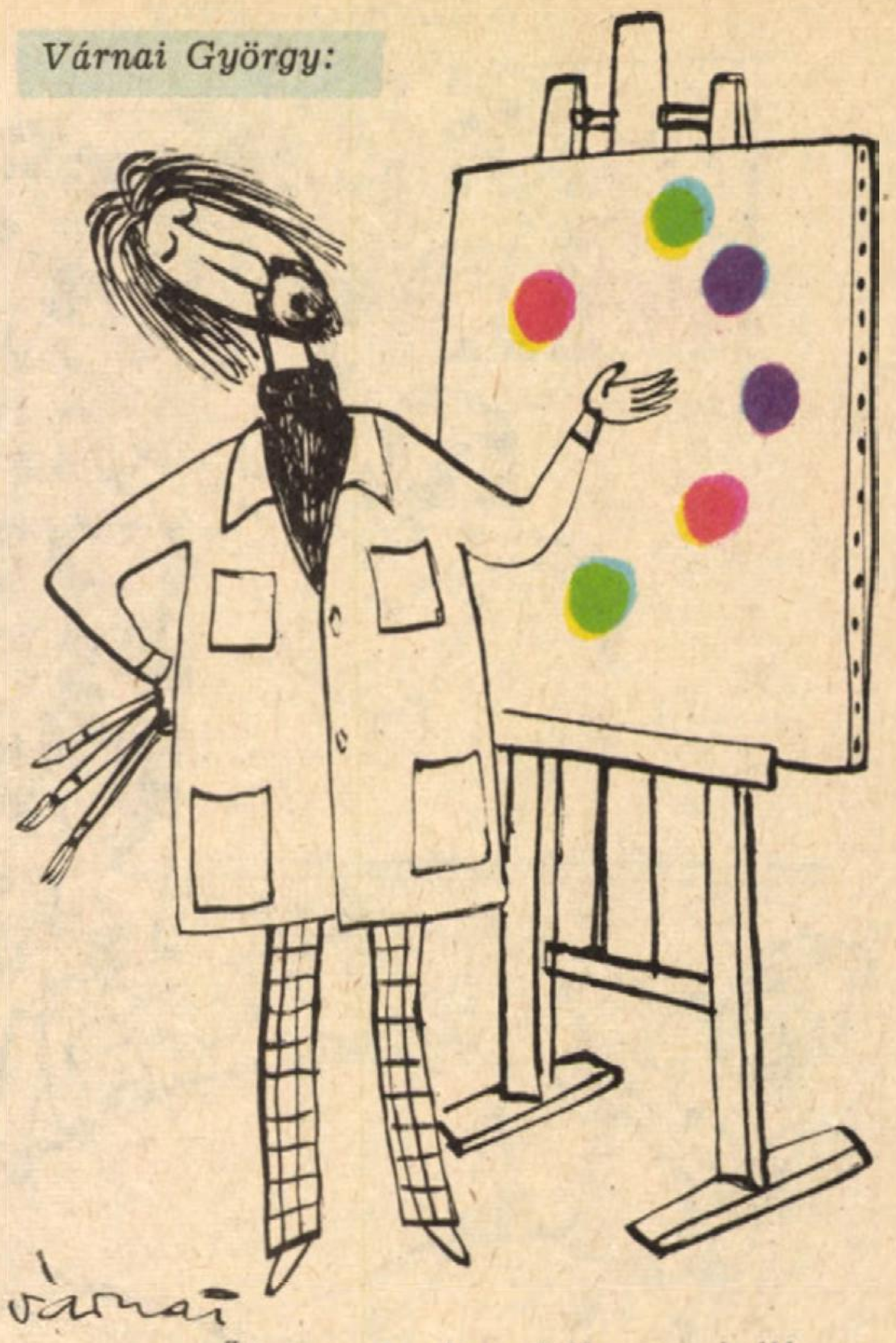
– A külsejéről.

Hegedűs István:

– Mindenhol talál egy kiskaput.

Várnai György:

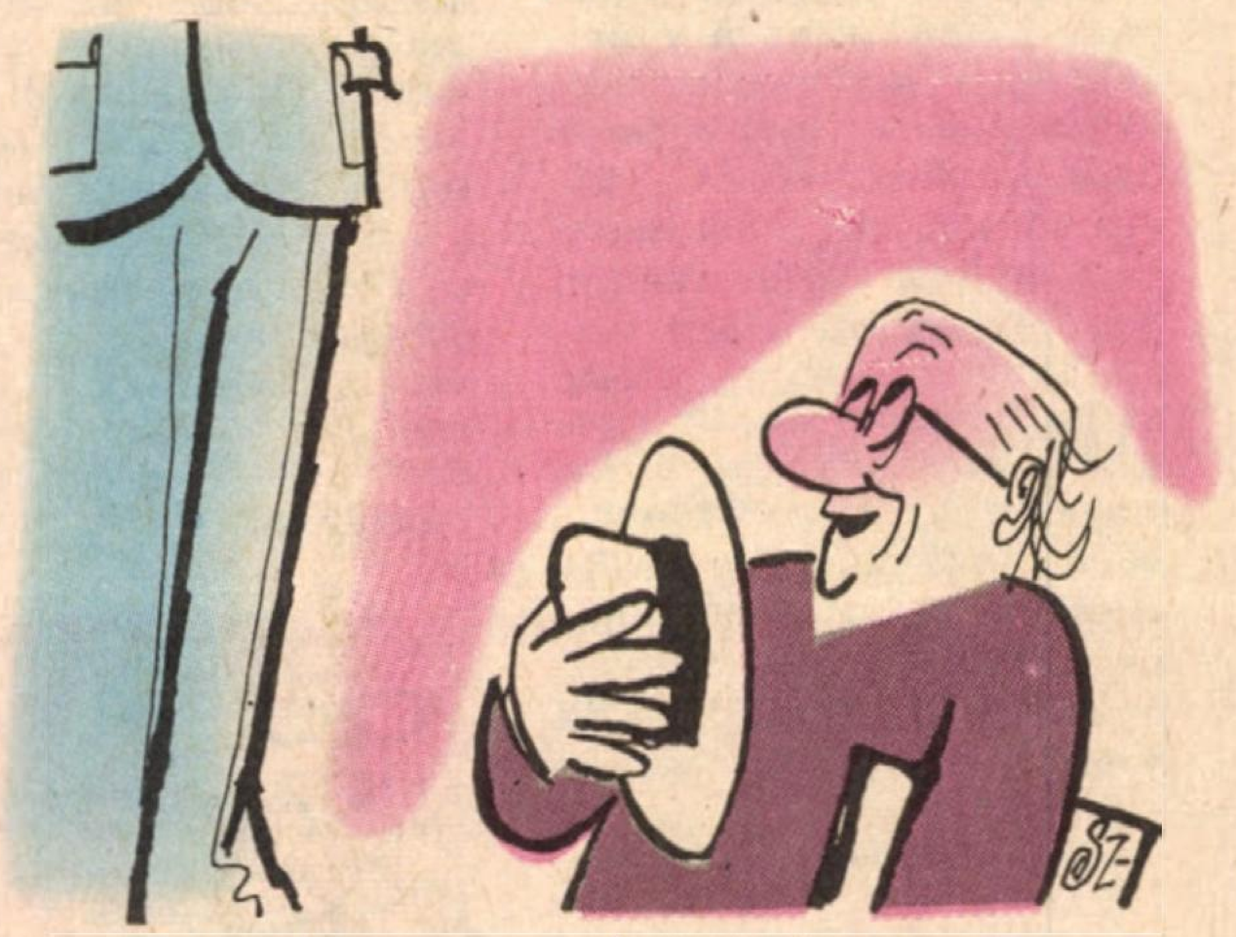
– Ők maguk elmondják magukról!

Sajdik Ferenc:

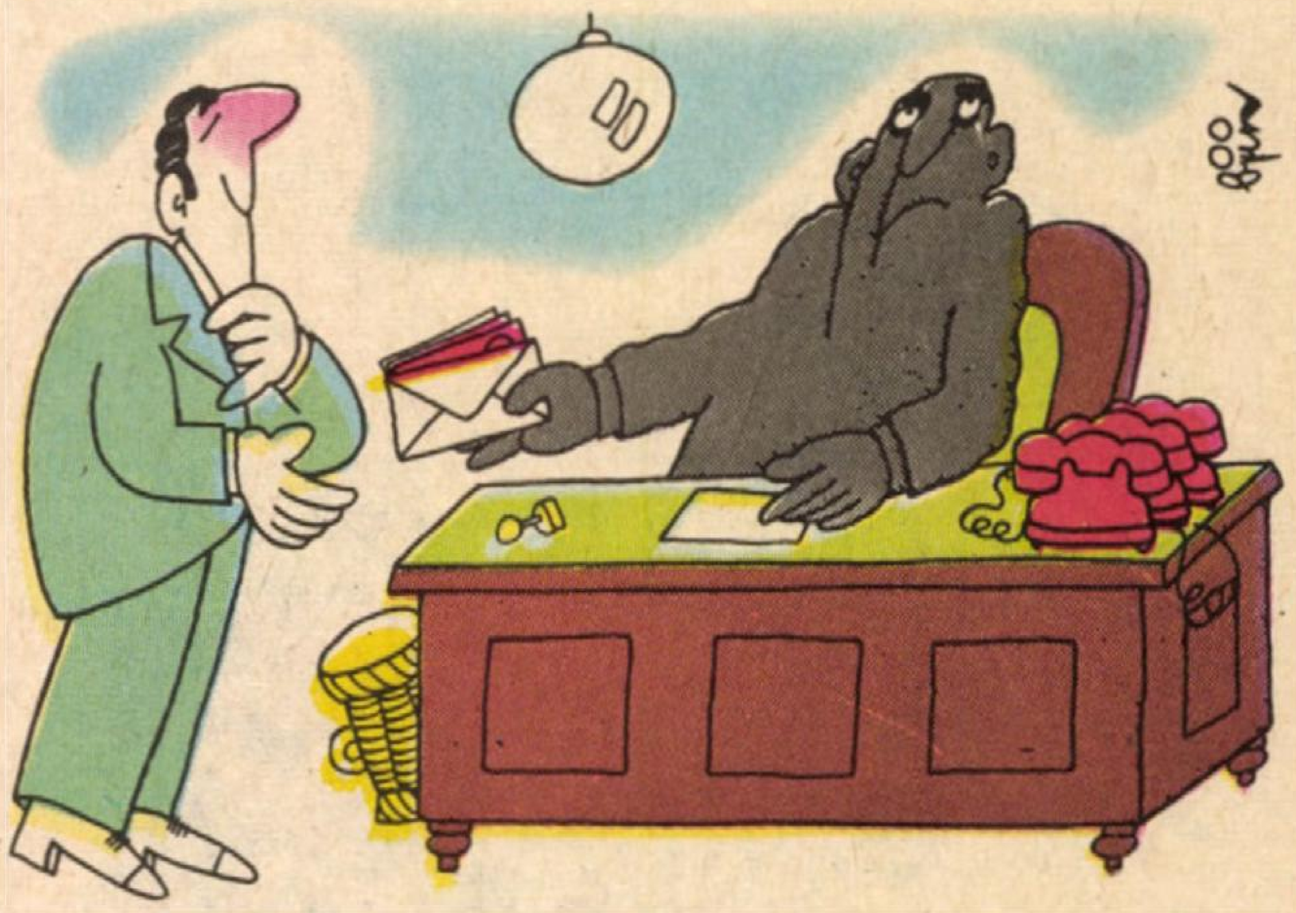
– Ha van róla valamilyen íráso

Szűr-Szabó József:

– A beosztásaról.

Balázs-Piri Balázs:

– A sziklából is tud prémiumot fakasztani.

Mészáros András:

– Például erről!

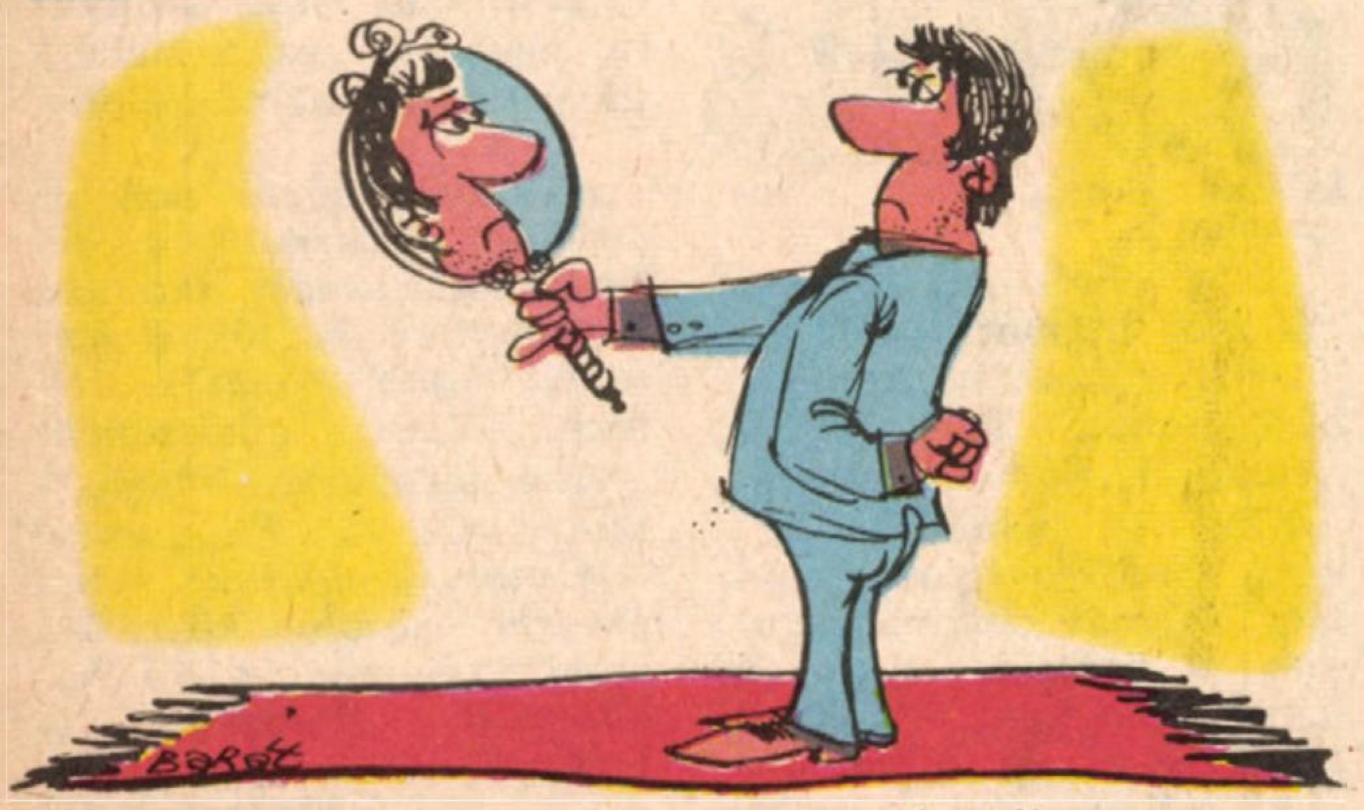

Endrődi István:

– A lángeszéről.

Barát József:

– Jellegzetes arcvonásairól.

Lehoczki István:

– „. . . cifra járásáról, tűzött-fűzött bocskoráról, tarisznyaszíjáról."

A TŰZOLTÓ LEÁNYA

– Kati, mit kerestél te egy idegen férfi lakásában?!

A JÓ HÁZASSÁG TITKA

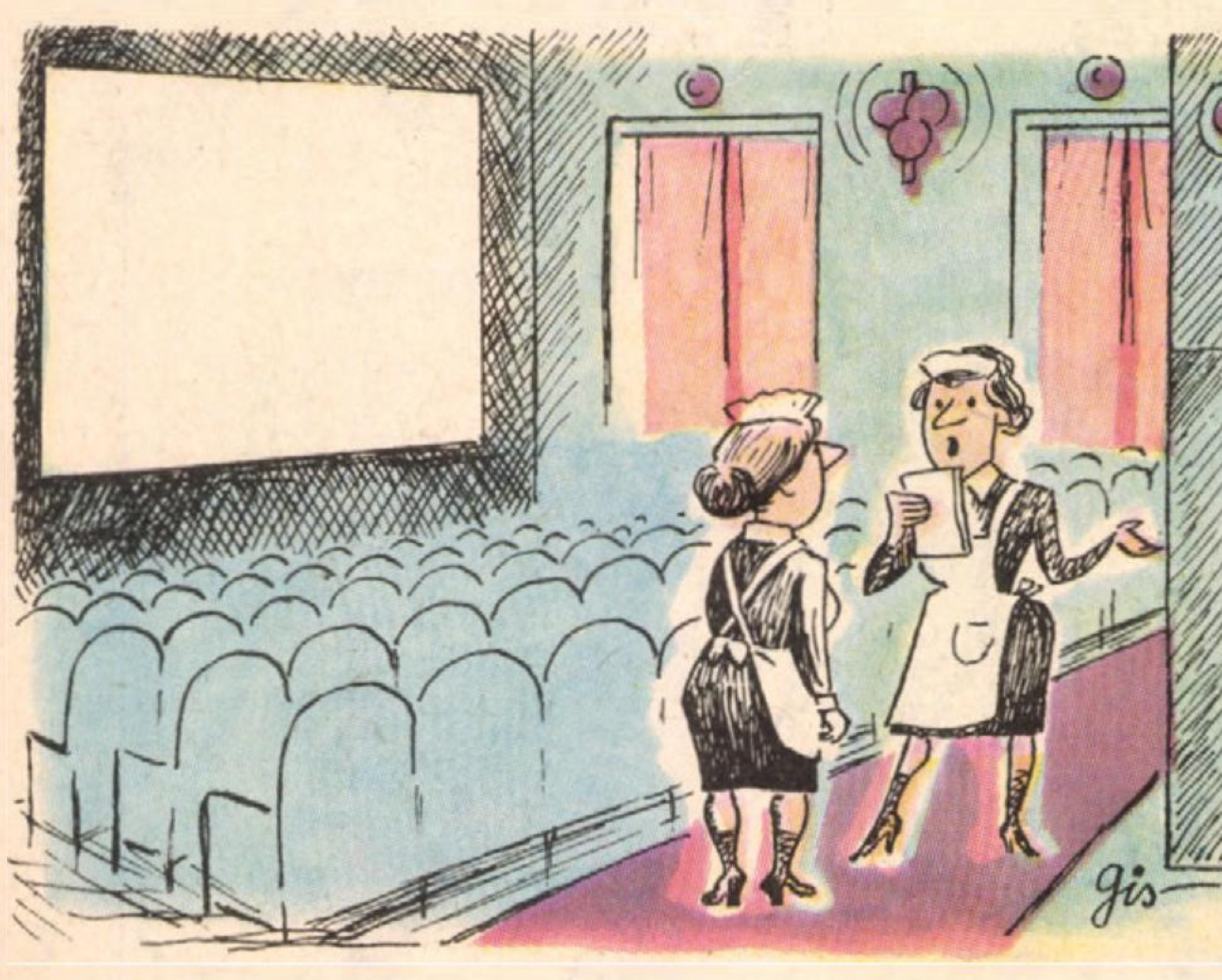

A közös érdeklődés.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Megőrültél? Húsz forintot adsz a ruhatárosnak?
— Nem látod, milyen remek kabátot adott érte?

ÚJ MUNKAERŐ

– A munkája gyakorlati részét majd akkor magyarázom el, ha betéved egy-két néző...

ESETEM A CIVIL TÁBORNOKOKKAL

1

Meséli egyik világjárt barátom, hogy a Tokió—Osaka gyorsvonaton elképesztően udvarias a személyzet. „Bejön a kupéba egy csillogó uniformisba öltözött férfi, mögötte bájos napkeleti mosollyal és a hozzávaló egyenruhával egy csinos hölgy. Az úr — akár egy tábornok, annyi sújtás, dekoráció van a mundérján — szer-

tartásosan köszönti az utasokat. Megköszöni, hogy éppen ezt a vonatot voltak szívesek igénybe venni. A japán tábornok előre elnézést kér, ha valamely okból késne a vonat, ilyképp kellemetlenséget okoznának a mélységesen tisztelt, megnyerően kedves utasoknak. Soha senki nem hallott olyan esetről, hogy ez a járat késett volna. A vonatszépe kísérő hölgy kecsesen hajlik a jegyért, átmosolyogja a tábornoknak, az visszabókolja a szépségnek, ő pedig átbűvöli az utas kacsójába. Mindezt oly sugárzó örömmel, mintha éppen ők kapnák meg a születésnapi ajándékaikat."

Így utaznak Japánban.

2

Az ö.-i presszó előtt domborodó hasikájú kismama vár. All szegényke, mit csináljon, a járdaszélre nem akar leülni. En se akarok, inkább másodiknak beállok a sorba. Rossz szokásom szerint kilógok, meg lefetyelek is:

— Háromnegyed tíz. A táblán az áll, hogy nyitás kilenckor. Jól jár ez a presszó?

— Nem mehet rosszul neki, autóval jön.

Kezdem sajnálni, autóval én is mindig késni szoktam.

A kismama hozzáteszi:

— Van úgy, hogy tízkor vagy még később nyit ki.

Most szerencsénk van. Kilenc-ötven, s máris kivágódik az ajtó. Ketten fegyelmezetten beözönlünk.

— Jaj, de siet a kedves vendég — vesz célba, egyelőre könnyű gépfegyvermosollyal a presszótá-

bornoknő. A mosoly olyan, mint amikor állkapocscsonttal összenőtt agyarat húz a fogorvos. Semmilyen gyümölcslé sincs. Megiszom a kávét, de lehet, hogy az se volt.

3

Ketten vállalkoztunk a felderítő akcióra: akárhogy is, kifürkésszük a titkot, hol vásárolhatunk 20 csempét. A kávénak frissítenie kellett volna, a foghúzós mosoly érzékeltette a környék hangulatát. Elszántan vizslattuk a szűk bekötőút keréknyomait. Útbaigazító tábla sehol.

Itt férfi a nagyfőnök. Szűkszavú, kemény, ahogy illik egy titkos Tüzép főnökéhez: — Van csempe... Nincs aprónk...

Egyéniségünk a ködös bizonytalanságba vész. Ki tudhatja, lesz-e belőlünk kedves vevő? Az mégis megengedtetik, hogy viszszasétáljunk egy maszek kocsmafélébe. Az autó ott marad. Alighanem túsznak vagy hadizálognak. Egy apró sikert mi is elértünk: ügyes furfanggal a kocsi mellé settenkedtünk, s villámgyors mozdulattal sikerült bezárni. Visszajövet a tábornok megbecsülte a méltó ellenfelet. Szó nélkül elfogadta a pénzünket.

4

Sistereg az eső, szél nyafog. Szálloda, Faarc tábornok:

— Csak kétágyas szobánk van, uram.

— Mennyibe kerül?

— Kétszázhúsz, uram, reggelivel.

— Köszönöm.

Gyanúm támad: tán ju-

talékot kapnak ezek a bevételből?

Ahogy indulok, egy aknát még utánam lódít:

— Jó éjszakát, uram. A hívógombot kell megnyomni a liftnél, uram!

Ejha, ez betalált. Amilyen fáradt vagyok, talán még a saját cipőmadzagomat is összetévesztem a függönyzsinórral. A lokál fölött, ahol jó éjszakámnak kellene lenni, reggel négyig recseg a beat dínomdánom. Jobb lett volna a kocsiban aludnom, kint a város szélén, ahol rigók vagy dalos pacsirták ébresztenének, uram. Előbb persze hagynának aludni, uram.

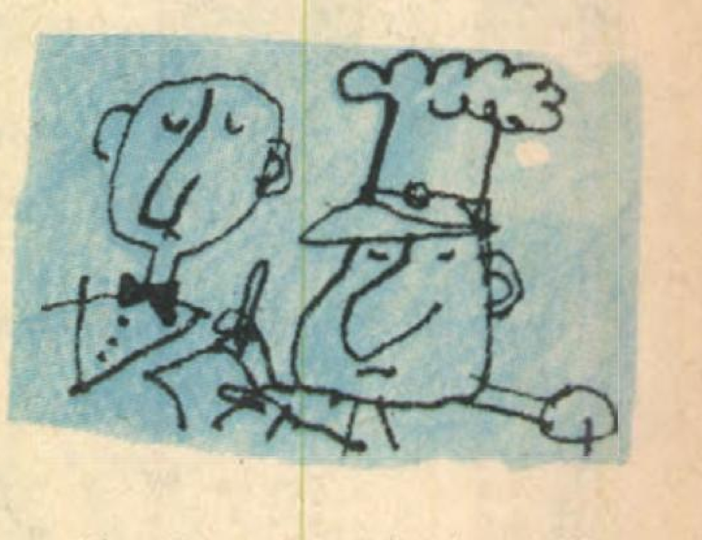
5

Étterem, egy várossá készülő nagyfaluban. Késő délután, megint szikrázik az aszfalt... Nem ebédet, de mégis meleget, igen, egy erőlevest csészében.

— Nem tudok adni — így az ifjú pincér.

— Nézze — magyarázom türelmesen —, van az étlapon húsleves, abból kérek egy csészével, tészta nélkül.

Cselt szimatol. De megkérdezi a benti vezérkart,

aztán hozza, szép komótosan. Amikor fizetnék, megint haditanács. Az előbbi ifiúrnál tekintélyesebb, legalább két héttel idősebb főúr közli a döntést:

— Vegye úgy, hogy tiszteletdíjként kapta.

— Nem dolgoztam érte.

— Még dolgozhat. — Puff, végem, fordul is el. Gyorsan kiszámolom a néhány forintot, amit az étlap közöl (tányérban, tésztával), aztán iszkolok, mert ezek befognak padlósikálásra, mosogatásra.

6

Szántódon úgy integet a jegyszedőparancsnok, mintha ő billegtetné szemben a tihanyi templom két tornyát, s mintha ő lenne a kompközlekedés tengerész Hannibálja, Nagy Sándora, Napóleonja egy személyben.

— Menjen a jegyért! — lendül a karja, mint a „Nagy csaták" leglendületesebb tábornokáé.

— Ha nem jár internálás érte, töredelmesen bevallom, hogy Tihanyban retúrt váltottam. No, aztán rugalmasan meneküljünk, bajtársam, mentsük közmagyar irhánkat, kis bádogautónkat, míg ripityára nem lövi ez a nehézüteg-nézésű, morc katona.

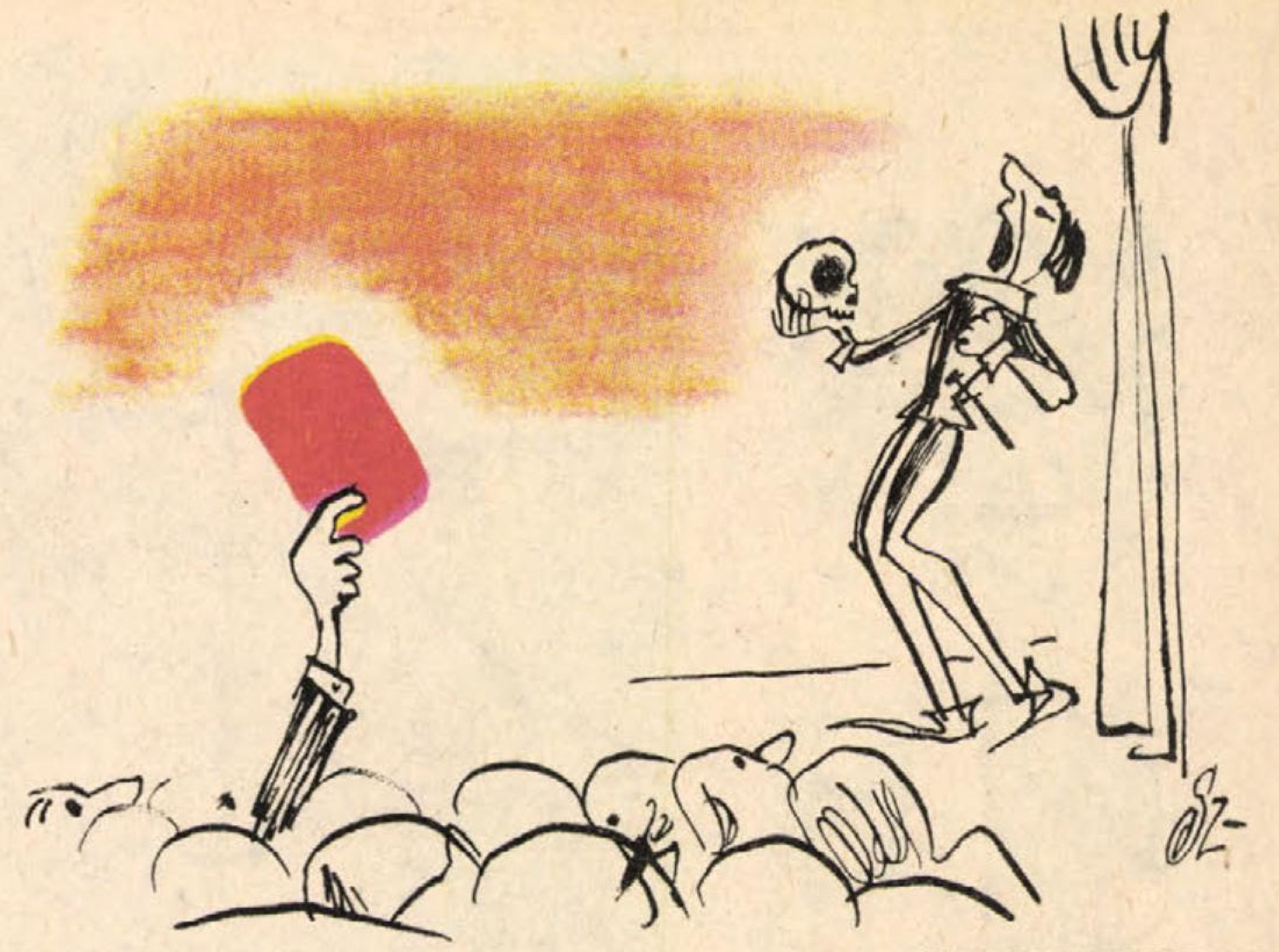
Amikor elegem van az önjelölt tábornoki acsarkodásból, útnak indulok, képzeletben beülök a mesebeli japán vonatba. Itthon illően elköszönök: „Isten megáldja, Nagyasszonyom, Jó Kegyúram! Alázatos szolgájuk némi emberi mosoly, közvetlen hang után vágyik. Jó hadakozást, Hölgyeim és Uraim!"

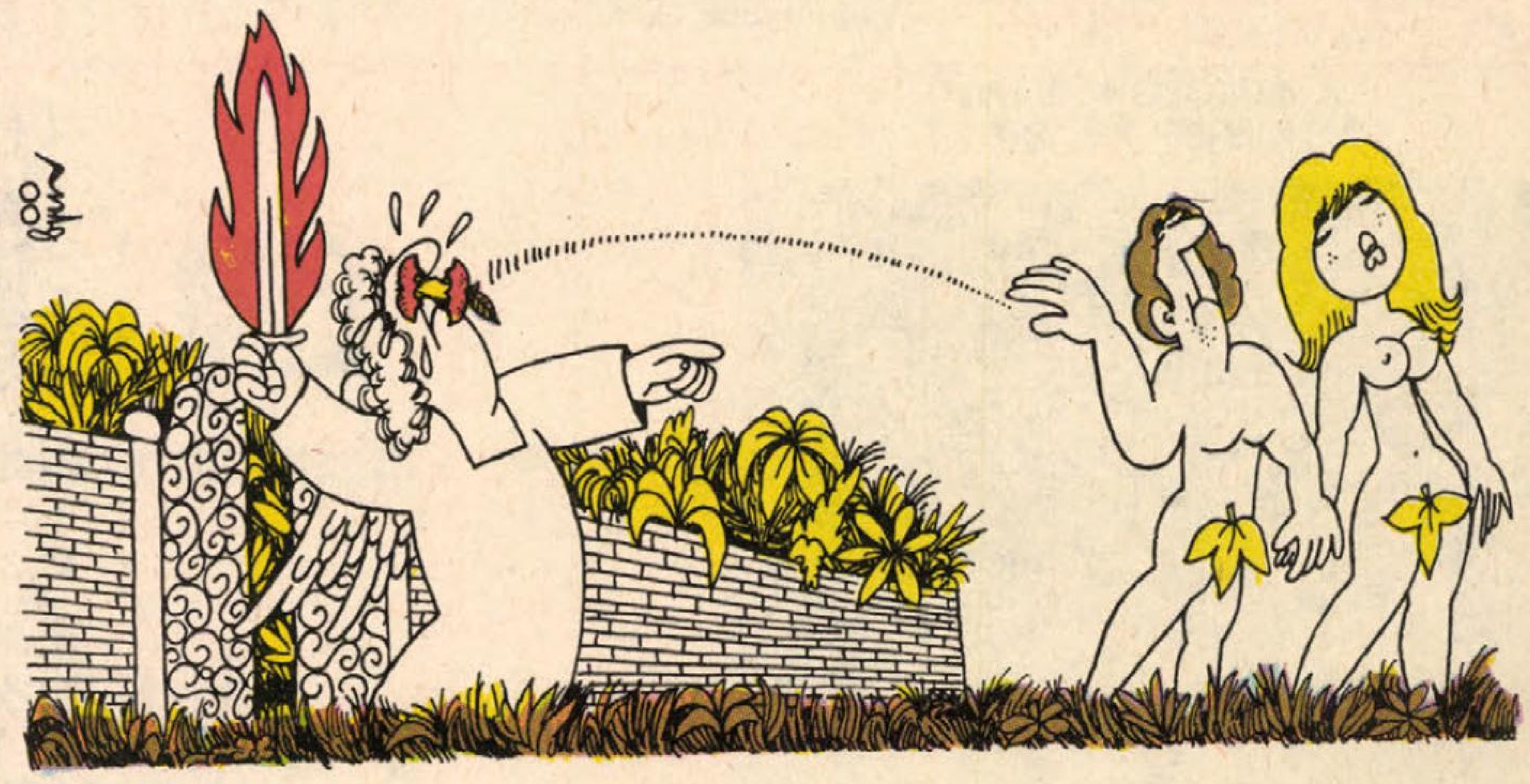
Virányi Pál

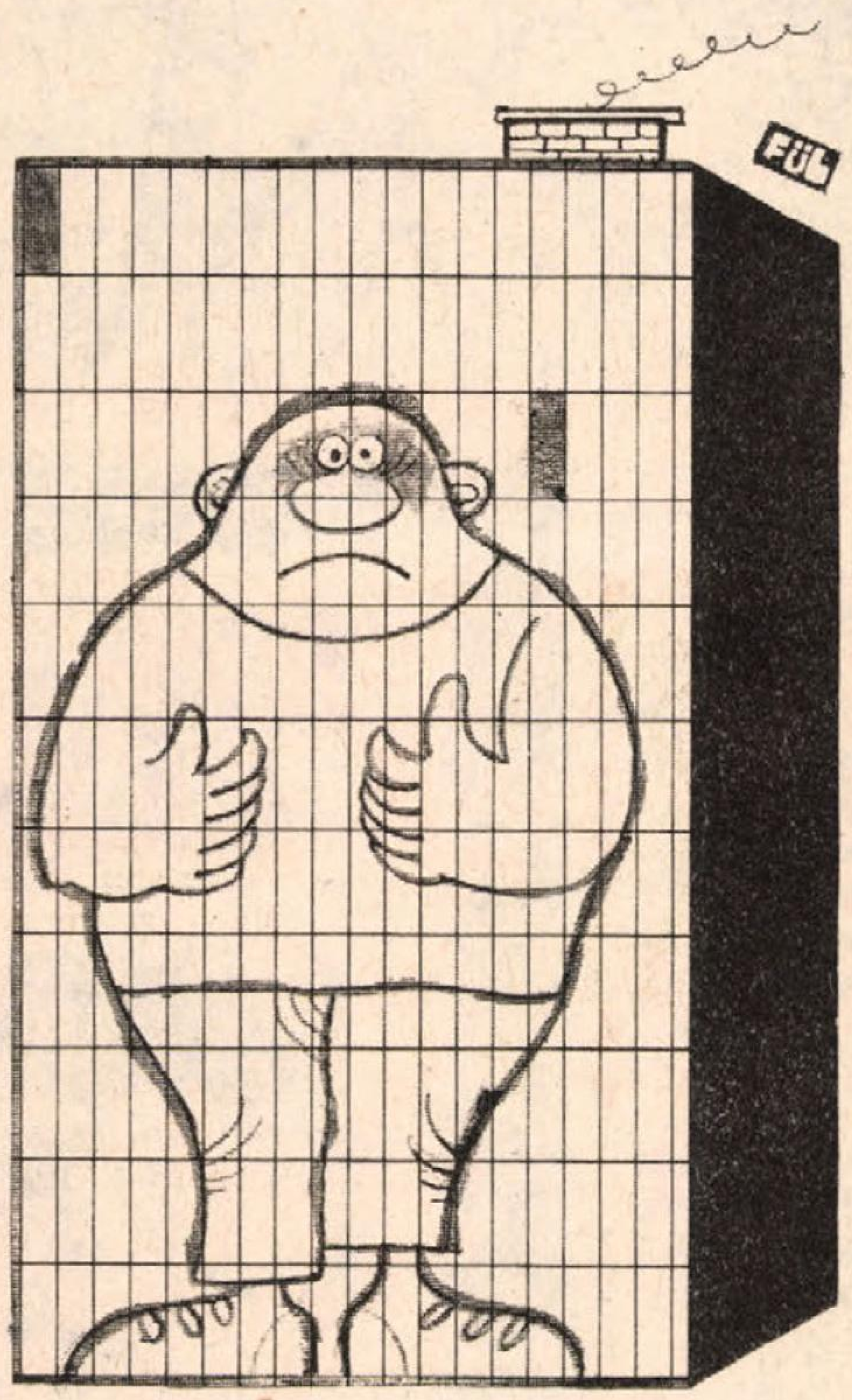
BÜNTETÉS

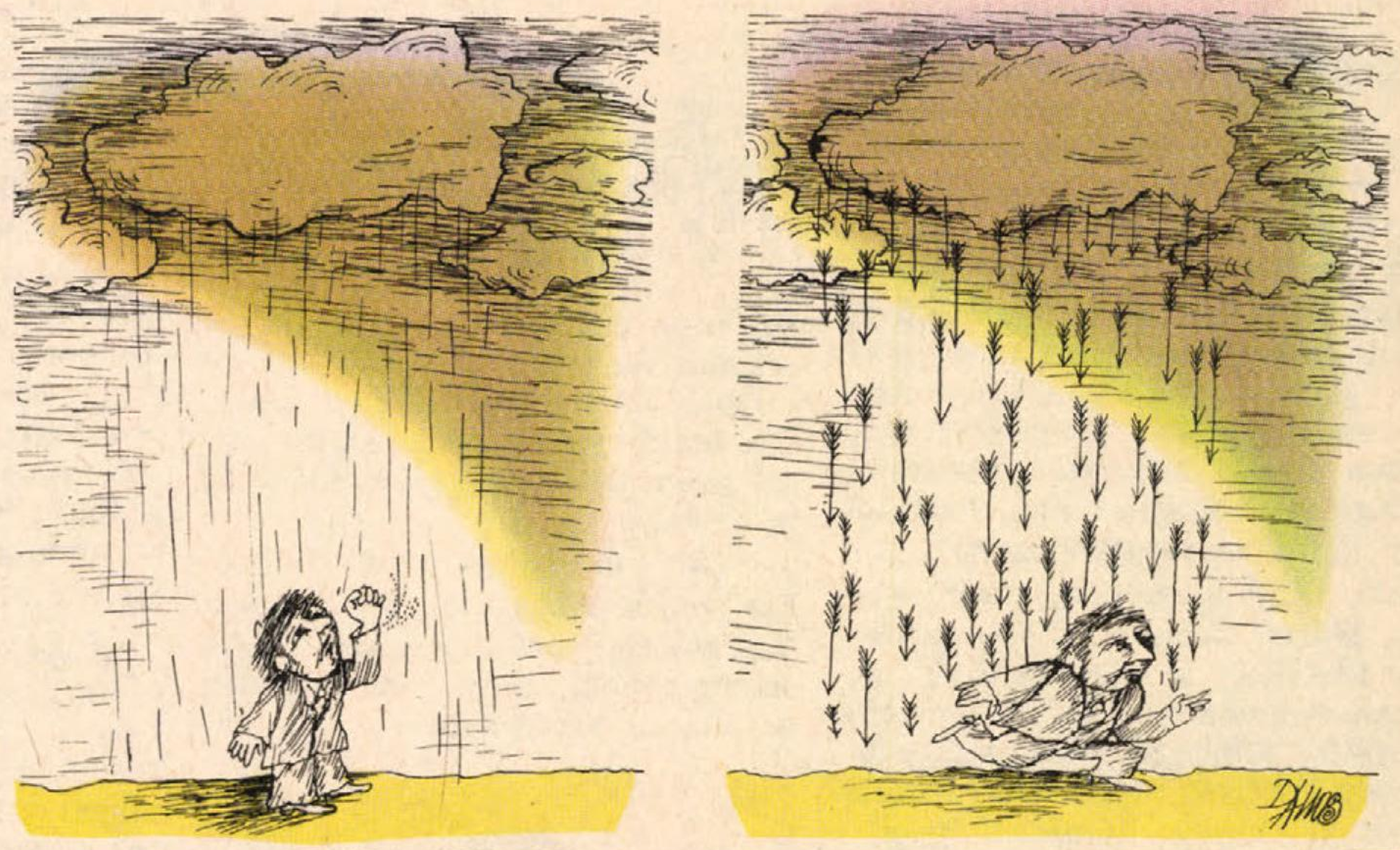
VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, DALLOS, HEGEDŰS, SAJDIK

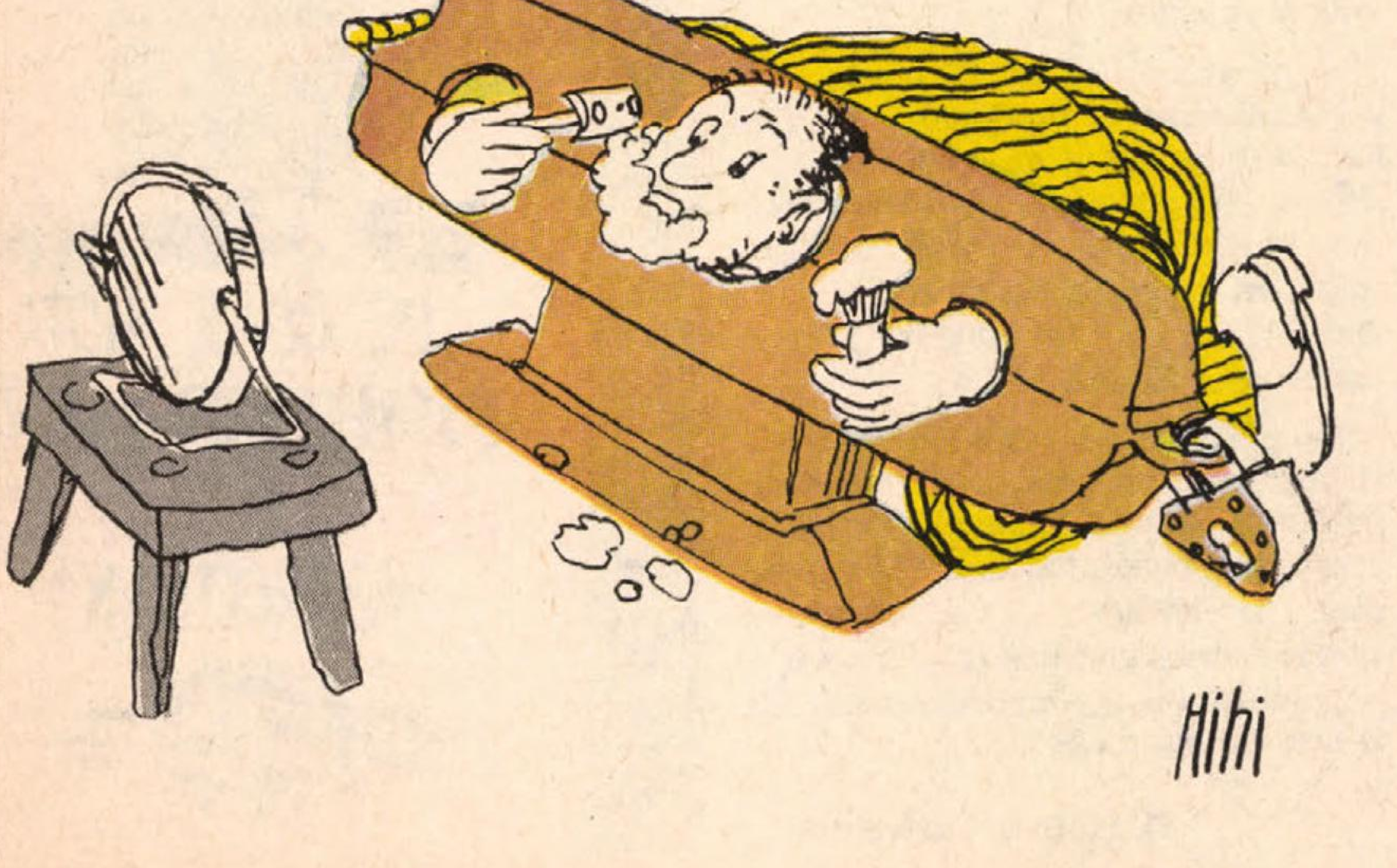

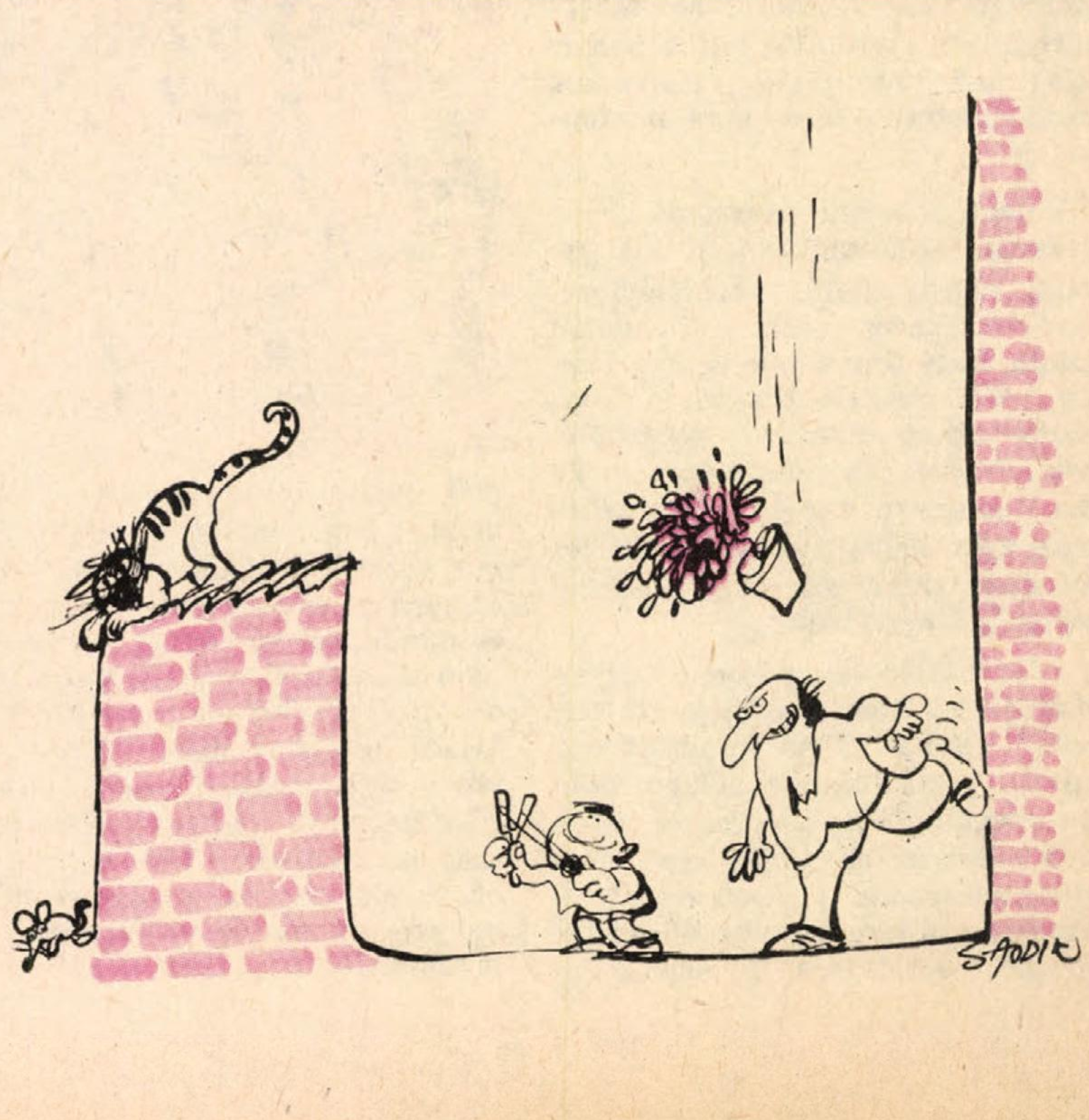

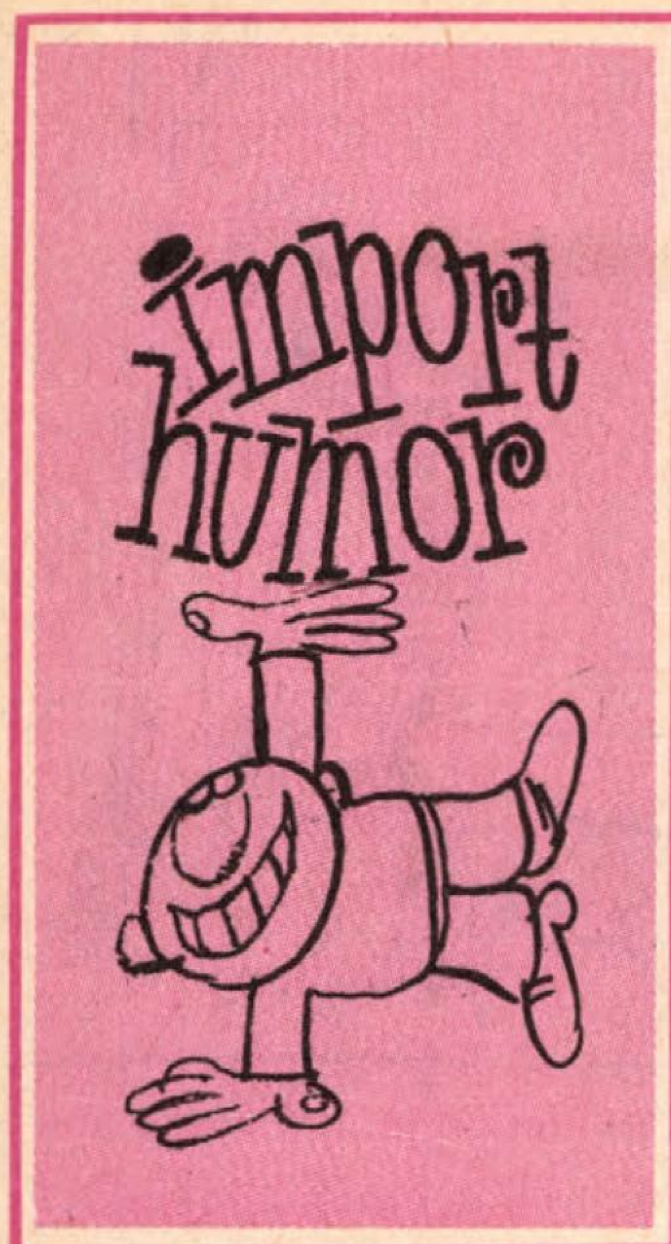

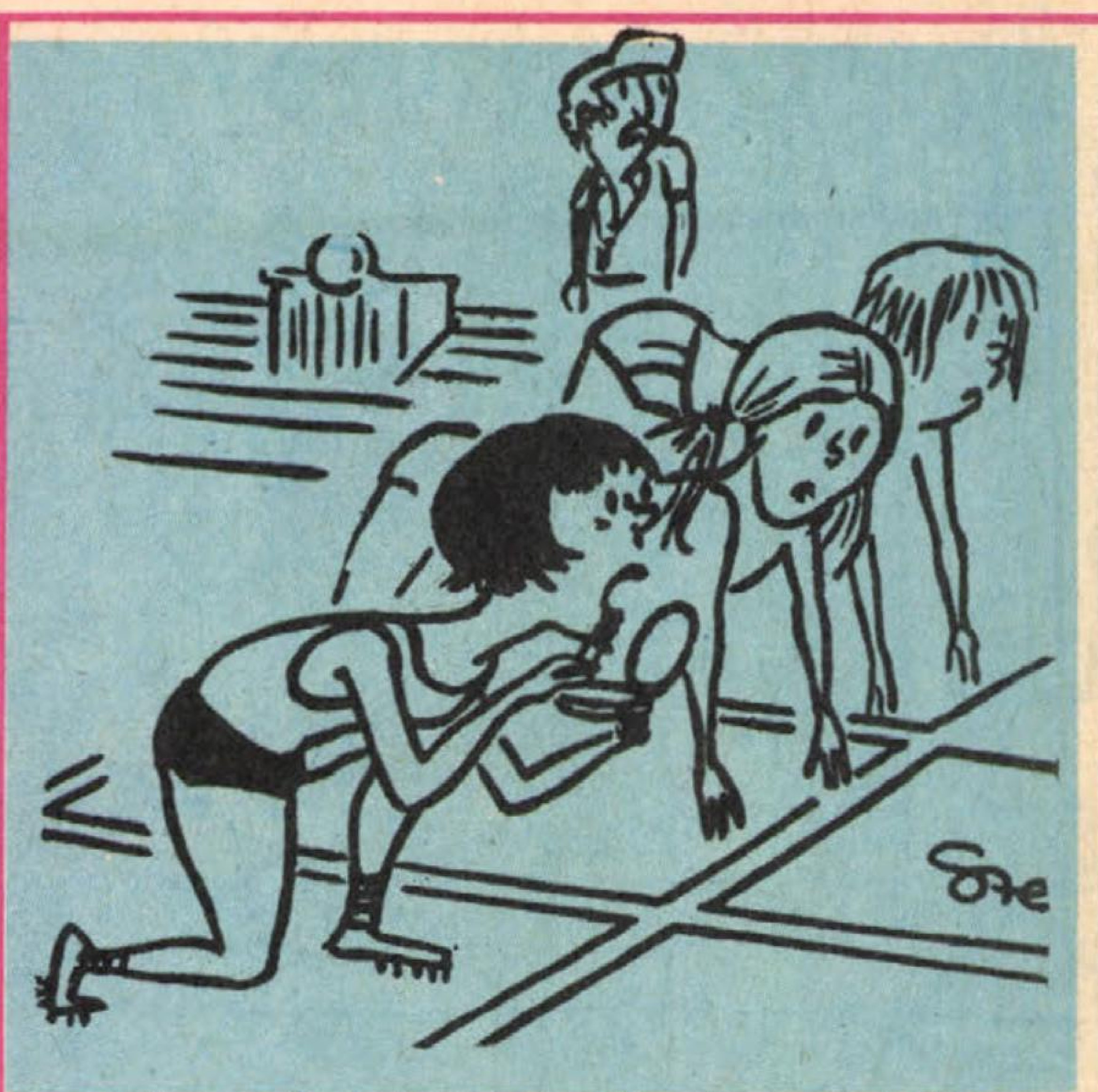

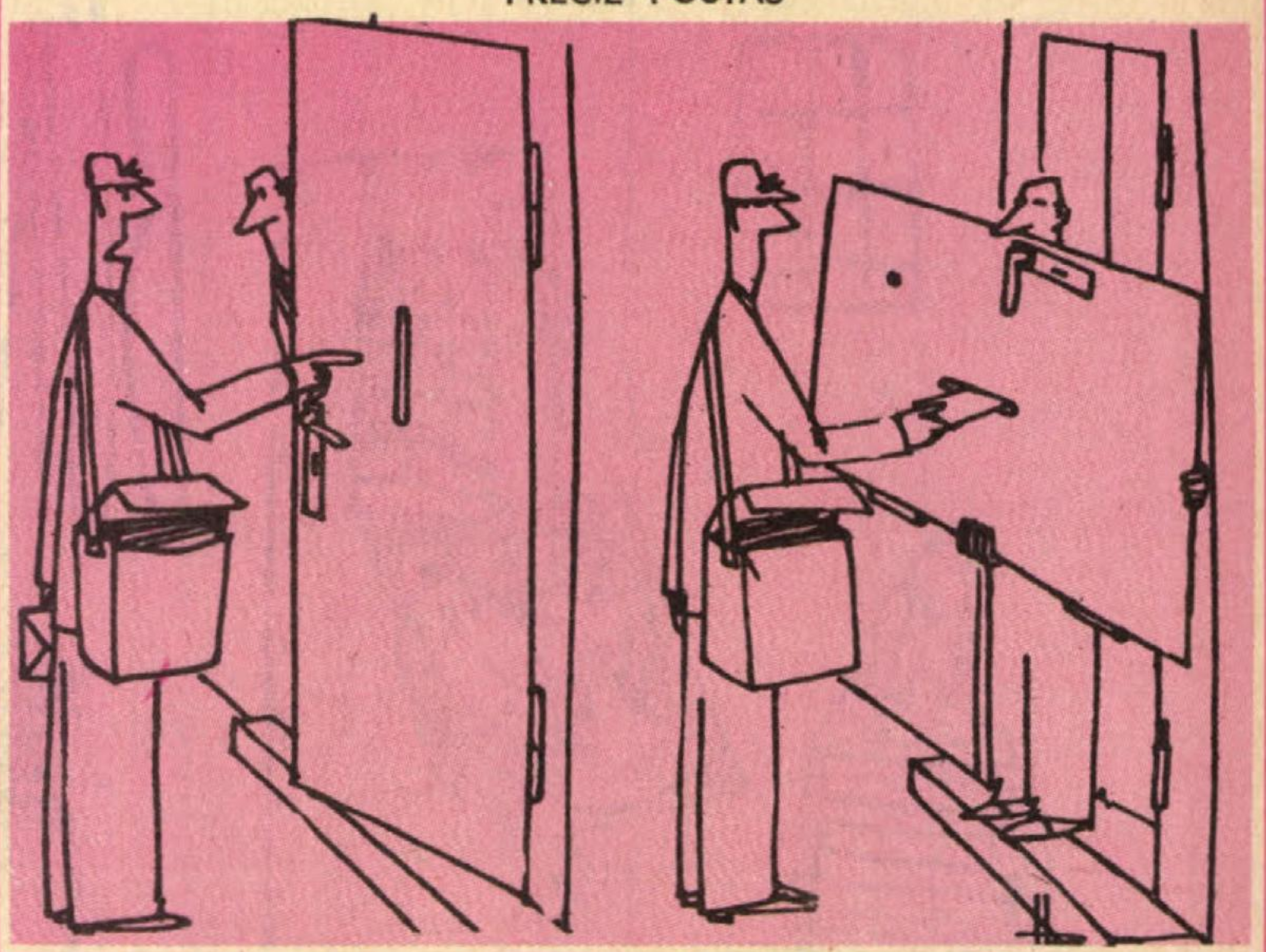

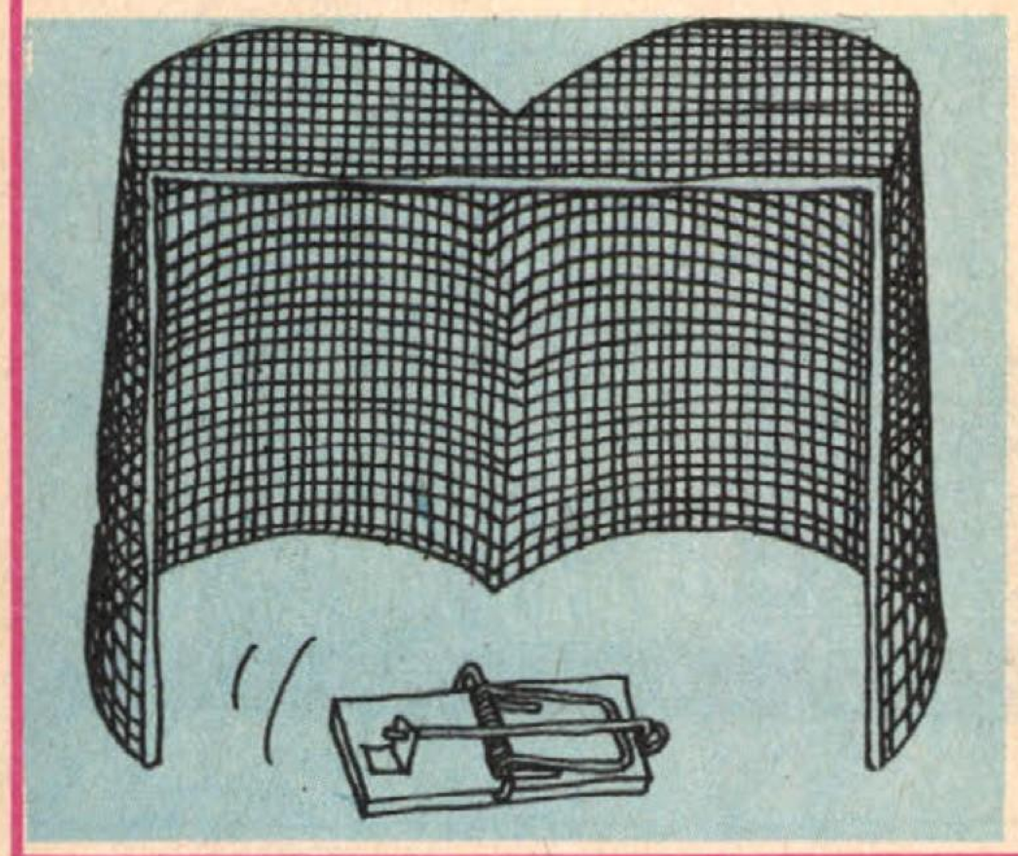

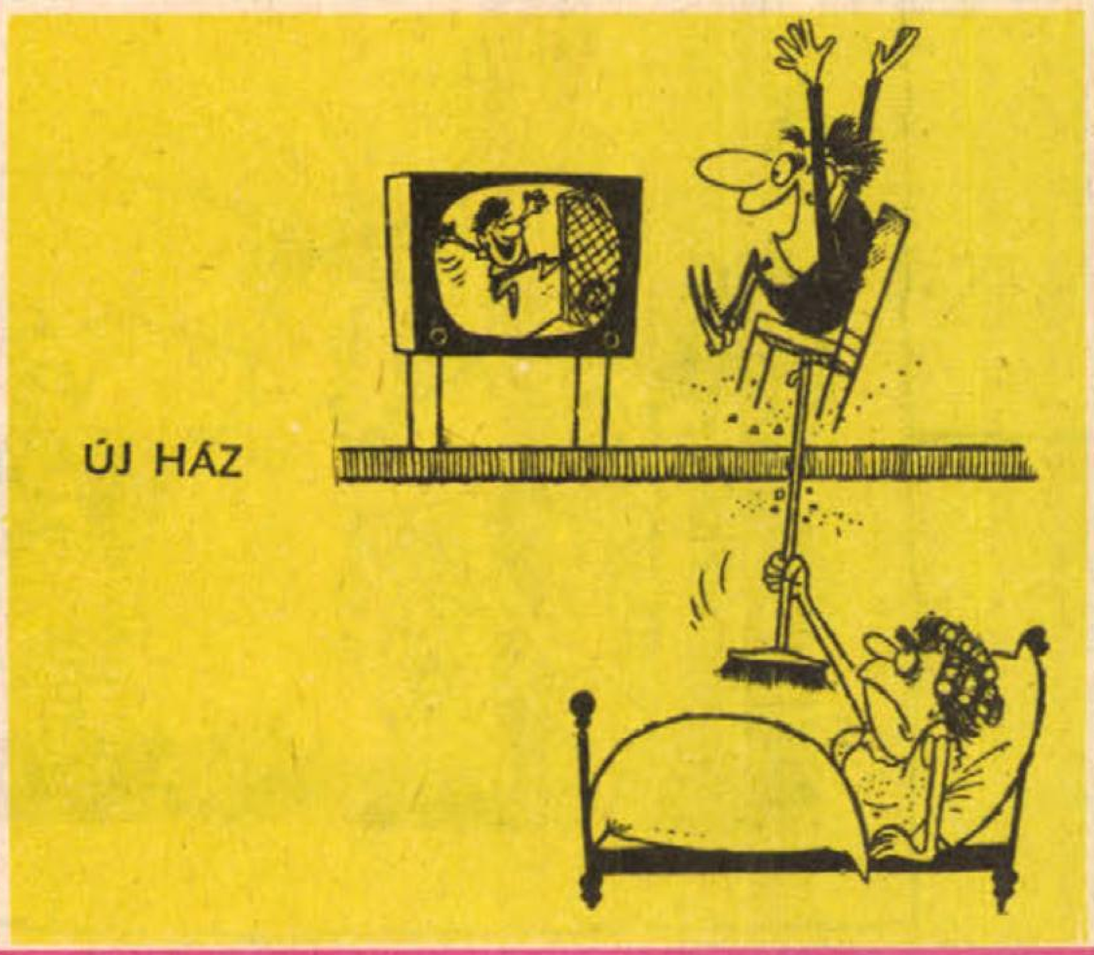
– Nem tudod, kinn vannak már a tévétől?

PRECÍZ POSTÁS

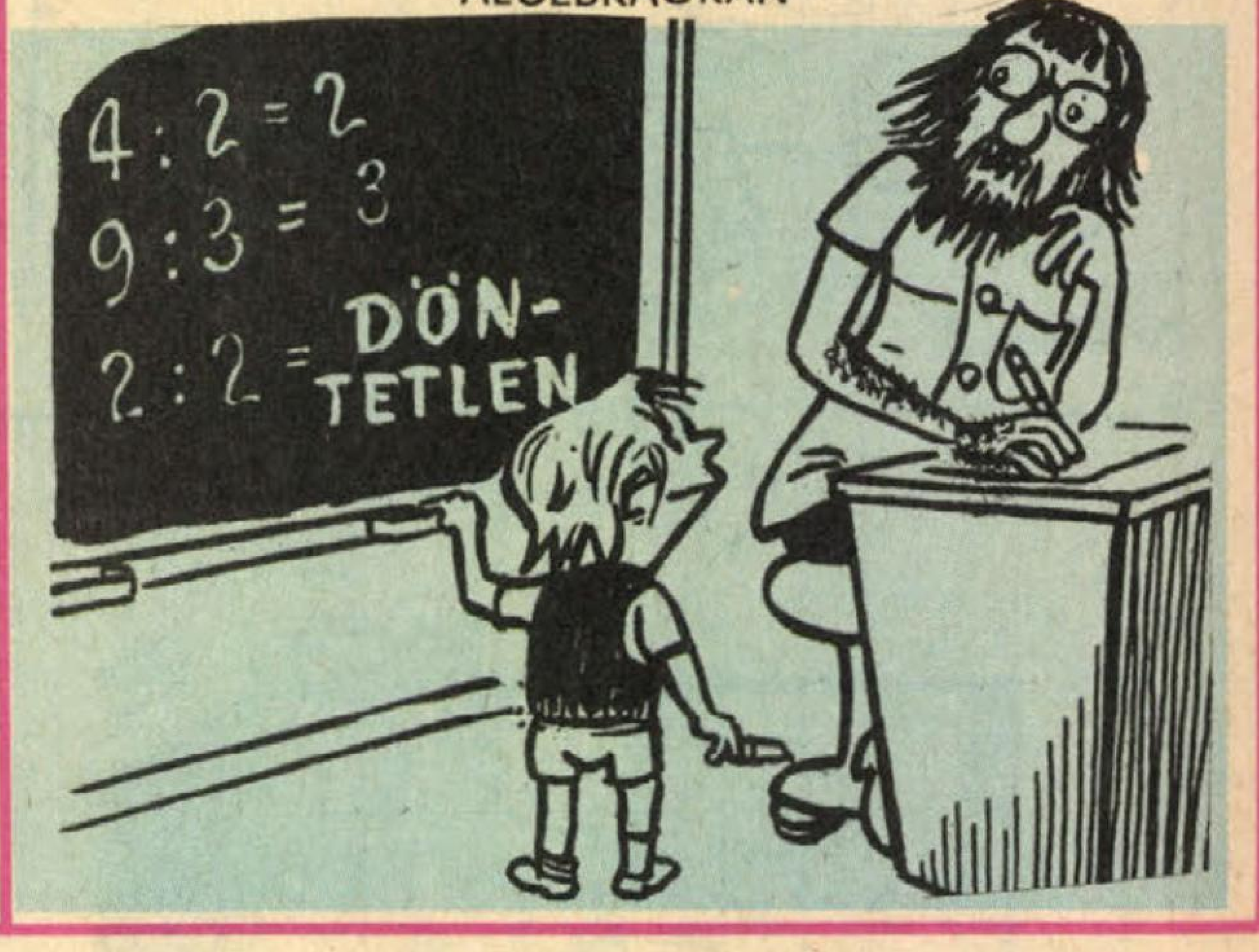
A JÉGKORONG-KAPUS MINDENRE FELKÉSZÜLT

ÚJ HÁZ

ALGEBRAÓRÁN

FRONTÁTVONULÁS

Hörög az ébresztőóra. Csukott szemmel nyúlok az éjjeliszekrény felé és a szerkezetet beledobom az ivóvízzel teli kancsóba. A vekker lemerül a kancsó aljára és tompán tovább hörög. A fejem sajog, a tarkómat ezerötszáz gombostűvel szurkálják. Biztos megint itt ez az izé. A frontátvonulás. Az ember ezeken a napokon idegesen, ingerülten ébred. Gyógyszer, nyugtató, hidegvizes borogatás nem használ. Egy jó kiadós veszekedés. Az igen! Az remekül levezeti a feszültséget. Máris fordulok a szomszédos ágy felé, hogy a feleségemnek alaposan megmondjam a véleményem. Miről is? Mindegy. A leghatározottabban kikérem magamnak! Minek nézel te engem tulajdonképpen? Hogy jövök én ahhoz?! Mostanáig tűrtem, de csordultig telt a pohár! Elég volt! Ide figyelj, kedvesem, vedd tudomásul egyszer és mindenkorra…

Valami ilyesféle szöveggel szándékozom elindítani egy jó kis parázs, idegnyugtató, feszültséglevezető veszekedést, amikor döbbenten látom, hogy üres a hitvesi ágy. Persze, erről megfeledkeztem. Az asszony tegnap elutazott a barátnőjéhez Pécelre. Ha este tudom, hogy ma szükségem van egy veszekedőpartnerre, dehogy engedem el! No mindegy, majd csak találok valami megfelelő helyettest…

— Hé! Mit tolakszik elém? Olyan sürgős?!! s még magának áll feljebb? Kaphat tőlem mindjárt egy olyan… — kiáltanám céklapirosan a méregtől, de az autóbuszon senki sem tolakszik elém. Sőt, egy búzavirág-kékszemű, jóságos tekintetű, nyugdíjas forma bácsi is előre akar engedni. Kölcsönös udvariaskodások után végül is sikerül az öreget magam elé tessékelnem. A fejem viszont továbbra is lüktet, sajog. No, majd csak sikerül valahol egy kis gyönyörűséges, enyhet adó vitába bocsátkoznom.

— Ez mégiscsak felháborító! Egy teljes órája ülök itt, s maga a fülebotját sem mozgatja! Pedig örülhetnének, hogy egy vendég egyáltalán betér ebbe az elhanyagolt, vacak kis kócerájba. Nem a vendég van magukért, hanem maguk vannak a vendégért. Ezt vegye tudomásul és jegyezze meg egyszer és mindenkorra, hogy… — mondanám méltatlankodva, de ma a pincér már az ajtóban fejedelmeknek kijáró udvariassággal fogad, s a kávé olyan kitűnő, hogy egyszerűen képtelen vagyok egyetlen zokszót is kiejteni. A fejem viszont olyan, akár egy nagy ella-krumpli, melyet éppen felszeletelnek rosseibninek.

A reményem fogytán. Már csak abban bízhatom, hogy majd bent a munkahelyemen. Ma aztán alaposan odamondogatok annak a… Bele a képibe! Igazán nem fogom keresni a finom, választékos kifejezéseket! Ami a szívemen, az a számon! Már néhány éve úgyis a bögyömben van, kedves kollégám! Azt képzeli, hogy örökké csak tűrök zavartalanul?! Éntőlem szaladhat Ponciustól Pilátusig akkor is kimondom, hogy maga egy közönséges…

Mégsem mondom. Kollégám, mintha megérezte volna, hogy ma van a nagy beolvasások napja, reggel a mentőkkel beszállíttatta magát a kórházba, vakbélműtétre. Gyáva alak. Képes a kés alá feküdni, csakhogy ne kelljen velem életre-halálra menő szópárbajt vívnia. Borzasztó ez az átkozott frontátvonulás! Csak már este lenne, 19 óra 32 perc, amikor befut a vonat Pécelről! A pályaudvaron feleségem ölelő karjaiba vetem magam:

— Drágám, annyira hiányoztál — nyöszörgöm boldogan. — Fel kellett forgatnom az összes sublótfiókot, míg találtam magamnak egy pár zoknit! És a püspöklila ingemen nincs egyetlen gomb sem! De törődsz is te velem? Neked csak az a fontos, hogy…

És pörölök, zsörtölődöm szívből, felszabadultan. Érzem, enyhül benem a feszültség, máris jobb a közérzetem. Csodálatos dolog a házasság! Az embernek van valakije, akivel frontátvonulás idején amúgy istenigazában, gyönyörűségesen kiveszekedheti magát…

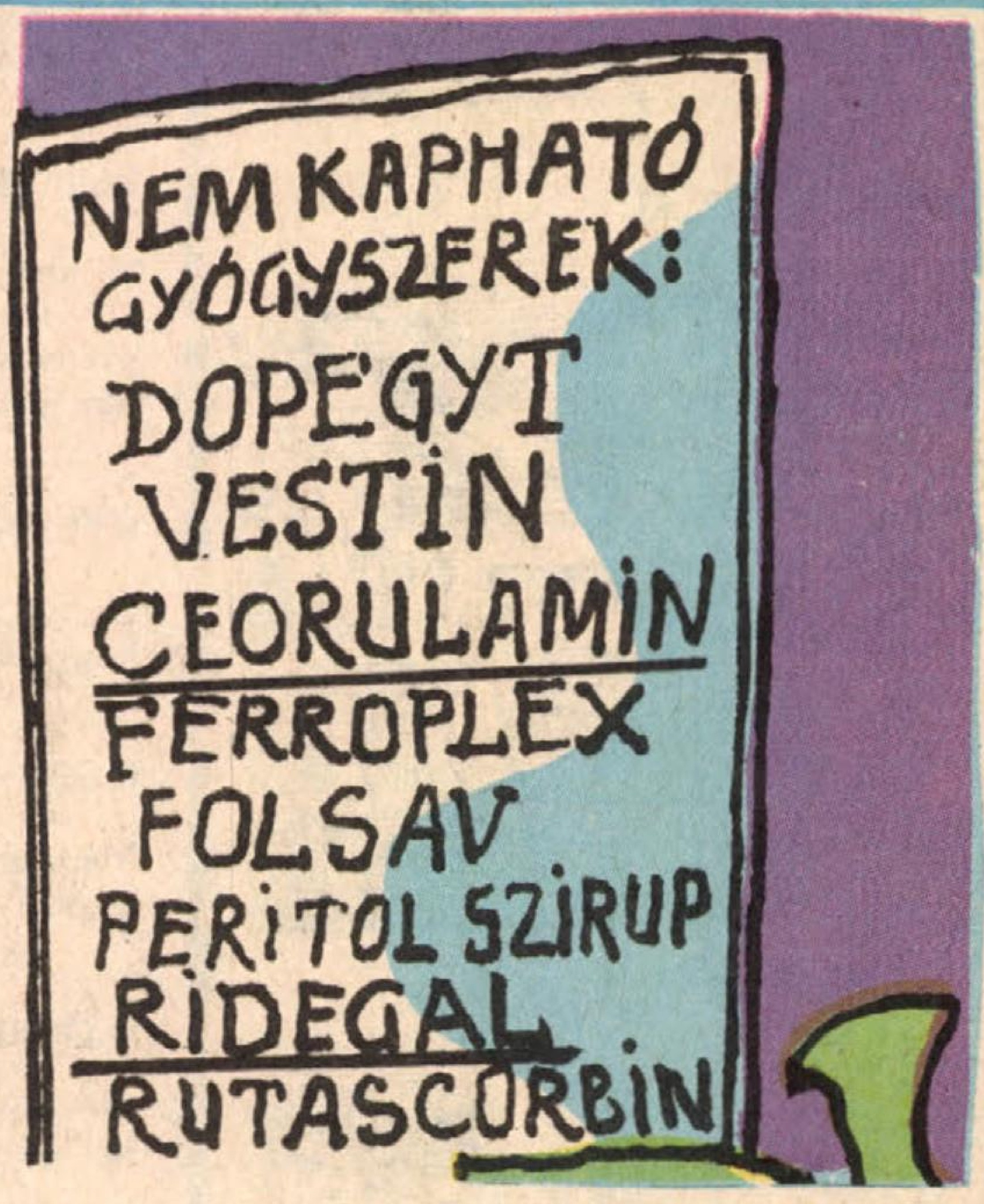
Galambos Szilveszter

TÜCSÖK és BOGÁR

Cseh Emil 21 esztendeje vezeti a könvtárat. Amikor átvette, akkor 800 kötet porosodott a polcokon, ma pedig hatezernél több. Kellő mennyiségben megtalálható itt a társadalom- és természettudo-

Jóságos ég, hogyan győzik porral, ha továbbra is ilyen ütemben fejlődik ez a könvtár?

(A Magyar Vasutas c. lapban észlelte Lilik Pál, mendei olvasónk)

Az, hogy Ceorulamin és Ridegal nem kapható, az nem is csoda, mert ezeket a gyógyszereket C o e r u l a m i n n a k és R i g e d a l n a k hívják.

(Több olvasónk észrevétele)

Végre valami új! Nudista mozi nyílt Salgótarjánban?

(Vigh Endre, hatvani olvasónk fotója)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

*

Kétmilliót érő gyémánt az ágy alatt

*

Kétmilliárdot érő gyémánt az ágy alatt

A legjobb befektetés: tegyünk gyémántot az ágy alá. Egyik napról a másikra ezerszeresére emelkedhet az ára!

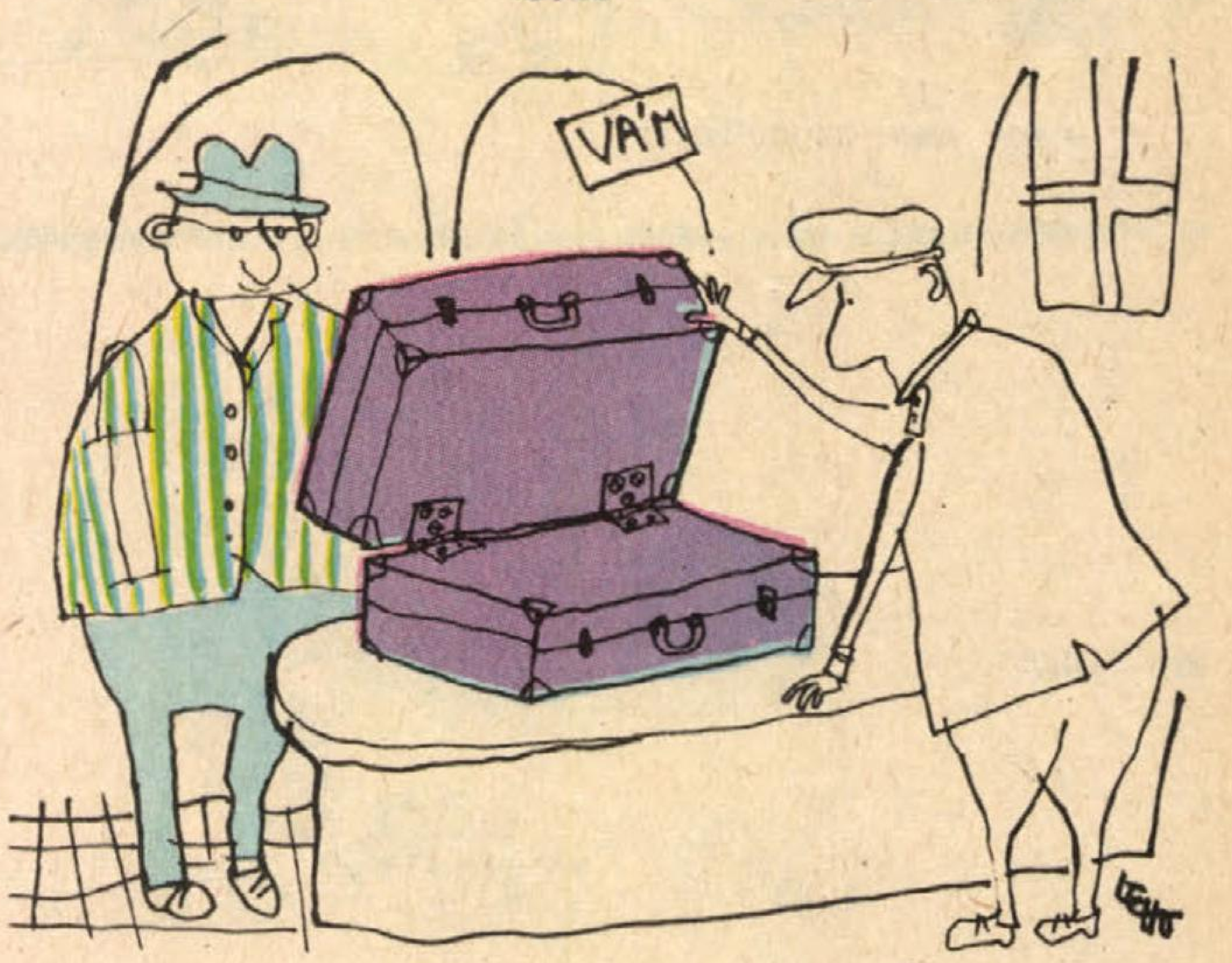
(A Dunántúli Napló szeptember 14-i és 15-i számából ollózta Pál Sándor, szentegáti olvasónk)

SABLONSZÖVEG

– Másfél kiló tokaszalonnát kérek, de szépet, mert betegnek lesz!

CSEL

Hátha valaki nem ismeri...

— Az apám megparancsolta, hogy nézzek valami munka után.

— Na és találtál?

— Igen. Holnaptól kezdve egyedül borotválkozom.

*

— Viharban mégy nyúlvadászatra?

— Ez a legjobb idő. Ha egy kis szerencsém van, a villám agyoncsap nekem egy nyulat.

— Itt levágandó! —

Ez a küldemény bérmentesítés nélkül adható fel

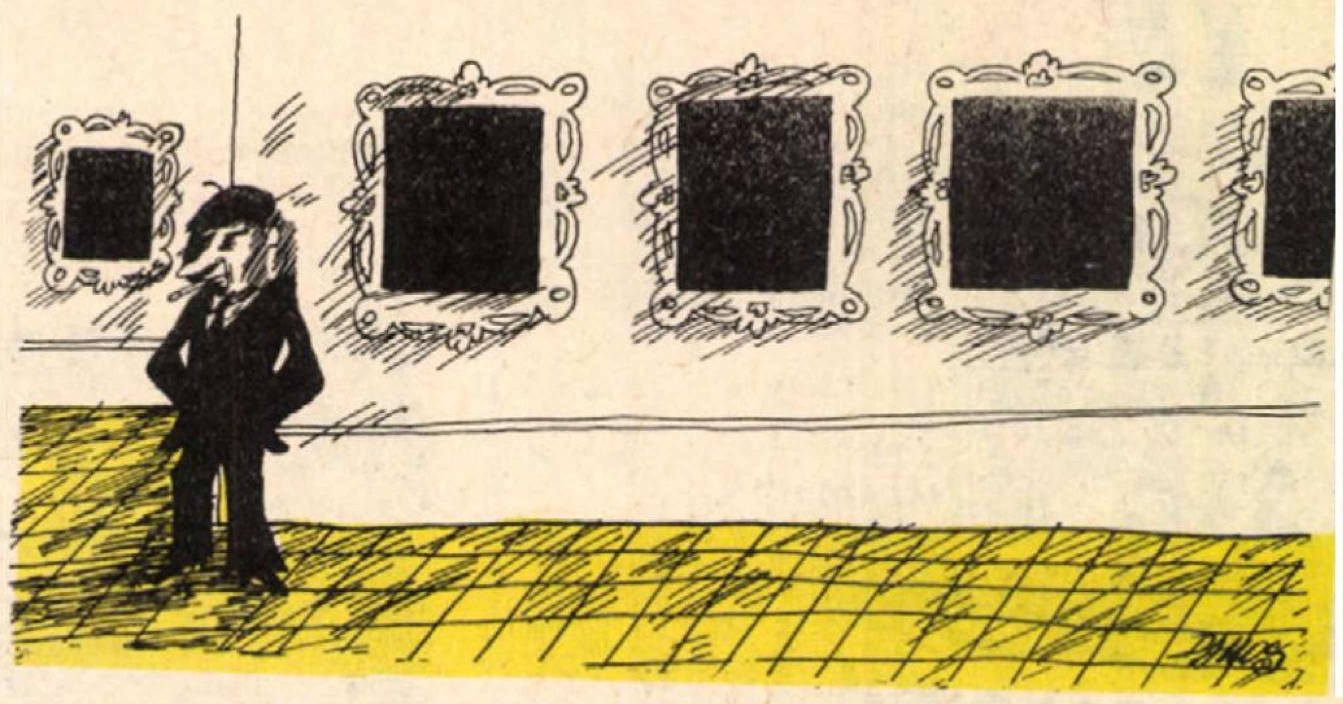
POSTAHIVATAL

HELYBEN

KÉPZŐMŰVÉSZETI VILÁGHÉT

Dallos Jenő rajzai

PESSZIMISTA FESTŐ

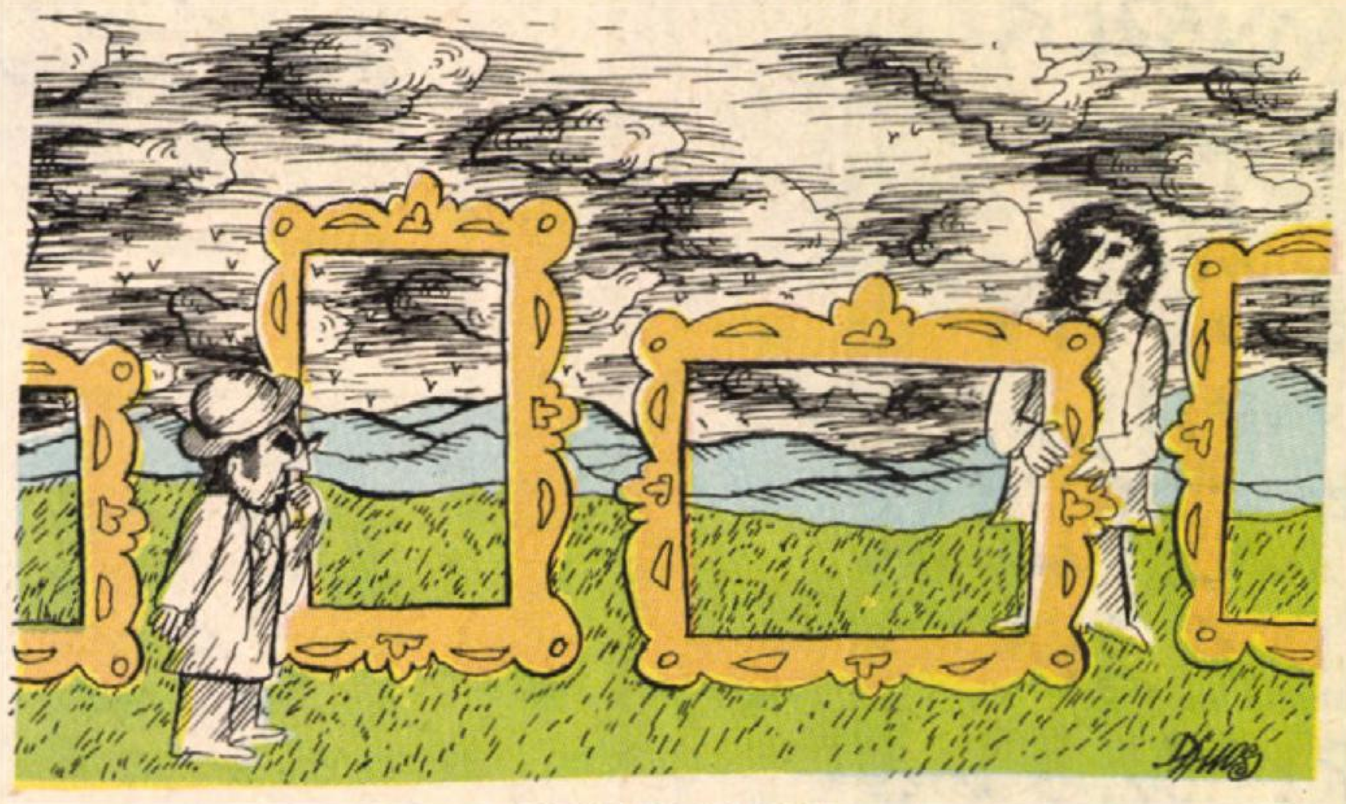

ÓVINTÉZKEDÉS

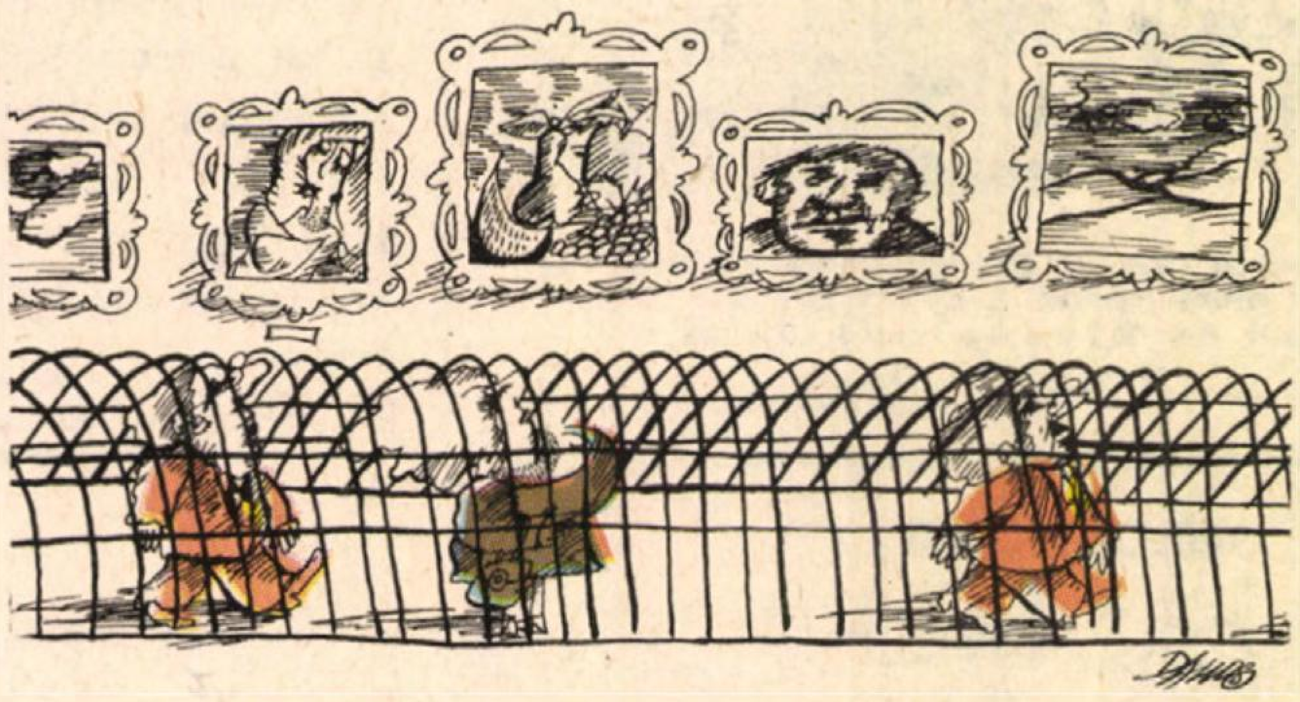

– Így nem rongálhatják.

SZABADTÉRI TÁRLAT

ÉRTÉKES KÉPEK

TADEUSZ FANGRAT SZIPORKÁIBÓL

VISSZA A TERMÉSZETHEZ!

De hogyan?
Talán sétálva, kocogva?
Egy fenét!
Saját kocsinkon robogva!

BÁR ÍGY IS LEHET

Micsoda kincs a csend
az atom korában
gyertyavilágnál fent
egy padlásszobában.

EGY ÉLETMŰVÉSZ

Öntelt és kényelmes. Ne is vegyük zokon,
hogy pihen a meg sem kapott babérokon.

ILYEN AZ EMBER

Még az is, ami a hibáiból ered,
a jövő nemzedéknek hasznára lehet.

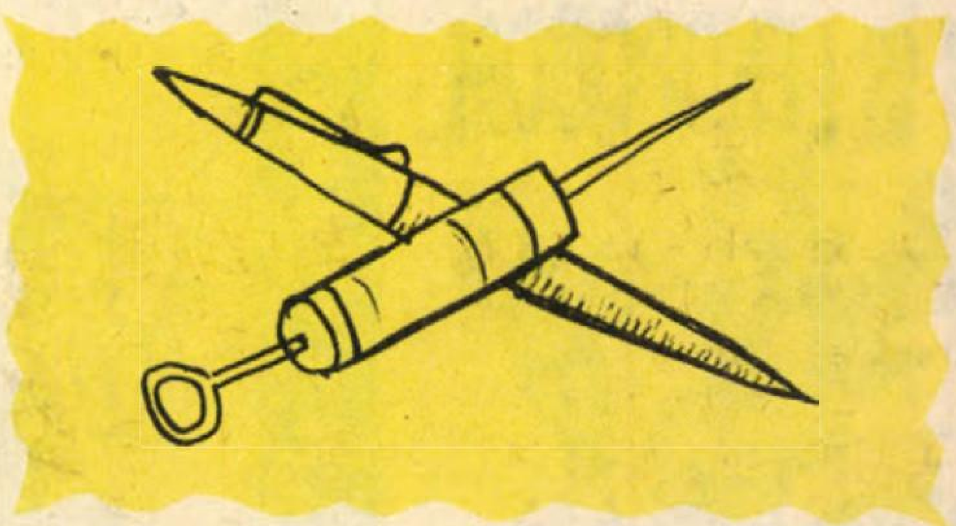
DIÓHÉJBAN

Megbotlott, s ez sokat ért:
így csinált nagy karriért.

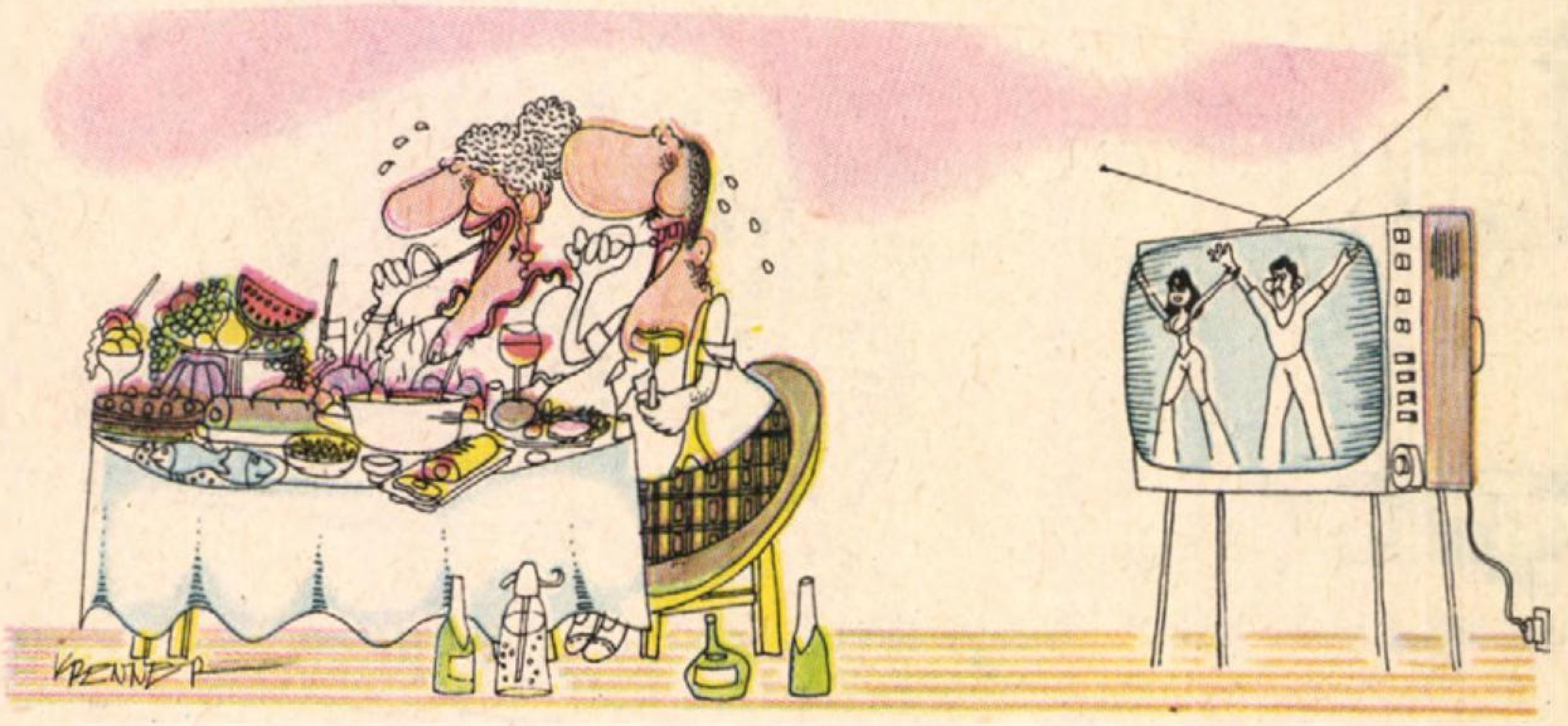
ORVOSOK VAGYUNK!

Mint a gyógyító tű
szúr a
szatíra.
Akupunktúra.

(Radó György fordításai)

BŰNTUDAT

MEGRENDELŐLAP

197.................................... hó 1-től megrendelem a Ludas Matyi című lapot,

.... példányban, az alábbi címre:

A megrendelő neve: ....

Irányítószám: □□□□ város (község, falu) ....

.... utca .... hsz. .... ajtó.

Az előfizetési díjat a nyugtával jelentkező kézbesítőnek fizetem.

.............................., 197...... .... hó .... nap.

(Kérjük nyomtatott betűkkel kitölteni és a helyi postahivatalhoz eljuttatni.)

....
aláírás

SZATYORRAL A MINISZTERNÉL

Azt álmodtam, hogy kihallgatást kértem a minisztertől és kaptam is. A titkár nagyon udvariasan fogadott, csak azon ütődött meg, hogy a kezemben egy szatyor lógott, tele üres üvegekkel.

— Majd kiviszem az előszobába — készségeskedett.

— Sose fáradjon — hárítottam el —, nem lesz ez útjában senkinek.

— Csak nem akar a miniszterhez *így* bemenni? — döbbent meg.

— Hogyhogy így?

— Hát... ilyen piaciasan... szatyor... üvegek...

— Nézze kérem, én tudom, hogy a miniszter

elvtárs milyen ember. A nép fia. Fogad engem és ez a demokrácia szép példája. Miért játsszam meg előtte az előkelőt? Utóvégre nincs abban semmi szégyellnivaló, hogy szatyrot hord az ember. Az újságok is írják, hogy a férfiak segítsenek a nőknek a háztartásban.

— No igen, igen... De a miniszteri szoba mégsem közért.

— Rendelet írja elő talán, vagy törvény van rá, hogy a miniszterhez nem szabad cekkerrel bemenni? Mert, ha így van, én alávetem magam. Ha azonban nincs...

— Rendelet nincs... — ismerte be a titkár, de nem folytatta, mert bentről megszólalt a csengő, jelezvén, hogy a látogató bemehet.

Végigvonultam a hosszú szobán, karomon ringatva az üvegeket.

A miniszter csakugyan megnyerő ember volt. Egy szóval sem tett említést a szatyorról, mintha észre se vette volna. Azért persze észrevette, ezt egy futó pillantása elárulta, de az én pillantásom nem árulta el, hogy láttam az ő futó pillantását.

— Nos, kérem, milyen ügyben fáradt hozzám? — kérdezte.

Így mondta, „fáradt", ami nekem igen tetszett.

— Nem magamtól jöttem. Küldtek.

— És honnan küldték?

— A 7416-os számú közértből, a Talkedli térről.

— Egyenesen hozzám?

— Nem egészen. Először máshová küldtek el, de aztán mégiscsak Önhöz. Úgy történt a dolog, hogy vissza akartam váltani ezeket az üres sörösüvegeket, de ők azt mondták, hogy — hiszen tetszik ismerni a szöveget — nincs rekesz, nincs hely a raktárban, tőlük se veszik át. Akkor én azt mondtam, hogy ragaszkodom hozzá. Akkor ők elküldtek. Akkor én kifejtettem, hogy a miniszter rendeletet hozott, hogy ők kötelesek visszavenni. Akkor ők azt mondták, hogy ha a miniszter rendeletet hozott, akkor vigyem el a miniszterhez.

— Ezt mondták? — kérdezte a miniszter és megvakarta a feje búbját.

— Ezt.

— És maga most azért jött, hogy én váltsam vissza?

— Ha egyszer ide küldtek.

— Hány üvegje van? — kérdezte.

— Tíz darab á 1,50.

A miniszter elmosolyodott, és elővette a pénztárcáját:

— Hát akkor, tegye le oda a sarokba. És itt van 15 forint.

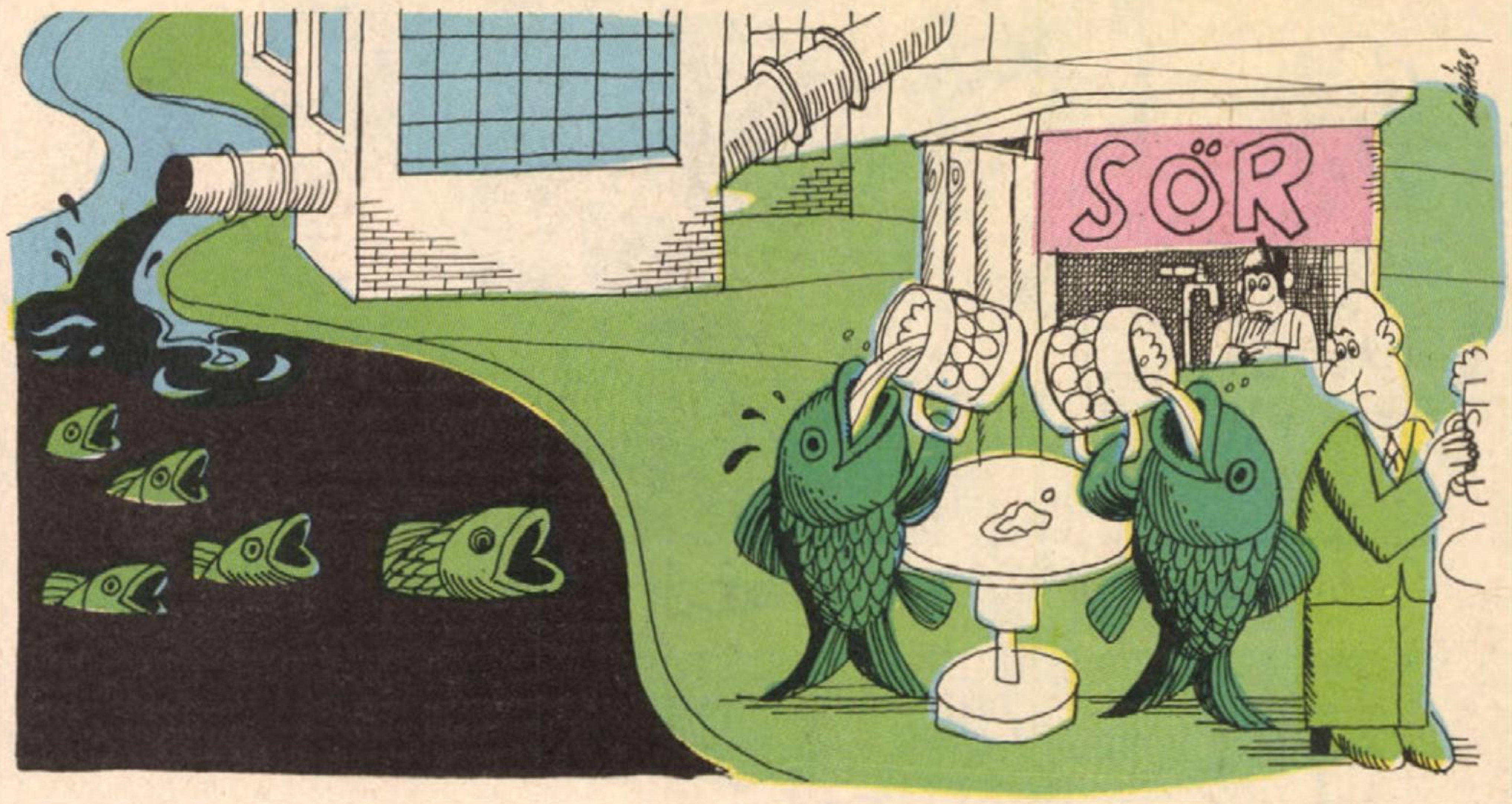
— De igazán — szabadkoztam — nem szeretném, ha... a miniszter elvtárs... a saját bukszájából...

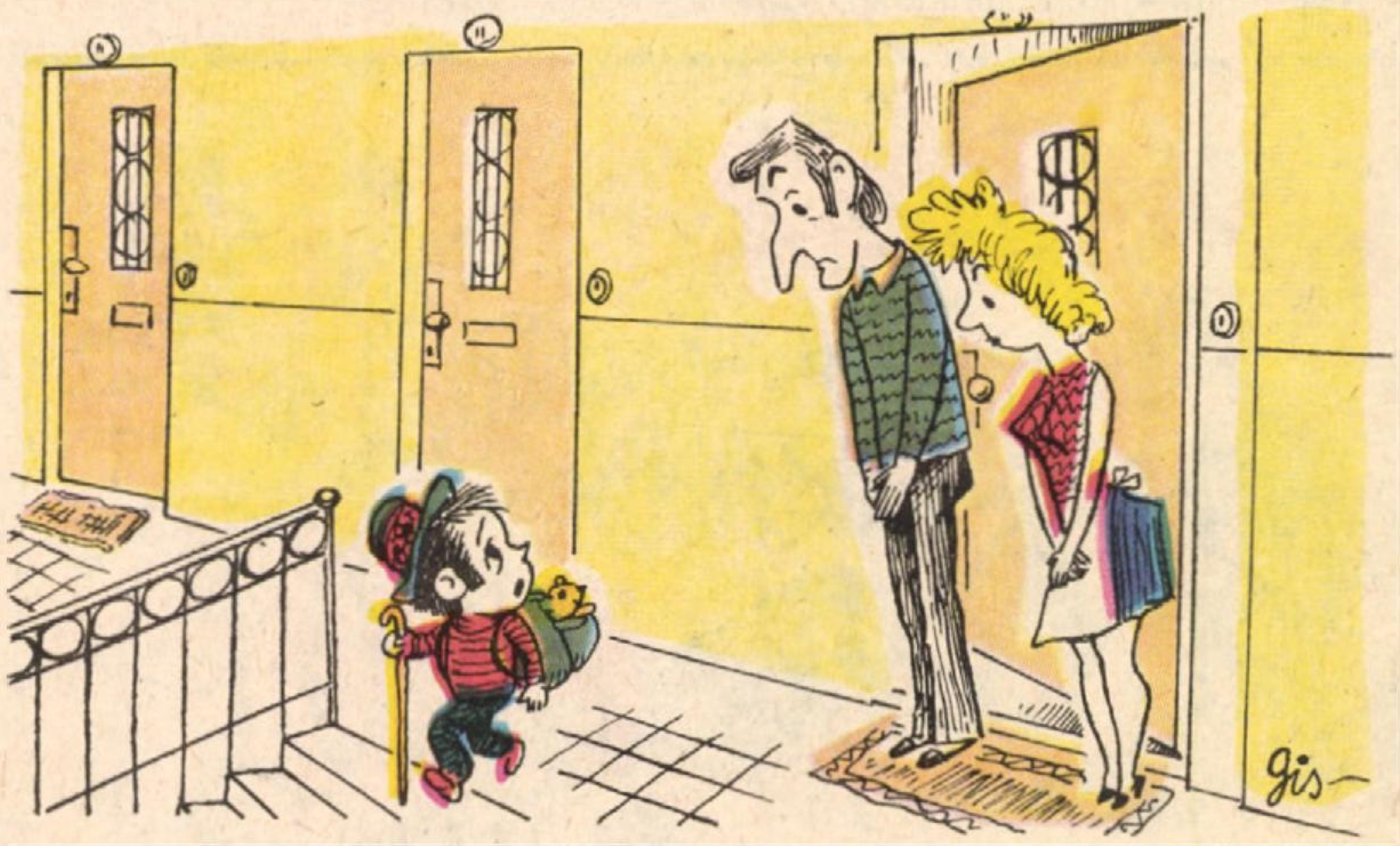
— Sose törődjön vele! — nevetett a tárca ura. — Utóvégre vállalnom kell a felelősséget a rendeleteim végrehajtásáért. Nem szeretném, ha csalódna a miniszterben...

— Dehogyis csalódtam — vágtam bele lelkesen. — Sőt elmondom a közértben, hogy milyen rendes embernek tetszik lenni és mindenkit nyugodtan ideküldhetnek az üvegekkel.

Novobáczky Sándor

FANTASZTIKUS, DE ÉRTHETŐ

IGÉNYES SRÁC

— Miért mész világgá, Pistike?
— Nem maradok olyan szülőknél, akiknek még egy autójuk sincs!

KONZERV-SZÍNHÁZ

Klasszikusok felújítása

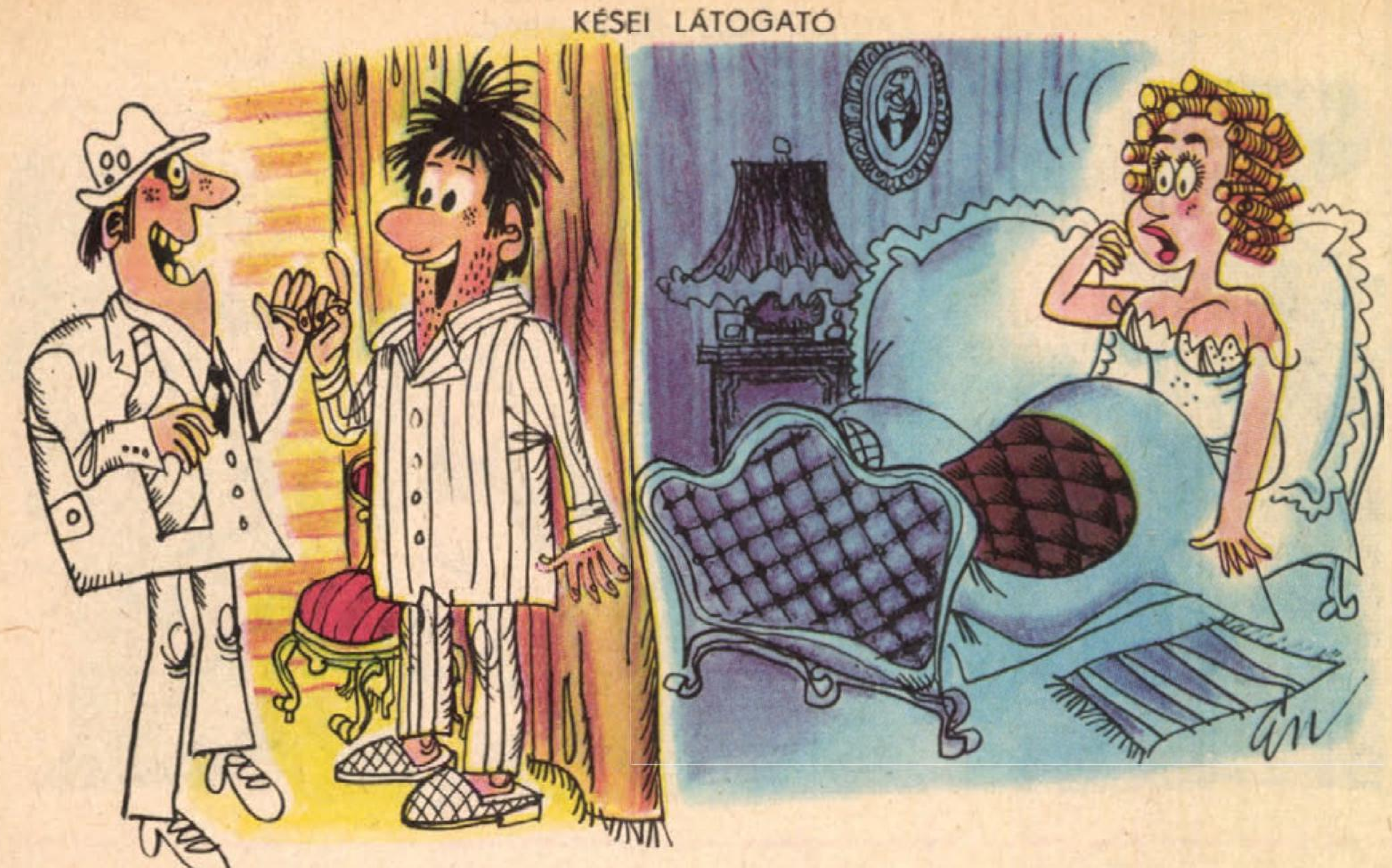
VALAHOL AMERIKÁBAN

SZATIRIKUS HETILAP

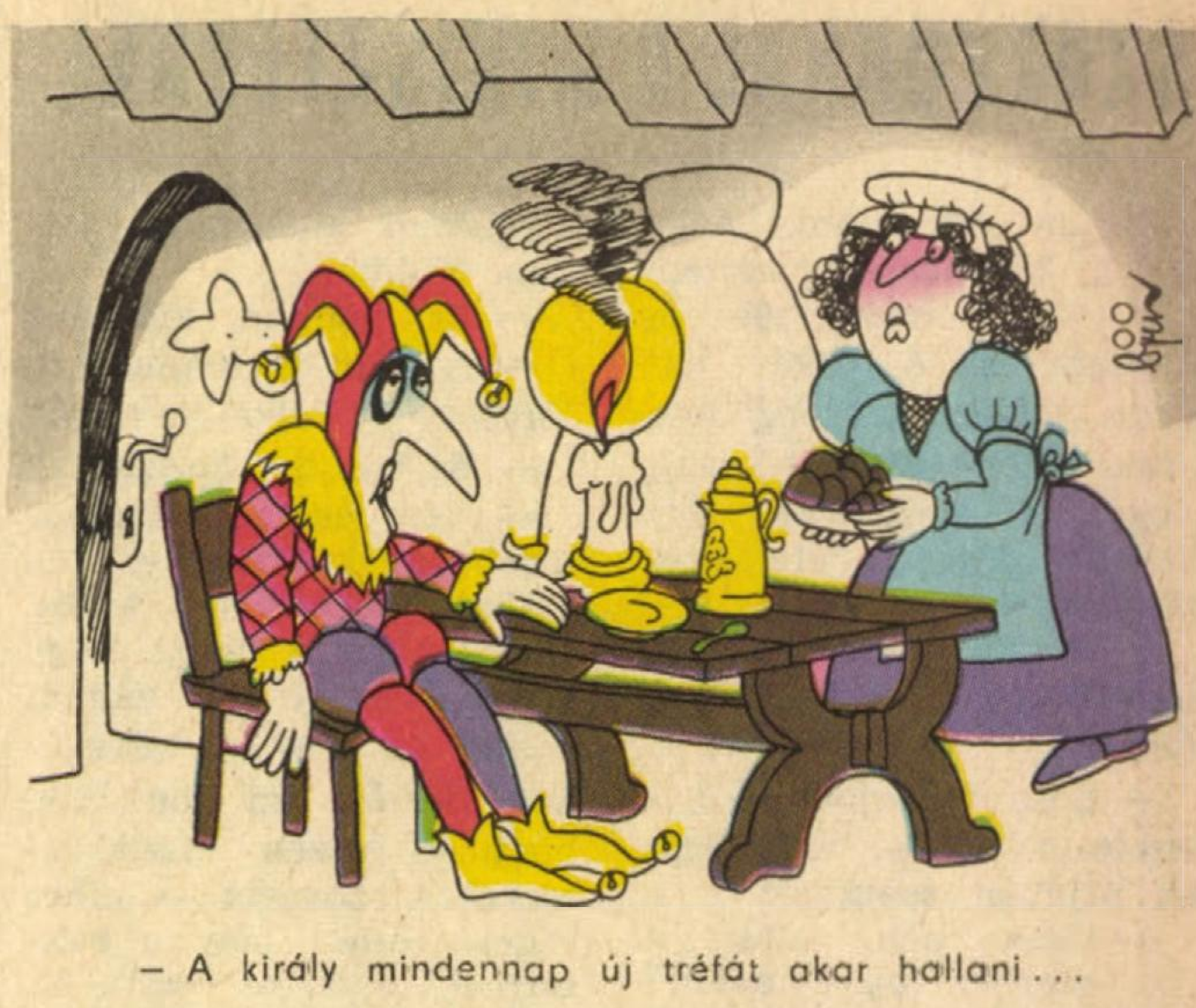
Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220
*
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
75.2306/2-40 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

KÉSEI LÁTOGATÓ

– Éppen telefonálni akartam, hogy ugorj fel hozzánk...

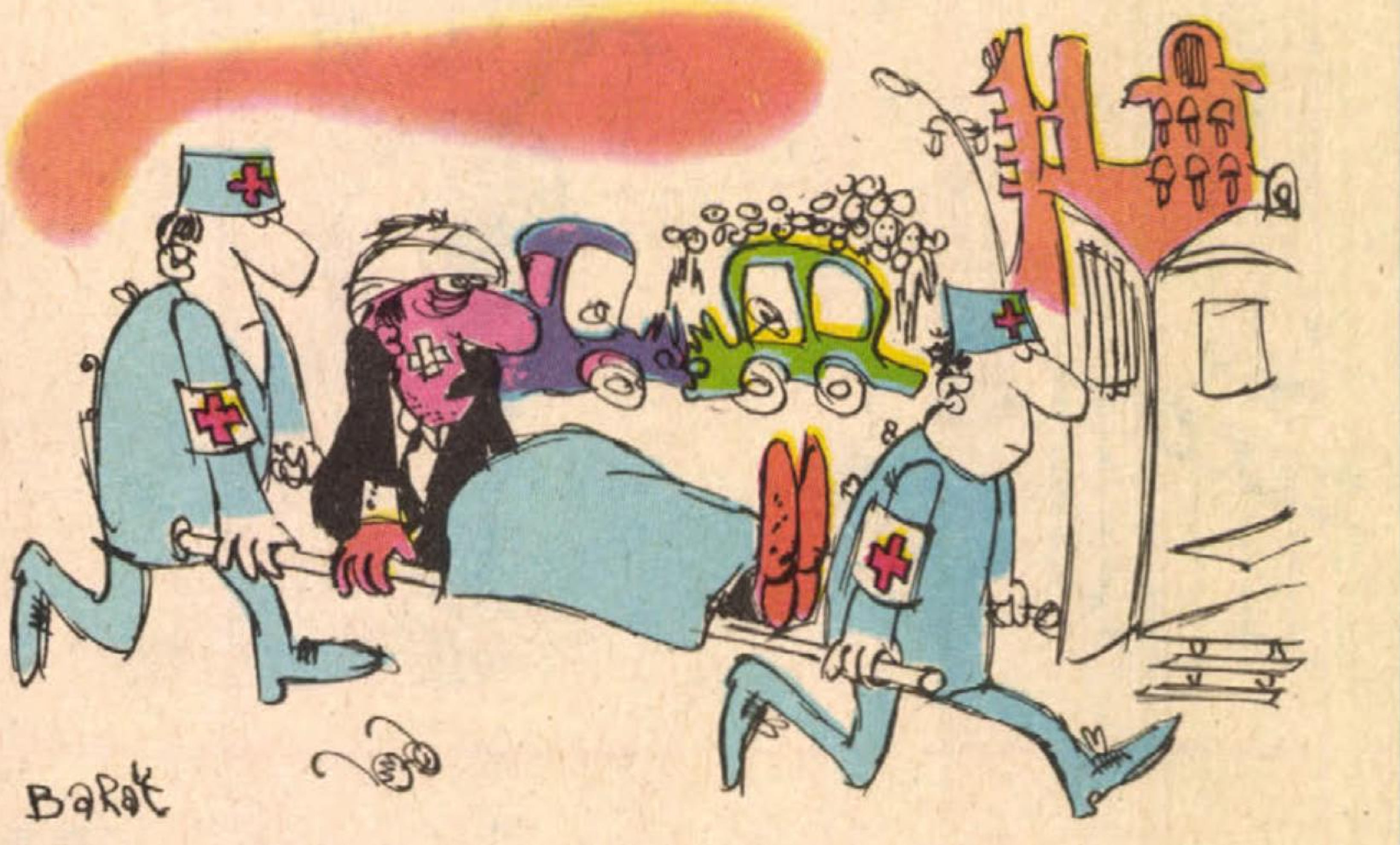
FÁRASZTÓ SZAKMA

– A király mindennap új tréfát akar hallani...

SZABAD IDŐ

– Legalább lesz időm megtanulni az új KRESZ-t.

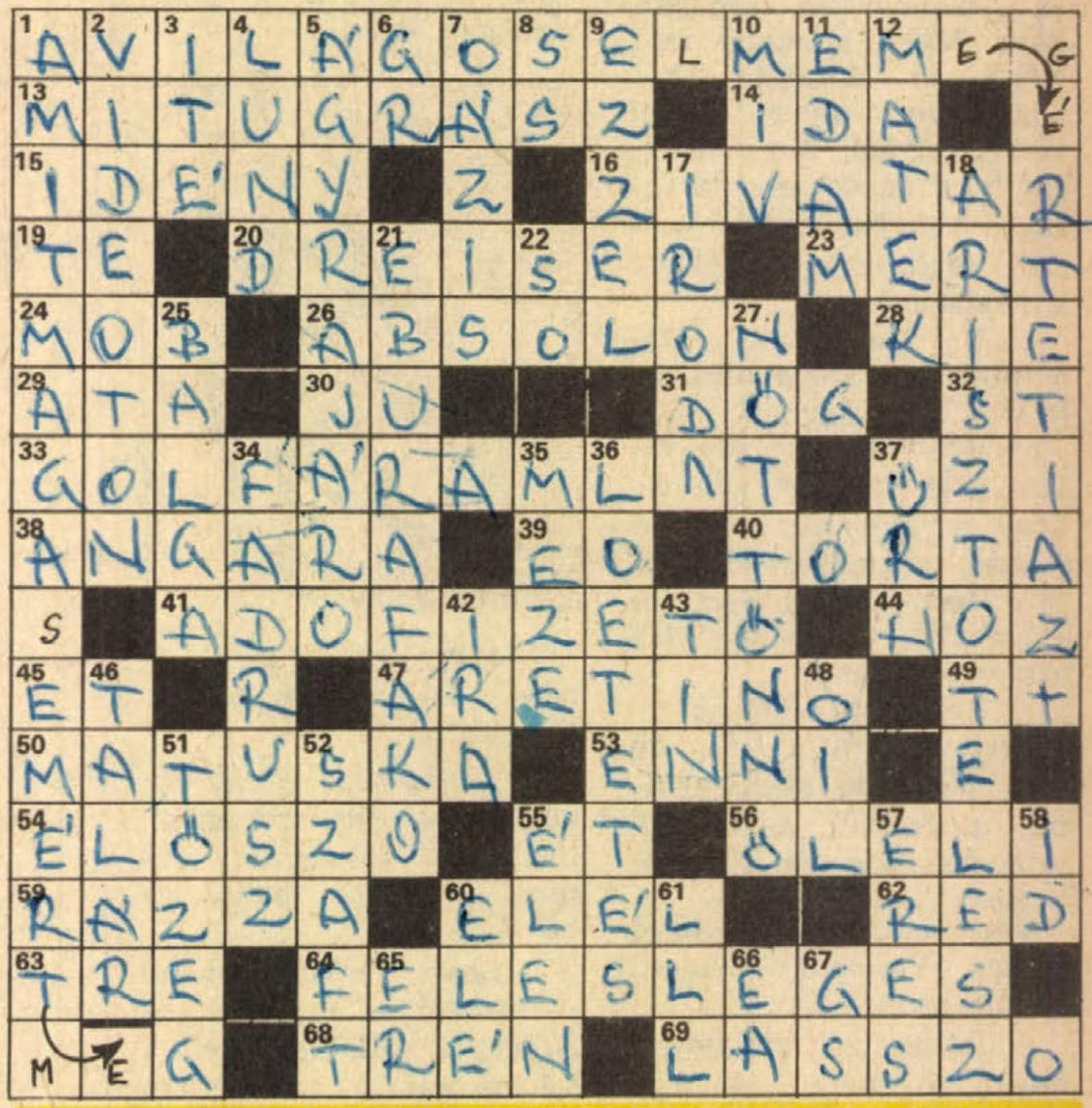
ÉBER ASSZONYKA

– Ejnye, Julis, ide is utánam jársz kémkedni?!

PAUL VALÉRY

egy paradox gondolata foglaltatik keresztrejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 1 soraiban. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküleni kizárólag levelezőlapon legkésőbb október 6-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Jelentéktelen, de sürgő-forgó emberre mondjuk
14. Gárdonyi női regényhőse
15. Más szóval: szezon
16. A kánikulát gyakran tarkítja
19. Személyes névmás
20. Nagy amerikai író (1871—1945)
23. Okhatározói mellékmondat kezdete
24. Csőcselék, — tömeg — idegen szóval
26. Thököly Imre titkára, majd kancellárja volt
28. ... brudal
29. Alma-... (város)
30. J. U.
31. Állati tetem
32. S. T.
33. Nagy hatással van Nyugat-Európa éghajlatára
37. Kergeti
38. Nagy folyó Szibériában
39. .. ipso
40. Édes sütemény
41. Gyarapítja az állam bevételeit
44. Nem visz
45. És — latinul
47. Olasz író és drámaköltő a reneszánsz idején
49. A múlt idő jele
50. A keresztneve Szilveszter volt s ő robbantotta fel a biatorbágyi hidat néhány évtizeddel ezelőtt
53. Élelmet fogyasztani
54. Az emberi beszéd eleme
55. É. T.
56. Átkarolja és magához vonja
59. ... a rongyot (henceg)
60. A teknősbéka nagyon sokáig
62. Vörös — angolul
63. Három — idegen nyelven
64. Semmi szükség sincs rá
68. Egykori fegyvernem
69. A cowboy munkaeszköze

FÜGGŐLEGES

2. Országosan ismert gyár fantázianeve
3. I. T. É.
4. Svédország egyik legrégibb városa
5. Még egy albérleti szobára sem telik neki
6. Főúri rang rövidítése volt
7. Pihenőhely a karavánoknak
8. Azonos betűk
9. ... a kis dallal üzenem (egykori sláger)
10. Tisztítószer fordítva
11. Sajtjáról híres holland város
12. Egy iskolai tantárgy diák-neve
17. Értelmiségi munkahely
18. Görög filozófus és természettudós
21. Szólásmondás (egyesek szerint a kuruckorból származik)
22. Fűszer
25. Nem sok esze van
27. Szüntelenül nagyobbodik — két másik szóval
34. Magyar szobrászművész (1858—1903), keresztneve: János
35. Öltözete
36. Egy állatgondozó feladata
37. ...ajó (jármű a kozmoszban)
42. Sine ... et studio
43. Ru... (nagy gyakorlat)
46. Bírói öltözék
48. Olaj — idegen szóval
51. Nagyon alacsony fűtőértékű tüzelőanyag
52. Tunkolni lehet benne
55. Borotva .... táncol
57. A falevél is például
58. Idősebb — röv.
60. Igekötő
61. Azonos betűk
65. Német ő
66. E. A.
67. G. S.

MÚZEUMBAN

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Azért nem árt vigyázni, hátha rosszul tömték ki."

100—100 forintot nyert:

Kremmer Józsefné, 2067 Szárliget, Dózsa Gy. u. 9.

Perbíró József, 2626 Nagymaros, Váci út 45.

Bödör Zoltán, 1011 Bp., Bem rkp. 26.

A nyereményeket postán küldjük el.

számum névleges
aspasia ia y a
ra l m vizproba
ontario ris mer
kd c k zászlok
hátharosszultöm
árvizihajos lt
z ité ren inté
ss ragályos ök
hazatart baszk
altona niger ni
ta e sodar ti
müemlék r ár
so ráér harsona
ing rtvigyázni